Isaac Asimov

Isaac Asimov

Lucky Starr şi piraţii de pe asteroizi

Nava blestemată.

Cincisprezece minute până la decolare! Atlas aştepta să-şi ia zborul. Formele zvelte şi bine conturate ale navei spaţiale străluceau în lumina Pământului care străpungea bezna nopţii lunare. Prova ei curbată era îndreptată spre spaţiu. Vidul cosmic o înconjura, iar dedesubt se afla praful selenar. Nu avea nici un fel de echipaj. La bord nu era nimeni.

Doctorul Hector Conway, preşedintele Consiliului Ştiinţei, întrebă nerăbdător:

— Cât e ceasul, Gus?

Nu se simţea prea bine în birourile Consiliului de pe Lună. Pe Pământ ar fi stat la ultimul etaj al obeliscului din piatră şi fier căruia i se spunea Science Tower S-ar fi putut uita pe fereastră spre International City.

Aici, pe Lună au făcut tot ce le-a stat în putinţă. Birourile aveau ferestre false cu desene strălucitoare în spatele lor. Erau colorate cât mai realist, iar luminile din spatele lor îşi modificau intensitatea de-a lungul zilei simulând astfel amiaza, crepusculul şi seara. În timpul perioadei de somn emiteau chiar o lumină obscură de un albastru închis.

Dar asta nu era suficient pentru un pământean ca Hector Conway. Ştia că dacă ar sparge geamurile nu ar găsi în spatele lor decât nişte miniaturi pictate şi dacă le-ar sparge şi pe astea ar ajunge ori într-o altă cameră, ori chiar la stânca selenară.

Doctorul Augustus Henree, cel căruia i se adresase Conway, se uită la ceas, apoi spuse între două fumuri de pipă:

— Mai sunt cincisprezece minute. Nu avem de ce să ne facem griji. Atlas funcţionează perfect, chiar ieri i-am făcut ultimele verificări.

— Ştiu asta. Părul lui Conway era alb complet şi părea mai bătrân decât Henree, lunganul cu faţa subţire. Lucky mă îngrijorează.

— Lucky?

— Mă tem că a devenit un reflex, spuse Conway cu un zâmbet timid. Vorbesc despre David Starr. Dar toată lumea i-a spus zilele astea Lucky. Nu i-ai auzit?

— Lucky Starr, hm? Numele i se potriveşte. Dar ce e cu el? Până la urmă a fost ideea lui, nu?

— Exact. E genul lui de idei. Mă gândesc să nu se năpustească asupra Consulatului Sirian de pe Lună.

— Chiar aş vrea să facă asta.

— Nu glumi! Câteodată mă gândesc că tu îl încurajezi în ideea lui de a face totul de unul singur. De asta am venit aici pe Lună, ca să fiu cu ochii pe el, şi pe navă.

— Dacă pentru asta ai venit aici, să ştii că nu prea-ţi faci treaba.

— Eee, nu pot să-l urmăresc peste tot ca o mămică. Dar, oricum, Bigman e cu el. I-am spus pirpiriului că îl jupoi de viu dacă Lucky se hotărăşte să atace Consulatul Sirian de unul singur.

Pe Henree îl bufni râsul.

— Îţi spun eu că aşa o să facă, mormăi Conway. Şi ce e mai rău, e că o să scape fără probleme.

— Păi, şi atunci?

— Asta o să-l încurajeze, şi într-o zi va risca un pic mai mult, iar el este un om prea valoros ca să-l pierdem.

John Bigman Jones se legăna mergând pe podeaua din lut bine bătătorit, cărând cu cea mai mare grijă cutia de bere. Nu erau câmpuri antigravitaţionale în afara oraşului, aşa că

aici la spaţioport trebuia să te descurci cum puteai cu gravitaţia de pe Lună. Din fericire, Bigman fusese născut şi crescut pe Marte, unde gravitaţia era doar de două ori mai mică decât cea normală, aşa că pentru el nu era un lucru deosebit de greu. Acum cântărea doar nouă kilograme. Pe Marte ar fi cântărit douăzeci şi trei, iar pe Pământ cincizeci şi cinci.

Ajunse la santinelă care îl privea amuzată. Santinela era îmbrăcată în uniformele Gărzii Naţionale de pe Lună şi era obişnuită cu gravitaţia mică.

John Bigman Jones îi strigă:

— Hei! Nu sta acolo ca o statuie! Ţi-am adus o bere. Fac eu cinste!

Santinela păru surprinsă, apoi spuse cu o urmă de regret în glas:

— Nu pot să beau în timpul serviciului.

— Bine. O s-o beau eu. Eu sunt John Bigman Jones. Poţi să-mi spui Bigman.

Îi venea doar până la bărbie santinelei, care nu era foarte înaltă, dar Bigman îşi întinse mâna ca şi cum santinela ar putea ajunge la ea fără probleme.

— Eu sunt Bert Wilson. Eşti de pe Marte?

Se uită la cizmele roşu-purpuriu ale lui Bigman. Nimeni în afară de un fermier marţian nu ar fi avut curajul să iasă cu ele. Bigman se uită mândru la cizme.

— Normal! Sunt aici de o săptămână. Pe Spaţiu! Ce pietroi mai e şi luna asta! Voi nu ieşiţi niciodată afară?

— Câteodată. Când e necesar. Nu prea ai multe de văzut pe-aici.

— Chiar aş vrea să ies. Nu prea-mi place să stau închis.

— În spatele meu, acolo, e o ieşire.

Bigman urmări degetul mare care arăta în spate, peste umărul sergentului. Coridorul – destul de prost luminat la acea distanţă de Luna City – se strâmta într-o spărtură în zid.

— Dar nu am costum, spuse Bigman.

— N-ai putea să ieşi nici dacă ai avea aşa ceva. Momentan, nimeni n-are voie să iasă fără permis.

— De ce?

Wilson dădu răspunsul căscând:

— Au o navă acolo care e gata să plece – se uită la ceas – peste vreo douăsprezece minute. Poate o să se mai liniştească lucrurile după aia. Nu prea ştiu nici eu ce se întâmplă.

Santinela se legănă pe călcâie şi urmări ultima picătură de bere cum se scurgea pe gâtul lui Bigman.

— Auzi, n-ai luat cumva berea de la Pasty's Port Bar? E multă lume acolo?

— Nu e nimeni. Fii atent! O să-ţi ia cincisprezece secunde să te duci până acolo şi să-ţi iei una. Eu oricum n-am nimic de făcut. O să stau aici şi o să am grijă să nu se întâmple nimic cât timp eşti plecat.

Wilson se uită pofticios în direcţia barului.

— Mai bine nu.

— Cum vrei!

Aparent, niciunul dintre cei doi nu observă silueta care trecu prin spatele lor pe coridor, apoi prin spărtura din stâncă unde uşa uriaşă a ecluzei bara calea spre exterior.

Wilson făcu câţiva paşi spre bar, ca şi cum l-ar fi atras, dar apoi spuse:

— Nu! Mai bine nu!

Zece minute până la lansare.

Fusese ideea lui Lucky Starr. Era în biroul lui Conway în ziua în care ajunsese ştirea că T. S. S. Waltham Zachary fusese jefuit de piraţi, încărcătura furată, tot echipajul mort în spaţiu, şi cei mai mulţi dintre pasageri captivi. Cei din navă au încercat o luptă zadarnică care ar fi avariat nava şi i-ar fi făcut pe piraţi să o considere nesemnificativă. Dar, cu toate astea, furaseră tot ce putea fi de furat, chiar şi motoarele.

— Centura de asteroizi e duşmanul nostru! Spuse Lucky. O sută de mii de stânci!

— Chiar mai multe, îl completă Conway aruncându-şi ţigara. Dar ce putem face? Chiar de pe vremea Imperiul Terestru asta a devenit o grijă; cei de pe asteroizi au fost mai tari decât noi. De zeci de ori am fost să curăţăm cuiburile de acolo, şi de fiecare dată am lăsat destule pentru le da posibilitatea să se înmulţească din nou. Acum douăzeci şi cinci de ani…

Bătrânul membru al Consiliului se opri brusc. În urmă cu douăzeci şi cinci de ani, părinţii lui Lucky fuseseră ucişi în spaţiu iar el, pe atunci un băieţel, fusese catapultat în spaţiu.

— Problema e că nici măcar nu ştim unde se află toţi asteroizii, spuse Lucky iar ochii lui căprui nu lăsară să se întrezărească nici o durere.

— Normal că nu! Ar trebui o sută de ani şi o sută de nave pentru a culege informaţiile necesare despre asteroizi. Ca să nu mai vorbim de faptul că forţa de gravitaţie a lui Jupiter le va schimba în permanenţă orbita.

— Am putea totuşi să încercăm. Dacă trimitem o navă, piraţii ar putea să nu-şi dea seama că e ceva imposibil şi să se teamă de consecinţele unei cartografieri. Dacă îşi dau seama ce facem, nava va fi atacată.

— Bun, şi pe urmă?

— Să presupunem că am trimite o navă complet automatizată, complet echipată, dar fără nici un om la bord.

— Se poate, dar e destul de scump.

— Dar s-ar putea să merite! Să presupunem că am echipa-o cu navete de salvare proiectate să părăsească automat nava când senzorii înregistrează modelul energetic al unui motor hiperatomic. Ce crezi că ar face piraţii?

— Ar transforma navetele de salvare în nişte bucăţi de metal pierdute în spaţiu, ar urca la bordul navei şi ar lua-o la baza lor.

— Una din bazele lor! Corect! Şi dacă văd navele de salvare plecând, atunci nu vor fi surprinşi dacă nu găsesc

pe nimeni la bord. Oricum, ar fi o navă de supraveghere neînarmată. Nu te aştepţi ca echipajul să opună rezistenţă.

— Bine, bine, unde vrei să ajungi cu asta?

— Să presupunem în continuare că este programată să explodeze imediat ce temperatura absolută este mai mare de douăzeci de grade, lucru ce se va întâmpla dacă este adusă într-un hangar de pe asteroizi.

— Deci propui o capcană?

— Una gigantică! Ar distruge un întreg asteroid. Ar putea distruge zeci de nave ale piraţilor. Mai mult, observatoarele noastre de pe Ceres, Vesta, Juno, Pallas pot recepţiona lumina exploziei. Apoi, dacă îi putem localiza pe piraţii în viaţă am putea obţine informaţii care ne-ar putea fi folositoare.

— Înţeleg!

Şi aşa au început să lucreze la Atlas.

Silueta întunecată din interiorul scobiturii care ducea pe suprafaţa lunii lucra cu o rapiditate sigură. Panoul de control de la uşa camerei de depresurizare era încuiat, dar cedă imediat sub fasciculul filiform al pistolului termic. Discul de metal blindat se deschise imediat. Degetele înmănuşate lucrară cu repeziciune. Apoi discul fu înlocuit şi lipit la loc cu fascicul mai larg şi mai rece al aceluiaşi pistol.

Uşa de la cameră se deschise. Alarma care în mod normal ar fi sunat de fiecare dată când se întâmpla acest lucru rămase tăcută de data asta; circuitele ei fuseseră scoase din funcţiune. Umbra intră în camera de depresurizare, apoi uşa se închise în spatele ei. Mai înainte de a deschide uşa ce dădea la suprafaţă care era chiar în faţa sasului, desfăcu materialul din plastic flexibil pe care îl avea la subraţ. Intră în el, acesta acoperindu-l complet şi mulându-se pe corpul lui. Nu avea decât o deschizătură din silicon transparent în dreptul ochilor. Un mic rezervor de oxigen lichid era legat de un furtun care ducea la aparatul de respirat era prins de centură. Era un semicostum spaţial, proiectat doar pentru

scurte ieşiri în zone lipsite de oxigen, care nu garanta o autonomie mai mare de o jumătate de oră.

Speriat, Wilson îşi roti capul.

— Ai auzit?

Bigman privi uimit la santinelă.

— N-am auzit nimic.

— Pot să jur că a fost uşa de la camera de depresurizare. Totuşi, nu se aude alarma.

— Ar trebui să se audă?

— Normal. Trebuie să ştii când se deschide uşa. Sună alarma când e aer înăuntru, iar în rest stă aprins un bec. Altfel cineva ar putea să deschidă uşa şi să scoată astfel tot aerul din coridor sau dintr-o navă.

— Păi atunci, dacă nu s-a auzit nici o alarmă, n-ai de ce să-ţi faci probleme.

— De asta nu sunt prea sigur!

Cu nişte salturi mari, de câte şase metri la gravitaţia de pe Lună, santinela ajunse la uşă. Se opri lângă panoul de comandă şi activă trei grupuri de becuri fluorescente care făcură lumină ca în miezul zilei.

Bigman îl urmă, sărind cu stângăcie, de fiecare dată riscând să-şi piardă echilibrul şi să aterizeze în nas.

Wilson avea blasterul scos. Cercetă uşa, apoi se întoarse să se uite din nou pe coridor.

— Eşti sigur că nu ai auzit nimic?

— Nimic, răspunse Bigman, dar, desigur, nici nu eram atent. Cinci minute până la lansare.

Praful selenar se ridica pe măsură ce silueta în costum spaţial se îndrepta spre Atlas. Nava strălucea în lumina pământului, dar suprafaţa fără atmosferă a Lunii nu transmitea lumina nici măcar câţiva centimetri în umbra munţilor care înconjurau spaţioportul.

Cu trei salturi lungi silueta trecu de porţiunea luminată şi ajunse în umbra neagră aruncată de navă.

Se urcă pe scară, sărind câte zece trepte odată. Ajunse la sasul de depresurizare al navei. După câteva clipe se

deschise apoi se închise la loc.

Atlas avea un pasager. Un singur pasager!

Santinela stătea în faţa uşii care i se părea că arăta dubios. Bigman continua să trăncănească.

— A trecut aproape o săptămână. Trebuie să umblu după prietenul meu şi să am grijă să nu dea de necaz. Cum o fi asta pentru un cowboy al spaţiului ca mine?! N-am avut nici o ocazie să…

Santinela, îngrijorată, îl întrerupse:

— Mai potoleşte-te, prietene. Uite care-i treaba, eşti un puşti de treabă, dar las-o pe altă dată.

Pentru o clipă se uită la panoul de control al încuietorii.

— Asta e ciudat, spuse el.

Bigman se umfla ameninţător. Faţa lui mică se înroşea. Îl apucă de umăr pe bărbatul de gardă şi îl întoarse aproape gata să-şi piardă şi el echilibrul.

— Hei, amice, pe cine faci tu puşti?

— Auzi, lasă-mă-n pace!

— O clipă! Avem ceva de lămurit! Să nu crezi că mă las călcat în picioare dacă sunt mai mic decât ceilalţi. Hai, ridică-i. Hai, hai! Ridică-ţi pumnii sau îţi împrăştii nasul pe toată faţa!

Bigman sărea de colo-colo în jurul santinelei. Wilson se uita la ei uimit.

— Ce te-a apucat? Nu te mai prosti!

— Aha! Ţi-e frică!

— Nu pot să mă bat cât timp sunt de gardă. Şi, în plus, n-am vrut să te jignesc. Am o treabă de făcut şi nu am timp de tine.

Bigman îşi coborî pumnii şi spuse:

— Mi se pare că nava decolează.

Nu se auzea nimic, desigur, căci sunetul nu trece prin vid, dar podeaua de sub ei vibra ca răspuns la loviturile de ciocan ale jetului rachetei care ridica nava de la suprafaţa astrului.

— Asta e bine, spuse Wilson dând din cap, cred că nu mai are nici un rost să fac vreun raport. Oricum e prea târziu.

Uitase de panoul de control.

Lansare!

Ţevile de evacuare din ceramică se deschiseră sub Atlas şi motoarele principale porniră şi ele cu furie. Încet şi maiestuos nava se ridica şi se mişca greoi. Apoi viteza crescu. Străpunse cerul negru micşorându-se până ajunse doar o stea între atâtea altele, iar apoi dispăru complet.

Doctorul Henree se uită pentru a cincisprezecea oară la ceas şi spuse:

— A plecat. Trebuie să fi plecat până acum.

Îndreptă capătul pipei spre cadranul ceasului bătând de câteva ori în el.

— Să întrebăm autorităţile portului, se agită Conway.

Peste cinci secunde se uitau amândoi la groapa de lansare pe ecranul de proiecţie tridimensională. Era încă deschisă. Chiar şi la temperaturile scăzute de pe Lună, partea întunecată a gropii mai fumega încă.

— A fost o navă frumoasă, spuse Conway dând din cap.

— Încă mai este!

— Eu mă gândesc la ea ca la trecut. În câteva săptămâni va fi o ploaie de metal topit. E o navă cu un destin tragic.

— Să sperăm că pe undeva e o bază de-a piraţilor care va avea şi ea un destin tragic.

Henree dădu din cap gânditor.

Amândoi îşi întoarseră privirile când uşa se deschise. Era doar Bigman.

Venea spre ei zâmbind.

— E bine să fii din nou în Luna City. Poţi să simţi cum te întorci la greutatea normală o dată cu fiecare pas. Bătu din picioare apoi sări de câteva ori. Încercaţi asta unde am fost eu şi o să vă daţi cu capul de tavan, apoi o să arătaţi ca nişte fraieri.

Conway întrebă încruntat:

— Unde e Lucky?

— Ştiu unde este, răspunse Bigman. Tot timpul ştiu unde este. Ştiţi că Atlas tocmai a decolat?

— Da, da, ştim asta, dar unde e Lucky?

— Pe Atlas, normal. Unde credeaţi că o să fie!

Scursurile spaţiului.

Doctorul Henree scăpă din mână pipa care se lovi de podeaua de linolit. Nu fusese atent.

— Ce?

Conway se înroşi, iar faţa lui grăsuţă de culoare roz ieşea în evidenţă prin contrast cu părul alb.

— E o glumă?

— Nu. S-a urcat pe navă cu cinci minute înainte de lansare. Eu am stat de vorbă cu santinela, Wilson parcă îl chema, şi i-am atras atenţia. Era să mă iau la bătaie cu el şi i-aş fi arătat o şmecherie veche, spuse executând un un-doi cu pumnii rapid în aer, dar nu l-au ţinut curelele.

— L-ai lăsat? Nu ne-ai avertizat?

— Cum aş fi putut? Trebuie să fac ce mi-a spus Lucky. Mi-a spus că trebuie să se urce pe navă în ultima clipă şi fără să afle nimeni, fiindcă dumneavoastră sau doctorul Henree l-aţi fi oprit.

Conway oftă.

— A făcut-o. Pe Spaţiu, Gus, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu pot avea încredere înjumătăţea asta de marţian! Bigman, prostule! Ştiai că nava asta e o capcană.

— Normal. Şi Lucky ştie. Mi-a spus să nu trimiteţi nici o navă după el, altfel lucrurile nu vor ieşi cum trebuie.

— Nu vor ieşi cum trebuie, nu-i aşa?! Într-o oră va fi o armată după el.

Henree îşi prinse prietenul de încheietură.

— Poate nu, Hector. Noi nu ştim ce are de gând, dar putem avea încredere în el că o să se descurce cu bine, orice s-ar întâmpla. Să nu intervenim.

Conway se trânti pe scaun plin de nervi.

— A spus ne întâlnim cu el pe Ceres şi, doctore Conway, a mai spus că trebuie să vă păstraţi calmul, zise Bigman.

— Fir-ai să… Începu Conway, dar Bigman deja plecase din cameră în grabă.

Linia orbitei lui Marte era în spatele lui, iar Soarele se micşora din ce în ce mai mult.

Lucky Starr era îndrăgostit de liniştea spaţiului. De când terminase studiile şi intrase în Consiliu, spaţiul cosmic fusese casa lui, mai degrabă decât suprafaţa vreunei planete. Atlas era o navă confortabilă. Fusese încărcată cu provizii pentru un echipaj întreg, această cantitate fiind diminuată cu volumul pe care l-ar fi consumat echipajul până ajungea la asteroizi. Atlas trebuia să arate plină; până în momentul apariţiei navelor de piraţi trebuia să pară ca şi cum ar avea oameni la bord.

Aşa că Lucky mâncă o friptură Syntho din fermenţi de pe Venus, pateuri de pe Marte şi friptură de pui fără oase de pe Pământ.

O să se îngraşe, se gândi el, privind stelele.

Era aproape de cel mai mare asteroid, Ceres. Acesta avea opt sute de kilometri diametru; Vesta era de cealaltă parte a soarelui, dar Io şi Pallas erau la vedere.

Dacă ar fi folosit telescopul navei ar mai fi descoperit mai mulţi, mii, poate chiar zeci de mii de asteroizi. Erau aproape infiniţi ca număr.

Odată se credea că a existat o planetă între Marte şi Jupiter, şi că ar fi explodat în milioane de fragmente, dar se pare că n-a fost aşa. Jupiter era de vină. Influenţa sa gravitaţională a fragmentat continuitatea spaţiului pe o rază de milioane de kilometri în jurul său în perioada în care sistemul solar de-abia lua viaţă. Rocile dintre el şi Marte nu s-au putut niciodată aduna într-o singură planetă pentru că Jupiter le atrăgea în continuu spre el. Şi aşa s-au format sute de mii de lumi.

Patru erau cele mai mari. Fiecare avea câte o sută de kilometri sau chiar mai mult în diametru. Erau alte cincizeci care aveau diametrul între douăzeci şi o sută de kilometri. Apoi urmau miile – nimeni nu ştia cu exactitate câte – care

aveau diametrul între un kilometru şi zecile de mii care erau mai mici de un kilometru şi jumătate în diametru, dar mai mari său la fel de mari ca Marea Piramidă.

Erau atât de multe încât astronomii le spuneau „scursurile spaţiului”.

Asteroizii erau împrăştiaţi în toată zona dintre Marte şi Jupiter, fiecare rotindu-se pe orbita lui. Nici un alt sistem planetar cunoscut de om în toată galaxia nu avea o asemenea centură de asteroizi.

Într-un fel era bine. Asteroizii formau un avanpost spre celelalte planete. Dar într-un fel era şi rău. Orice criminal care putea scăpa intrând în centura de asteroizi avea şansele cele mai mari să nu mai fie prins. Poliţia nu putea cerceta toţi aceşti munţi zburători.

Asteroizii cei mici alcătuiau un fel de „ţară a nimănui”. Pe cei mai mari erau observatoare astronomice populate, ca de exemplu pe Ceres. Pe Pallas erau mine de beriliu, în timp ce pe Vesta şi pe Io se aflau importante rezervoare de combustibil. Dar tot mai rămâneau cincizeci de mii de asteroizi destul de mari asupra cărora Imperiul Terestru nu avea nici un fel de putere. Unii erau destul de mari pentru a deveni hangare pentru nave. Alţii erau prea mici ca să adăpostească o navă mică şi rezervele de combustibil, hrană şi apă care îi erau necesare, spre exemplu, pentru o perioadă de şase luni de zile.

Şi pe deasupra era imposibil să-i cartografiezi. Chiar şi în timpurile preistorice, mai înainte de călătoriile spaţiale, când doar o mie cinci sute erau cunoscuţi, aceştia fiind cei mai mari, cartografierea era imposibilă. Orbitele lor fuseseră calculate prin observaţie telescopică şi cu toate astea asteroizii erau „pierduţi” pentru ca mai apoi să fie „găsiţi” din nou.

Lucky se trezi din gândurile lui. Ergometrul sensibil recepta pulsaţii din afară. Ajunse la panoul de control la navei dintr-un singur pas.

Emanaţiile constante de energie solară, fie că erau directe sau erau unde mici reflectate de planete, erau scoase din calcul. Ce recepta ergometrul acum era pulsaţia intermitentă caracteristică a unui motor hiperatomic.

Lucky conecta ergograful şi tipul de energie se distinse de celelalte linii. Urmări hârtia inscripţionată care ieşea din aparat şi muşchii fălcilor se strânseră cu putere.

Dintotdeauna existase probabilitatea ca Atlas să întâlnească o navă obişnuită de comerţ sau o navă de pasageri, dar modelul energetic nu era unul caracteristic acestor tipuri de nave. Motoarele navei care se apropia aveau o concepţie avansată, diferită de aceea a oricărei alte nave din flota terestră.

Trecură cinci minute până când avu suficiente informaţii pentru a putea să calculeze distanţa şi direcţia sursei de energie. Ajusta ecranul pentru vedere telescopică şi câmpul de stele străluci pe toată suprafaţa ecranului. Cu grijă, căută prin infinita tăcere, infinita distanţă şi infinita nemişcare a stelelor până când o strălucire de mişcare îi apăru în faţă şi ergometrul afişă mai mulţi de zero.

Era un pirat. Nu mai încăpea nici o îndoială. Îi putea distinge formele, jumătate din navă strălucind în lumina soarelui şi cealaltă jumătate putând fi observată cu ajutorul luminilor hublourilor. Era o navă uşoară, graţioasă, forma ei sugerând rapiditate şi manevrabilitate ridicate. Şi mai avea şi o înfăţişare extraterestră.

„Concepţie siriană”, se gândi Lucky.

Urmări cum nava creşte pe ecran. Să fi fost oare o navă la fel ca cea pe care o văzuseră mama şi tatăl lui în ultima zi a vieţii lor?

De-abia dacă îşi mai amintea de părinţii lui, dar văzuse fotografii cu ei şi auzise poveşti fără sfârşit despre Lawrence şi Barbara Starr de la Henree şi Conway. Erau inseparabili, înaltul şi seriosul Gus Henree, colericul şi perseverentul Hector Conway, şi agitatul şi zâmbăreţul Larry Starr. Trecuseră împreună prin şcoală, absolviseră în

acelaşi timp, intraseră în Consiliu ca unul singur şi-şi îndepliniseră misiunile împreună.

Apoi Lawrence Starr a fost promovat şi desemnat să ia comanda postului de pe Venus. El, soţia lui, şi copilul lui de patru ani erau aproape de Venus când nava piraţilor a atacat.

Ani de-a rândul Lucky îşi imaginase plin de amărăciune cum a fost ultima oră pe o navă condamnată la pieire. Mai întâi, anihilarea motoarelor principale de la pupa, înainte ca piraţii şi victimele lor să se întâlnească. Apoi distrugerea camerelor de depresurizare şi abordarea. Echipajul şi pasagerii îmbrăcându-se cu costumele spaţiale pentru a compensa pierderea aerului pricinuită de distrugerea sasurilor. Echipajul înarmat şi pregătit. Pasagerii îngrămădindu-se în camere, fără prea multă speranţă. Femei plângând. Copii ţipând.

Tatăl lui nu se afla printre cei care se ascundeau. Tatăl lui era un membru al Consiliului. Trebuia să fie înarmat şi să lupte. Lucky era sigur de asta. Avea o amintire, una destul de scurtă care i se întipărise în minte. Tatăl lui, un bărbat înalt şi puternic, stătea cu un blaster ridicat şi expresia de pe faţa lui era una foarte rar întâlnită în viaţa lui, aceea de furie, în timp ce uşa de la camera de comandă exploda într-o mare de fum negru. Iar mama lui, cu faţa udă şi murdară, dar care se putea vedea cu claritate prin vizorul costumului spaţial, îl împingea într-o navă de salvare.

— Nu plânge, David, totul o să fie bine.

Acestea erau singurele cuvinte pe care îşi amintea că le-ar fi spus mama sa vreodată. A urmat un tunet în spatele lui şi a fost lipit de perete.

L-au găsit într-o navă de salvare, două zile mai târziu, urmărind semnalul automat de ajutor emis de radio.

Guvernul lansase atunci o impresionantă campanie împotriva piraţilor de pe asteroizi şi Consiliul Ştiinţei îşi aruncase ultimele resurse în acea luptă. Pentru piraţi s-a dovedit că a ataca şi a ucide un membru al Consiliului nu

era un lucru prea favorabil. Toate ascunzătorile de pe asteroizi care au fost localizate au fost transformate în praf iar ameninţarea piraţilor a fost redusă la o simplă pâlpâire timp de douăzeci de ani.

Dar, deseori, Lucky se întreba dacă localizaseră nava piraţilor pe care se aflaseră cei care îi uciseseră părinţii. Nu era nici un mod de a afla asta.

Iar acum ameninţarea renăscuse, dar într-un mod mai puţin spectaculos şi mult mai periculos. Pirateria nu mai era o problemă individuală acum. Apăruse un atac organizat asupra comerţului terestru. Din felul cum era purtat acest război, Lucky a simţit că în spatele lui trebuie să se afle o singură persoană, o singură direcţie strategică. Iar el trebuia să găsească tocmai această persoana inteligenta.

Îşi ridică din nou ochii spre ergometru. Semnalele de energie deveniseră puternice. Cealaltă navă era în interiorul zonei în care regulile spaţiului cereau mesaje de rutină pentru identificare reciprocă, în acelaşi timp, se afla şi la o distanţă de la care un pirat ar fi făcut prima lui mişcare ostilă.

Podeaua se zdruncină sub picioarele lui Lucky. Nu era o lovitură de blaster, ci mai degrabă reculul unei nave de salvare care tocmai fusese lansată. Pulsaţiile de energie deveniseră destul de puternice pentru a le activa dispozitivele automate de control.

O altă zdruncinătură. Şi o alta. Cinci la număr.

Urmări nava care se apropia din ce în ce mai mult. De obicei piraţii trăgeau asupra navelor de salvare, pe de o parte din pură plăcere perversă, pe de altă parte pentru a-i împiedica pe cei fugiţi să descrie nava agresoare, presupunând că nu o făcuseră deja cu ajutorul subetericelor.

De data asta, piraţii ignorară navele de salvare. Se apropiară în zona în care puteau fi văzuţi. Unda magnetică se declanşa, prinse carcasa lui Atlas şi cele două nave se

treziră legate una de cealaltă, mişcarea lor prin spaţiu fiind perfect sincronizată.

Lucky aşteptă.

Auzi uşa camerei de depresurizare deschizându-se şi apoi închizându-se la loc. Auzi lovituri de picioare şi sunetul căştilor care erau desfăcute, iar apoi sunet de voci.

Nu se mişcă.

O siluetă apăru în cadrul uşii. Casca şi mănuşile fuseseră scoase, dar restul costumului spaţial acoperit cu gheaţă nu fusese îndepărtat. Asta se întâmpla cu costumele spaţiale când treceau de la temperatura de zero absolut în aerul cald şi umed din interiorul unei nave. Gheaţa începea să se topească.

Piratul îl văzu pe Lucky doar după ce tăcu doi paşi în camera de comandă. Se opri, faţa lui îngheţă într-o expresie aproape comică de surpriză. Lucky avu timp să observe parul negru şi rar, nasul lung, şi o cicatrice albă care ţinea de la nară până la canin împărţind buza de sus în două părţi inegale.

Lucky suportă privirea uimită a piratului cu calm. Nu se temea că va fi recunoscut. Membrii Consiliului care aveau misiuni active lucrau întotdeauna fără publicitate, din simplul motiv că un tip mult prea cunoscut nu mai putea fi aşa de folositor. Faţa tatălui său apăruse pe subeterice abia după moartea sa. Cu amărăciune, Lucky se gândi că poate mai multă publicitate în timpul vieţii ar fi putut să prevină atacul piraţilor. Dar asta era o prostie, desigur. Până ce piraţii i-ar fi văzut faţa lui Lawrence Starr, atacul ar fi ajuns oricum prea departe pentru a fi oprit.

— Am un blaster, spuse Lucky. O să-l folosesc doar dacă o să întinzi mâna după al tău. Nu te mişca.

Piratul deschisese gura să spună ceva, dar o închise la loc.

— Dacă vrei să-i chemi şi pe ceilalţi, dă-i drumul, spuse Lucky. Piratul se holbă suspicios, apoi, cu ochii la blaster, strigă:

— Pe Spaţiu, e un tip cu o armă aici! Urmă un râset, după care se auzi:

— Linişte!

Un alt bărbat intră în cameră.

— Dă-te la o parte, Dingo, spuse el.

Îşi dăduse jos întreg costumul spaţial, imaginea nefiind deloc potrivită cu decorul unei nave spaţiale. Hainele lui păreau cumpărate de la cel mai mare magazin de modă din International City, şi s-ar fi potrivit mai degrabă la o petrecere de seară de pe Pământ. Cămaşa lui era ca mătasea, copie ce nu putea fi făcută decât din cel mai bun plastex. Strălucirea ei nu era ţipătoare, ci mai degrabă subtilă, iar pantalonii lui strânşi la gleznă se potriveau aşa de bine cu centura cu ornamente încât păreau făcute pe comandă. Purta o brăţară care se asorta cu centura şi o eşarfa moale azurie. Părul lui rar, castaniu şi cârlionţat arăta ca şi cum ar fi primit îngrijiri frecvente.

Era cu un cap şi jumătate mai mic decât Lucky, şi după felul în care se mişca, Lucky îşi dădu seama că ar fi făcut o eroare să se lase înşelat de impresia de slăbiciune sugerată de costumul de june-prim pe care îl purta.

Noul venit spuse binevoitor:

— Mă numesc Anton. Vrei să laşi arma jos?

— Şi să fiu împuşcat? Întrebă Lucky.

— S-ar putea să fii împuşcat până la urmă, dar nu acum. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări mai întâi.

Lucky nu se mişcă.

— O să mă ţin de cuvânt, spuse Anton înroşindu-se uşor în obraji. Este singura mea calitate dintre cele pe care oamenii le numesc virtuţi, dar ţin la ea.

Lucky lăsă jos blasterul iar Anton îl ridică. Îl întinse apoi celuilalt pirat.

— Pune-l deoparte, Dingo şi ieşi de aici, zise el după care se întoarse spre Lucky. Ceilalţi pasageri au scăpat cu navele de salvare. Corect?

— Asta e evident o capcană, Anton…

— Căpitane Anton”, te rog, îl întrerupse zâmbind, dar nările lui răsuflară de parcă ar fi aruncat flăcări.

— Bine, atunci e o capcană, căpitane Anton. E clar că ştiai că nu există nici un pasager sau nici un fel de echipaj la bordul acestei nave. Ai ştiut înainte de a intra aici.

— Adevărat? Cum poţi să demonstrezi asta?

— Te-ai apropiat de navă fără să dai nici un semnal sau să tragi un foc de avertisment. Nu ai avut deloc viteză. Ai ignorat navele de salvare când s-au catapultat. Oamenii tăi au intrat pe navă fără nici un fel de grijă ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la nici un fel de rezistenţă. Tipul care m-a găsit pe mine avea blasterul în toc. De aici vine această concluzie.

— Foarte bine. Şi ce faci tu pe o navă fără echipaj şi fără pasageri?

— Am venit să te văd pe dumneata, căpitane Anton, replică Lucky cu zâmbetul pe buze.

Duel verbal.

Expresia de pe faţa lui Anton nu se schimbă.

— Şi acum mă vezi.

— Dar nu între patru ochi, căpitane.

Buzele lui Lucky se subţiară şi apoi se închiseră foarte calculat.

Anton se uită rapid în jurul lui. Cu costumele spaţiale mai mult sau mai puţin desfăcute, vreo zece dintre oamenii săi apăruseră în încăpere şi urmăreau discuţia cu un interes crescând.

Căpitanul se înroşi dintr-o dată, apoi strigă la ei:

— La treabă, scursorilor. Vreau un raport complet despre nava asta. Ţineţi armele pregătite. S-ar putea să mai fie oameni la bord, şi dacă mai e prins cineva la fel ca Dingo, va fi aruncat în vidul cosmic.

Cei din jur se mişcară încet şi şovăitor. Anton începu să ţipe la ei:

— Repede! Repede! Cu o mişcare fulgerătoare scoase la iveală un blaster. Număr până la trei şi trag. Unu… Doi…

Imediat cei din cameră plecară.

Anton se întoarse din nou spre Lucky. Clipea din ochi iar nările albe îi fremătau la fiecare inspiraţie şi expiraţie.

— Disciplina e un lucru important, spuse el răsuflând puternic. Trebuie să le fie frică de mine. Trebuie să le fie frică de mine, mai mult decât le-ar fi de arestarea de către Terrestrial Navy. Dacă aşa stau lucrurile atunci o navă este o singură minte şi un singur braţ. Braţul meu şi mintea mea.

„Da, se gândi Lucky, o singură minte şi un singur braţ, dar ale cui? Ale tale?”

Zâmbetul reveni pe faţa lui Anton, un zâmbet prietenesc şi deschis.

— Şi acum, spune-mi ce vrei.

Lucky arătă cu degetul către blasterul pregătit. Apoi zâmbi la fel către Anton.

— Ai de gând să tragi? Dacă da, ce mai stai? Anton dădu din cap.

— Pe Spaţiu! Joci tare. O să trag când o să am chef. Aşa îmi place. Cum te cheamă?

Blasterul rămase ridicat ca o ameninţare mortală.

— Williams, căpitane.

— Eşti un om înalt, Williams. Arăţi a fi destul de puternic. Şi totuşi eu stau în faţa ta şi nu trebuie decât să apăs cu degetul şi eşti un om mort. Asta mi se pare ceva instructiv. Doi oameni şi un blaster, ăsta e secretul puterii. Te gândeşti vreodată la putere, Williams?

— Câteodată.

— Puterea dă sens vieţii, nu-i aşa?

— Poate.

— Văd că eşti nerăbdător să facem afaceri. Să începem. De ce ai venit aici?

— Am auzit de piraţi.

— Noi suntem oamenii de pe asteroizi, Williams. Nu avem alt nume.

— Asta-mi convine. Am venit să mă alătur oamenilor de pe asteroizi.

— Ne flatezi, dar degetul meu încă mai e pe contactul blasterului. De ce vrei să ni te alături?

— Viaţa e plicticoasă pe Pământ, căpitane. Un om ca mine poate să fie un contabil sau un inginer liniştit. Poate chiar să conducă o fabrică sau să stea în spatele unui birou şi să voteze la întâlnirile consiliului de administraţie. Indiferent de situaţie, e vorba de rutină. Mi-aş cunoaşte viaţa de la început până la sfârşit. Nu ar mai fi nici un fel de aventură, nici un fel de nesiguranţă.

— Eşti un filosof, Williams. Continuă.

— Desigur, mai sunt şi coloniile, dar nu mă simt atras de o viaţă de fermier pe Marte sau de una de supraveghetor de rezervoare pe Venus. Ce m-ar atrage ar fi viaţa pe asteroizi. Să trăieşti dur şi la limită. Un om poate obţine putere la fel ca şi tine. Cum ai şi spus, puterea dă sens vieţii.

— Aşa că te-ai îmbarcat clandestin la bordul unei nave goale?

— Nu ştiam că e goală. Trebuia să mă îmbarc undeva. Preţul unei călătorii spaţiale e mare, iar paşapoarte pentru asteroizi nu se mai dau aşa de uşor astăzi. Ştiam că nava asta face parte dintr-o expediţie de cartografiere. Aşa se auzise. Ştiam că se îndreaptă spre asteroizi. Aşa că am aşteptat până la lansare. Atunci toţi sunt ocupaţi cu ultimele detalii şi camerele de depresurizare sunt încă deschise. Am avut un prieten care a „scos din circulaţie” o santinelă. M-am gândit că nava o să se oprească pe Ceres. Asta e prima bază pentru orice expediţie spre asteroizi. Odată ajuns acolo mi se părea că aş putea să scap fără probleme. Tot echipajul ar fi fost format doar din astronomi şi matematicieni. Ia-le ochelarii şi or să fie orbi. Ameninţă-i cu un blaster şi or să moară de frică. Odată ajuns pe Ceres aş fi putut contacta într-un fel pira… Oamenii de pe asteroizi. Simplu!

— Numai că ai avut o surpriză când te-ai văzut la bordul navei. Nu-i aşa? Întrebă Anton.

— Cam aşa. Nu era nimeni la bord şi, înainte să-mi dau seama că nu era nimeni, nava deja decolase.

— Ce înseamnă asta, Williams? Tu ce crezi?

— Nu-mi trece nimic prin cap. Mă depăşeşte.

— Păi atunci să vedem dacă putem afla ceva. Noi doi. Făcu un semn cu blasterul şi spuse puternic: Hai!

Şeful piraţilor ieşi primul din camera de comandă şi intră în coridorul central al navei. Un grup de oameni apăru printr-o uşă aflată în faţa lor. Comentau între ei încet, dar imediat făcură linişte când îl zăriră pe Anton.

— Veniţi încoace! Strigă el.

Imediat se apropiară. Unul dintre ei îşi şterse cu dosul palmei mustaţa încărunţită şi spuse:

— Nu mai e nimeni la bord, căpitane.

— Bine. Ce credeţi despre asta?

Erau patru oameni. Dar în câteva clipe numărul lor începu să crească pe măsură ce alţii li se alăturau.

Vocea lui Anton deveni mai puternică, iar el părea evident enervat:

— Ce credeţi despre navă?

Dingo veni în faţă. Nu mai avea costumul spaţial, iar Lucky îl putea vedea acum în întregime. Apariţia lui dezvăluia o imagine neplăcută. Era mare şi greoi, iar braţele lui erau uşor îndoite şi atârnau de nişte umeri ieşiţi în afară. Avea smocuri de păr pe degete iar cicatricea de pe buza de sus se „mişca” repede. Se uita încruntat spre Lucky.

— Nu-mi place, răspunse el.

— Nu-ţi place nava? Întrebă Anton nervos.

Dingo ezită. Îşi îndreptă braţele, îşi trase umerii înapoi, după care spuse:

— Pute!

— De ce? De ce spui asta?

— Aş putea să o fac bucăţi cu un deschizător de conserve, întreabă-i şi pe ceilalţi şi o să fie de acord cu mine. Cutia asta e făcută cu scobitoarea. N-o să ţină mai mult de trei luni.

Se auzi imediat un murmur de aprobare. Bărbatul cu mustaţa căruntă spuse:

— Mă scuzaţi, căpitane, dar cablajul e fixat cu bandă adezivă. E o treabă făcută de mântuială. Izolaţia e aproape arsă deja.

— Toate sudurile au fost făcute în grabă, spuse un altul. Marginile tablelor sudate stau răzgâiate, uite-aşa, spuse el arătând cu degetul în ce stare se aflau sudurile.

— Dar despre reparaţii ce spuneţi? Întrebă Anton.

— Ne-ar lua un an şi-o duminică! Nu se merită. Oricum, nu putem să le facem aici. Ar trebui s-o ducem pe una dintre pietre, răspunse Dingo.

Anton se întoarse spre Lucky explicându-i amabil:

— Aşa le spunem noi asteroizilor, „pietre”, înţelegi? Lucky încuviinţă.

— Aparent oamenilor mei nu prea le convine să luăm nava. De ce crezi că guvernul de pe Pământ ar trimite o navă goală, care pe deasupra mai e făcută şi în plezneală?

— Pentru mine e din ce în ce mai confuz, spuse Lucky.

— Atunci să terminăm investigaţiile!

Anton plecă primul. Lucky îl urmă îndeaproape. Restul se alinie în spatele lor în tăcere. Lucky simţea o împunsătură în ceafă. Spatele lui Anton era drept şi nu arăta că acestuia i-ar fi frică, era ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la nici un atac din partea lui Lucky. Era normal să se simtă aşa. Zece oameni înarmaţi erau pe urmele lui Lucky.

Cercetară nişte camere mici, fiecare construită în dorinţa de a economisi spaţiul. Trecură prin camera calculatoarelor, printr-un mic observator, apoi laboratorul foto, bucătăria şi dormitoarele.

Coborâră la nivelul următor printr-un tub strâmt şi curbat în interiorul căruia pseudocâmpul gravitaţional era dezactivat aşa că prin el se putea coborî şi se putea urca la fel de uşor. Lucky era primul, iar Anton îl urma aşa de aproape încât de abia avu timp să se dea la o parte – picioarele lui îndoindu-se încet datorită greutăţii – înainte

ca şeful piraţilor să cadă pe el. Cizmele spaţiale grele au trecut la câţiva centimetri de faţa lui.

Lucky îşi recapătă echilibrul şi se întoarse furios, dar Anton stătea în faţa lui zâmbind mieros, iar blasterul era îndreptat exact spre inima lui Lucky.

— Mii de scuze, spuse el. Noroc că eşti foarte agil

— Da, murmură Lucky.

La acest nivel se aflau camera motoarelor, generatoarele de energie şi cabinele unde fuseseră navetele de salvare. Tot aici erau şi rezervoarele de combustibil, magaziile de alimente şi apă, instalaţiile de împrospătare a aerului, precum şi scuturile atomice.

Anton murmură:

— Ce crezi despre toate astea? Prost lucrate, poate, dar cu toate astea nu văd nimic stricat.

— E greu să-mi dau seama, replică Lucky.

— Dar ai stat pe nava asta zile în şir.

— Da, dar nu mi-am petrecut timpul cercetând-o. Am aşteptat doar să ajungă undeva.

— Aha! Păi atunci, înapoi la nivelul de sus.

Acum Lucky era primul… În tubul de comunicare. De data asta ateriza uşor şi sări doi metri cu graţia unei feline.

Trecură câteva secunde până apăru şi Anton din tub.

— Nu prea eşti în apele tale, ai? Lucky se înroşi.

Piraţii apărură şi ei unul câte unul Anton nu îi aşteptă şi porni din nou pe coridor.

— Ştii, spuse el, ai crede că am cercetat toată nava. Cei mai mulţi ar spune asta. Tu nu?

— Nu, răspunse Lucky calm. N-aş spune. Nu am fost la spălător.

Anton se încruntă şi, mai mult de câteva clipe, în locul bunăvoinţei pe faţa lui apăru o umbră de mânie.

Dar imediat aceasta trecu. Îşi aranja o şuviţă rebelă de păr apoi, studiindu-şi cu interes dosul palmei, spuse:

— Bine, hai să ne uităm şi acolo.

Câţiva dintre piraţi fluierară admirativ, iar restul scoaseră nişte sunete exclamative de diferite feluri când uşa se deschise.

— Foarte frumos, murmură Anton. Foarte frumos. Chiar luxos, aş putea spune!

Şi aşa şi era, fără îndoială! Erau acolo trei duşuri în separeuri, cu ţevi pentru apă cu şampon (nici caldă, nici rece) şi ţevi pentru apa folosită la clătit (rece şi caldă). Erau acolo şi şase chiuvete de culoarea fildeşului dotate cu şampoane, uscătoare de păr şi aparate de. Masaj cu jet acicular. Nu lipsea nimic din ce ar fi fost necesar.

— Cu siguranţă aici nu a fost făcut nimic de mântuială, exclamă Anton. E ca o emisiune de la televiziunile subeterice, nu-i aşa, Williams? La ce te duce cu gândul asta?

— Nu ştiu, sunt cam încurcat.

Zâmbetul lui Anton dispăru ca un jet de rachetă trecând prin dreptul unui vizor de costum spaţial.

— Eu nu sunt. Vino încoace, Dingo! Şeful piraţilor se adresă lui Lucky:

— Fii atent, e ceva simplu. Avem o navă cu nimeni la bord, totul a fost făcut cât mai ieftin posibil ca şi cum ar fi fost făcut în cea mai mare grabă, dar baia este ultima modă. De ce? Cred că pentru a avea cât mai multe ţevi în baie. Dar de ce? Ca să nu ne dăm seama că una sau două din ele sunt false… Dingo, care dintre ele?

Dingo lovi cu piciorul una dintre ele.

— Nu cu piciorul, bastard cretin ce eşti! Distruge-o!

Dingo îi urmă sfatul şi un pistol termic străluci câteva clipe. Imediat scoase afară nişte fire.

— Ce sunt astea, Williams? Întrebă Anton.

— Nişte fire, răspunse sec Lucky.

— Ştiu asta, cap sec. Dintr-o dată deveni extrem de furios. Ce altceva? O să-ţi spun eu ce altceva. Firele asta sunt construite pentru a arunca în aer fiecare gram de atomită de la bordul navei imediat ce vom ajunge cu ea la bază.

— De unde ştii astea? Sări Lucky.

— Eşti surprins? Nu ştiai că asta e o mare capcană? Nu ştiai că trebuia să o luăm cu noi la bază pentru reparaţii? Nu ştiai că am fi explodat şi noi şi întreaga bază? Tu eşti aici momeala care trebuia să ne păcălească până la capăt. Numai că eu nu mă las păcălit!

Toţi oamenii lui se apropiară de ei. Dingo se lingea pe buze. Cu o mişcare scurtă, Anton îşi scoase blasterul, iar în ochii lui nu se citea nici o urmă de milă.

— Stai! Pe Galaxie, stai! Nu ştiu nimic despre asta. Nu ai nici un drept să mă împuşti fără nici un motiv.

Se încorda pentru o săritură, o ultimă luptă înainte de moarte.

— Nici un drept! Anton, cu ochii la el, îşi coborî dintr-o dată blasterul. Cum îndrăzneşti să spui că nu am nici un drept? Am toate drepturile pe această navă.

— Nu poţi să ucizi un om bun. Oamenii de pe asteroizi au nevoie de un om bun. Nu renunţa la unul pentru nimic. Un murmur neaşteptat veni din partea piraţilor. Cineva spuse:

— Are curaj, căpitane. Poate am putea… Imediat amuţi când Anton se întoarse spre el. Anton era din nou cu faţa la Lucky.

— Ce te face să fii un om bun, Williams? Răspunde-mi şi o să mă mai gândesc.

— Pot să rezist în faţa oricăruia de aici. Cu pumnii goi sau cu orice armă.

— Aşa? Anton îşi dezveli dinţii. Aţi auzit asta? Urmă un zgomot afirmativ.

— E întrecerea ta, Williams. Orice fel de armă. Bine! Scapă cu viaţă şi n-ai să fii împuşcat. Vei fi considerat membru al echipajului.

— Am cuvântul tău, căpitane?

— Ai cuvântul meu, şi eu nu mi-l încalc niciodată. Tot echipajul m-a auzit. Dacă scapi cu viaţă!

— Cu cine lupt? Întrebă Lucky.

— Cu Dingo. E bun. Oricine îl învinge e foarte bun.

Lucky măsură din priviri grămada de muşchi şi tendoane care era în faţa lui, ochii lui mici sclipind de nerăbdare şi aprobându-l ursuz pe Căpitan.

— Ce fel de arme? Întrebă el ferm. Sau ne luptăm cu pumnii?

— Arme! Arme reactive, pentru a fi mai exact. În spaţiu! Pentru un moment, lui Lucky îi fu greu să-şi păstreze calmul necesar.

Anton zâmbi.

— Ţi-e teamă că nu va fi un test prea bun pentru tine? Dacă e aşa te înşeli. Dingo e cel mai bun cu astfel de arme din toată flota.

Inima lui Lucky începu să bată puternic. Un duel cu arme reactive îţi cerea să fii expert. Era ceva binecunoscut! Jucat aşa cum o făcuse el în şcoală, era un sport. Practicat de profesionişti… Era mortal!

Iar el nu era un profesionist!

Duel în fapte.

Piraţii se adunaseră pe învelişul exterior al navei Atlas şi al propriei lor nave de construcţie siriană. Unii stăteau în picioare, susţinuţi de câmpul magnetic al cizmelor cu care erau încălţaţi. Alţii, ca să vadă mai bine, se lăsaseră să plutească liber, păstrându-şi poziţia prin intermediul unui cablu magnetic scurt ataşat la carena navei.

La o distanţă de cincizeci de mile una de cealaltă fuseseră montate două porţi asemănătoare celor de fotbal, din folie metalică. La bordul navei nu ocupau mai mult de un metru pătrat, dar acum foliile subţiri de beriliu-magneziu se întinseseră pe o distanţă de circa treizeci de metri. Neumbrite şi nedeteriorate în vasta pustietate a spaţiului, acestea se aflau în mişcare de rotaţie, iar reflexiile intermitente ale soarelui pe suprafeţele lor scânteietoare trimitea fascicule vizibile de la câţiva kilometri.

— Cunoaşteţi regulile.

Vocea lui Anton se auzi puternic în urechile lui Lucky şi, probabil, la fel de puternic în urechile lui Dingo.

Lucky percepea costumul spaţial al adversarului său ca pe o pată luminată de soare la vreo opt sute de metri depărtare. Naveta de salvare care-i adusese acolo se îndepărta deja cu repeziciune către nava piraţilor.

— Cunoaşteţi regulile, spuse vocea lui Anton. Este declarat învins cel care ajunge să fie împins înapoi către propria poartă. Dacă niciunul dintre oponenţi nu este împins înapoi, pierde cel a cărui armă se epuizează prima. Fără limită de timp. Fără poziţie de afară din joc. Aveţi cinci minute ca să vă pregătiţi. Nu aveţi voie să folosiţi armele până când nu auziţi comanda.

„Vasăzică, fără poziţie de afară din joc”, îşi zise Lucky. Ăsta era şiretlicul.

Duelurile reactive ca sport legal nu puteau avea loc la o distanţă mai mare de o sută de mile de un asteroid care să aibă cel puţin optzeci de kilometri în diametru. Acesta ar fi exercitat o atracţie gravitaţională definită, chiar dacă slabă, asupra jucătorilor. Ar fi fost suficient pentru a salva un concurent rămas în spaţiu cu arma epuizată. Chiar dacă nu venea vreo navetă de salvare să-l recupereze, nu trebuia decât să stea liniştit şi, în câteva ore, sau cel mult într-o zi-două, ar fi plutit înapoi spre suprafaţa asteroidului.

Aici însă nu se găsea nici un asteroid mai acătării pe o rază de câteva sute de mii de kilometri. Un impuls mai serios ar fi putut continua la nesfârşit. Ar fi sfârşit, mai mult sau mai puţin probabil, în Soare, la multă vreme după ce nefericitul concurent ar fi murit sufocat din lipsă de oxigen. În astfel de condiţii, de regulă era de la sine înţeles că, atunci când unul dintre competitori trecea dincolo de nişte limite prestabilite, se lua o pauză până la revenirea acestuia.

A spune „fără poziţie de afară din joc” echivala cu a spune „pe viaţă şi pe moarte”.

Vocea lui Anton se auzi limpede şi strident după ce străbătuse cei câţiva kilometri care-l separau pe acesta de receptorul radio din casca lui Lucky:

— Două minute până la start. Reglaţi semnalele corporale. Lucky ridică mâna şi închise comutatorul fixat pe piept. Folia metalică colorată care fusese fixată magnetic mai devreme pe casca lui începu să se rotească. Era o poartă de fotbal miniaturală. Silueta lui Dingo, care cu o clipă înainte abia se distingea ca un punct întunecat, începu să emită o culoare roşie intermitentă. Lucky ştia că propriul său semnal era verde. Iar porţile-ţintă erau de un alb pur.

Chiar şi în acele momente, gândurile lui Lucky zburau departe, încă de la început încercase să facă o obiecţie. Spusese:

— Uite ce e, toate bune şi frumoase, n-am nimic de zis. Dar în timp ce noi stăm aici şi ne prostim, o navă de patrulare guvernamentală ar putea…

Anton i-a tăiat-o dispreţuitor:

— Las-o baltă. Nici o navă de patrulare n-ar avea curajul să se aventureze până aici. O sută de nave abia aşteaptă semnalul nostru şi, dac-ar fi să spălăm putina, avem la dispoziţie o mie de bolovani care să ne adăpostească. Aşa că pune mâna şi îmbracă-ţi costumul!

O sută de nave! O mie de asteroizi! Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că până atunci piraţii nu-şi dăduseră arama pe faţă. Ce naiba se întâmpla?

— A mai rămas un minut! Anunţă vocea lui Anton.

Cuprins: de gânduri negre, Lucky ridică cele două arme reactive. Acestea aveau formă de L, fiind conectate prin intermediul unor tuburi elastice, dintr-un material cauciucat, de recipienţii de gaz toroidali, umpluţi cu dioxid de carbon la presiune ridicată, care fuseseră prinşi în jurul taliei sale. Pe vremuri, tuburile de legătură fuseseră din metal. Dar, deşi erau mai rezistente, asta le făcea mai grele, ducând la sporirea impulsului şi inerţiei armelor propriu-zise. În duelurile reactive, rapiditatea ochirii şi a tragerii era esenţială. Imediat ce a fost inventat siliciul fluorurat, care îşi păstra flexibilitatea chiar şi la temperaturile spaţiului cosmic, fără să devină lipicios sub acţiunea directă

a razelor solare, materialul mai uşor a fost imediat adoptat pentru fabricarea tubulaturii de legătură.

— Trageţi când sunteţi gata! Strigă Anton.

Una din armele lui Dingo fu declanşată preţ de o clipită. Dioxidul de carbon lichid din rezervorul său de gaz ţâşni cu violenţă prin orificiul cât un vârf de ac al armei. Gazul îngheţă instantaneu formând o tijă de cristale minuscule la o distanţă de cincisprezece centimetri de punctul său de emergenţă. Deşi timpul de emisie nu depăşise o jumătate de secundă, se formase o tijă de cristale lungă de câteva mile. Impulsul astfel format îl proiectă pe Dingo în sens contrar. Era un efect comparabil, în miniatură, cu propulsia prin jet reactiv a rachetelor.

„Liniile” de cristal fulgerară de trei ori şi se pierdură în depărtare. Erau îndreptate exact în direcţia opusă faţă de Lucky şi de fiecare dată Dingo se apropia tot mai rapid de adversarul său. Starea reală a lucrurilor era înşelătoare. Singura schimbare vizibilă cu ochii era creşterea lentă în intensitate a semnalului emis de costumul lui Dingo, dar Lucky ştia că distanţa dintre ei se micşora cu o iuţeală ameţitoare.

Ceea ce Lucky nu ştia era ce strategie să aplice, ce defensivă ar fi fost cea mai adecvată. Rămase în aşteptare, lăsând mişcările ofensive ale celuilalt să se desfăşoare.

Dingo ajunsese acum destul de aproape ca să poată fi perceput ca o siluetă umană cu cap şi patru membre. Se deplasa într-o parte, fără să facă nici o mişcare ca să-şi regleze direcţia. Părea mulţumit că se îndrepta departe, spre stânga lui Lucky.

Lucky continuă să aştepte. Larma confuză a ţipetelor care răsunau în casca lui se mai domolise. Acestea proveneau de la emiţătoarele deschise ale spectatorilor. Deşi aceştia se aflau prea departe ca să-i vadă pe cei doi adversari, puteau să urmărească trecerea semnalelor corporale şi fulgerele fasciculelor de dioxid de carbon. Lucky se gândi că

spectatorii aşteptau ceva. Ceva ce nu întârzie să se întâmple.

O salvă de dioxid de carbon, urmată imediat de alta, apărură la dreapta lui Dingo, şi direcţia lui de zbor coti brusc spre poziţia tânărului membru al Consiliului. Lucky îşi ridică arma, gata să tragă în jos şi să evite astfel lupta corp la corp. Se gândea că asta era cea mai bună strategie, în rest mişcându-se cât mai încet şi cât mai puţin posibil, cu scopul de a-şi economisi rezerva de dioxid de carbon.

Dar zborul lui Dingo nu continuă spre Lucky. Trase un fascicul lung drept în faţa lui şi începu să se retragă. Lucky îl urmări cu privirea dar fasciculul luminos ajunse prea târziu la ochii săi.

Într-adevăr, fasciculul de dioxid de carbon tras ultima oară de Dingo fusese îndreptat înainte, dar în acel moment acesta se deplasa spre stânga, iar din compunerea celor două mişcări rezultă o traiectorie care-l avea la capătul ei pe Lucky. Fasciculul îl lovi exact în umăr.

Lucky avu senzaţia unei lovituri dure. Cristalele erau ele minuscule, dar se întindeau pe distanţe de câţiva kilometri şi se deplasau cu viteze de ordinul kilometrilor pe secundă. Impactul cu cristalele nu dură mai mult de o fracţiune de secundă. Costumul lui Lucky tremură sub forţa şocului şi imediat auzi urletele entuziaste ale spectatorilor.

— I-ai tras-o, Dingo!

— Ce lovitură!

— Exact spre poartă. Ia uitaţi-vă la el!

— A fost minunat. Minunat!

— Ia priviţi cum se rostogoleşte!

Undeva, în fundal, se auzeau nişte murmure care nu păreau la fel de exuberante.

Lucky se rostogolea sau, mai exact, avea senzaţia că cerul şi toate stelele de pe el se rostogoleau. Stelele treceau peste vizorul căştii sale ca nişte dâre luminoase, de parcă ar fi fost scânteierile miliardelor de cristale de dioxid de carbon.

Nu mai vedea nimic în afara numeroase lor pete înceţoşate. Pentru o clipă, simţi că forţa impactului îl deposedase de puterea de a gândi.

O lovitură în plex şi alta în şale îi spori şi mai mult mişcarea de rostogolire în spaţiu.

Trebuia să facă neapărat ceva, altfel Dingo avea toate şansele să-l transforme în minge de fotbal de la un capăt la altul al Sistemului Solar. Mai întâi trebuia să oprească rotaţia şi să-şi recapete poziţia. Se rostogolea pe „diagonala” corpului său, cu umărul drept peste şoldul stâng. Orienta arma în opoziţie cu acea mişcare şi expedie fascicule scurte de dioxid de carbon.

Stelele îşi încetiniră rotirea până când începură să defileze ca nişte puncte bine definite prin faţa vizorului. Cerul îşi recapătă aspectul cu care era familiarizat aici, în spaţiu.

O stea licări parcă prea puternic. Lucky ştiu că era propria sa poartă. În direcţie aproape diametral opusă se afla semnalul corporal roşu-furios al lui Dingo. Lucky nu putea să se retragă în spatele porţii sale căci asta ar fi însemnat sfârşitul duelului iar el ar fi pierdut partida. Dincolo de poartă, pe o rază de o milă, era perimetrul standard pentru un sfârşit de meci. Pe de altă parte, nici nu-şi putea permite să se apropie de oponentul său.

Aduse arma drept deasupra capului său, închise contactul şi îl menţinu apăsat. Numără un minut întreg până eliberă contactul şi de-a lungul celor şaizeci de secunde simţi presiunea pe partea superioară a căştii sale în timp ce se deplasa accelerat în jos.

Era o manevră disperată, pentru că în felul acesta irosise rezerva de dioxid de carbon pentru cel puţin o jumătate de oră.

Cuprins: de furie, Dingo ţipă răguşit:

— Laş nenorocit! Măscărici afurisit ce eşti!

La fel, şi ţipetele publicului deveniră tot mai puternice.

— Ia uitaţi-vă cum fuge!

— A trecut de Dingo. Dingo, prinde-l!

— Hei, Williams, te lupţi sau ce naiba faci?

Lucky văzu din nou imaginea stacojie a adversarului său.

Trebuia să se menţină în mişcare. Nu putea face nimic altceva. Dingo era un expert şi putea lovi un meteorit de câţiva centimetri trecând ca fulgerul pe lângă el. În vreme ce el, gândi Lucky cu regret, abia dacă ar fi nimerit asteroidul Ceres de la o milă depărtare.

Se folosi de cele două arme pe rând. Spre stânga, spre dreapta; apoi, rapid, spre dreapta, spre stânga şi din nou spre dreapta.

Nu-i servi la nimic. Parcă ghicindu-i dinainte mişcările, Dingo o lua pe scurtătură, apropiindu-se inexorabil.

Lucky simţi cum transpiraţia i se adună pe frunte şi brusc îşi dădu seama de linişte. Nu-şi putea aminti cu precizie când anume se întâmplase, dar era ca şi cum se rupsese un fir. La un moment dat se auzeau ţipetele şi râsetele piraţilor, iar în clipa următoare domnea liniştea inertă a spaţiului, unde sunetele nu puteau fi auzite niciodată.

Să fi trecut dincolo de raza de acţiune a navelor? Imposibil! Emiţătoarele costumelor, chiar şi cele mai simple, erau capabile să trimită semnalul pe o distanţă de câteva mile în spaţiu. Roti la maximum butonul pentru sensibilitate de pe piept.

— Căpitane Anton!

Numai că de răspuns îi răspunse vocea lui Dingo:

— Nu ţipa! Te aud.

— Time outceru Lucky. S-a-ntâmplat ceva cu staţia mea radio! Dingo se apropiase din nou suficient de mult ca să poată fi perceput ca o siluetă umană. Încă un fulger cristalin şi ajunse şi mai aproape. Lucky se îndepărtă, dar piratul se ţinu pe urmele lui.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, spuse Dingo. Doar un radio „prelucrat”. Am aşteptat. O, cât am aşteptat. Aş fi putut să te împing dincolo de poartă de mult, dar am aşteptat să se oprească staţia mai întâi. E doar un mic tranzistor pe care l-am „meşterit” înainte să-ţi îmbraci costumul. Totuşi, cu

mine mai poţi să vorbeşti. Transmite pe o distanţă de doi-trei kilometri. Sau măcar poţi să vorbeşti cu mine pentru câtva timp.

Îşi savura propria glumă şi râse în hohote.

— Nu pricep, spuse Lucky.

Dingo îi răspunse cu o voce aspră, încărcată de cruzime:

— M-ai surprins pe navă cu blasterul în toc. Acolo m-ai prins la-nghesuială. M-ai făcut de râs. Nimeni n-are voie să mă prindă la-nghesuială şi să mă facă de râs în faţa căpitanului şi să mai şi trăiască mult după aia. N-am să te înving în lupta asta ca să te termine altcineva. Am să-ţi vin de hac chiar eu, aici, cu mâinile mele!

Dingo era acum mult mai aproape. Lucky aproape că-i putea distinge faţa în spatele vizorului gros al căştii.

Lucky renunţă la manevrele de eschivare care nu-i slujiseră la nimic. În felul acesta, îşi dădu seama că nu făcea decât să fie mereu prins pe picior greşit. Se gândi la un zbor în linie dreaptă, accelerând spre exterior cu viteză crescândă atâta timp cât îl ţinea rezerva de dioxid de carbon.

Şi după aia? Şi putea să se mulţumească să moară în timp ce fugea de pericol?

Trebuia să-şi înfrunte adversarul. Îndreptă arma către Dingo, dar Dingo dispăruse de acolo în momentul când fasciculul de cristale trecu prin punctul în care fusese cu o clipă înainte. Încercă iarăşi şi iarăşi, dar Dingo era un demon zburător.

Până când, dintr-o dată, Lucky simţi impactul dur al rafalei trase de arma adversarului său şi începu din nou să se rostogolească. Încercă cu disperare să se opună mişcării de rotaţie, dar înainte să reuşească o astfel de manevră, simţi forţa zdrobitoare a unui corp care se ciocnea de al lui.

Dingo îi îmbrăţişase pur şi simplu costumul şi-l ţinea strâns.

Cască lângă cască. Vizor lângă vizor. Lucky se holba la cicatricea albicioasă care tăia în două buza de sus a lui

Dingo. Dingo zâmbi şi cicatricea se lăţi.

— Salut, amice, zise el. Încântat de întâlnire.

Pentru o clipă, Dingo păru să se îndepărteze plutind, sau cel puţin aşa lăsă impresia, în timp ce slăbi strânsoarea braţelor. Coapsele piratului ţineau strâns ca într-o menghină genunchii lui Lucky care nu mai putea să se mişte. Muşchii puternici ai lui Lucky se încordară fără folos.

Retragerea parţială a lui Dingo nu avusese alt scop decât să-i elibereze braţele. Cu o mână ridică arma pe care o ţinea cu patul înainte. Acesta coborî cu iuţeală spre vizorul lui Lucky şi capul acestuia avu o mişcare de recul dureroasă. Braţul implacabil se ridică din nou, în vreme ce celălalt era încleştat în jurul gâtului lui Lucky.

— Ţine-ţi capul nemişcat, latră piratul. Trebuie să termin trebuşoara asta.

Lucky ştia că individul vorbea cât se poate de serios, aşa că se hotărî să acţioneze. Sticla din care era construit vizorul era rezistentă şi dură, dar nu putea rezista la nesfârşit sub asaltul loviturilor piratului.

Ridică braţul către casca lui Dingo şi-i împinse capul înapoi cu muchia palmei înmănuşate. Dingo îşi legănă capul într-o parte, slăbind braţul lui Lucky. Coborî patul armei pentru a doua oară.

Lucky dădu drumul ambelor sale arme, lăsându-le să atârne de tuburile de legătură şi, cu o mişcare sigură, apucă tuburile de la armele piratului. Le strecură printre degetele mănuşilor sale de oţel. Muşchii braţelor i se umflară şi se încordară dureros. Încleşta dinţii şi simţi cum sângele i se urcă la cap.

Dingo, cu gura deformată de o nerăbdare voioasă, neglija totul în afară de faţa răsturnată a victimei sale din spatele vizorului, schimonosită, credea el, de teamă. Patul armei coborî încă o dată. O crăpătură mică, în formă de stea, apăru în locul unde metalul izbise vizorul.

Deodată altceva cedă şi tot universul păru cuprins de haos.

Într-o succesiune rapidă, cele două tuburi de legătură de la armele lui Dingo se desprinseră şi două jeturi incontrolabile de dioxid de carbon ţâşniră din tuburile rupte.

Tuburile se ondulau ca nişte şerpi cuprinşi de nebunie, iar Lucky fu aruncat când într-o direcţie, când în cealaltă, ca reacţie violentă la acceleraţia nebună şi de necontrolat.

Dingo ţipă surprins şi slăbi strânsoarea.

Cei doi adversari aproape că se separaseră, dar Lucky se ţinu strâns de gleznele piratului.

Fluxul de dioxid de carbon slăbi în intensitate şi Lucky se caţără pe piciorul adversarului său.

Acum stăteau aparent nemişcaţi. Impulsurile aleatorii ale fasciculului îi lăsaseră fără nici o mişcare perceptibilă de rotaţie. Tuburile armelor reactive ale lui Dingo, acum inerte şi flasce, stăteau îndreptate spre ultima lor poziţie. Totul părea nemişcat, nemişcat ca moartea.

Dar asta era o iluzie. Lucky ştia că se deplasau cu o viteză de câţiva kilometri pe secundă în direcţia în care-i trimisese ultimul jet de gaz. Erau singuri şi pierduţi în spaţiu, numai ei doi.

Ermitul de pe „Stâncă”

Lucky era acum în spatele lui Dingo şi-l ţinea strâns cu picioarele în jurul taliei.

— Mă auzi, Dingo, nu-i aşa? Nu ştiu unde suntem şi nici unde mergem. Aşa că avem nevoie unul de celălalt, Dingo. Eşti gata să facem o înţelegere? Tu poţi afla unde suntem pentru că semnalele receptorului tău ajung până la nave, dar nu te poţi întoarce fără dioxid de carbon. Eu am destul pentru amândoi, dar am nevoie de tine pentru a şti cum să ajungem înapoi.

Lucky spuse totul încet şi hotărât, dar Dingo îi strigă:

— În spaţiu cu tine, spionule! Când o să termin cu tine o să am şi armele tale.

— Nu cred, îi replică Lucky calm.

— Te gândeşti că o să le rupi şi pe-alea, nu? N-ai decât! N-ai decât, bandit nemernic ce eşti! La ce-o să-ţi folosească? Căpitanul o să vină după mine oriunde aş fi, în timp ce tu o să pluteşti cu casca spartă şi cu sângele îngheţat pe faţă.

— Nu e chiar aşa, prietene. Ştii, ai ceva în spate. Poate nu poţi să o simţi prin metalul costumului, dar e acolo, te asigur.

— O armă reactivă. Şi ce! Nu face nici două parale atâta timp cât suntem lipiţi unul de altul.

Dar braţele lui se opriră din încercarea de a-l înşfacă pe Lucky. Acesta îi spuse cu o voce lipsită de griji:

— N-oi fi eu un specialist în astfel de arme, dar oricum ştiu mai multe decât tine despre ele. Orice rafală se întinde pe câţiva kilometri. Nu există nici un fel de rezistenţă a aerului care să o încetinească şi care să stânjenească jetul de gaz, dar există o rezistenţă internă, întotdeauna există o turbulenţă în interiorul jetului. Cristalele se lovesc între ele şi încetinesc. Jetul de gaz se lărgeşte. Dacă nu nimereşte ţinta, se răspândeşte în spaţiu şi dispare, dar dacă o atinge, tot loveşte ca un armăsar după câţiva kilometri de avânt.

— Ce naiba tot trăncăneşti acolo? Unde vrei să ajungi? Piratul se răsuci cu forţa unui taur făcându-l pe Lucky să geamă când îl strânse la loc.

— Doar atât, spuse Lucky. Ce crezi că se întâmplă când jetul de dioxid de carbon te loveşte de la câţiva centimetri, mai înainte ca turbulenţa să-i fi micşorat viteza? Nu ghiceşti? O să-ţi spun eu. O să treacă prin costumul şi prin corpul tău ca flacăra unui aparat de sudură.

— Eşti nebun! Vorbeşti prostii!

Dingo înjură cu furie, dar dintr-o dată încetă să se mai mişte.

— Atunci încearcă, îl avertiză Lucky. Încearcă vreo mişcare! Arma mea e în spatele tău şi sunt cu mâna pe trăgaci. Încearcă.

— Mă păcăleşti, se răsti Dingo. Nu câştigi corect.

— Vizorul meu este spart, spuse Lucky. Toţi îşi vor da seama cine pe cine a tras pe sfoară. Ai jumătate de minut să te gândeşti.

Secundele se scurseră în tăcere. Lucky sesiză mişcarea mâinii lui Dingo.

— Adio, Dingo! Spuse el.

— Aşteaptă! Aşteaptăstrigă el cu disperare. Nu fac altceva decât să extind raza de transmitere.

Imediat chemă nava:

— Căpitane Anton… Căpitane Anton…

A fost nevoie de o oră şi jumătate pentru a ajunge înapoi la navă.

Atlas se mişca din nou în spaţiu urmărit cu grijă de piraţii care o capturaseră. Unele dintre circuitele automate fuseseră trecute pe manual, iar trei piraţi se aflau la conducerea ei. Ca şi înainte, avea pe lista de pasageri doar o singură persoană – Lucky Starr.

Lucky fusese consemnat într-o cabină şi nu a văzut echipajul decât atunci când i s-a adus masa. „Mâncarea de pe Atlas”, se gândi Lucky. Sau, cel puţin ce mai rămăsese din ea. Cea mai mare parte a alimentelor şi tot echipamentul care nu era necesar pentru manevrarea navei fusese dus imediat pe vasul piraţilor.

Primul prânz i-a fost adus de toţi cei trei piraţi care formau echipajul provizoriu al navei. Erau toţi slabi şi cu tenul închis datorită razelor solare nefiltrate din spaţiu.

Îi dădură tava în tăcere, inspectară cabina meticulos şi rămaseră acolo în timp ce el deschise conservele şi lăsă conţinutul să se încălzească, apoi plecară înapoi cu resturile.

— Staţi jos, le spuse Lucky. Nu trebuie să staţi în picioare cât timp mănânc.

Nu răspunseră. Unul dintre ei, cel mai slab, cu un nas ce fusese spart şi acum părea împrăştiat pe toată faţa, şi cu mărul lui Adam ieşit mult în evidenţă, se uită la ceilalţi, ca şi

cum ar fi vrut să accepte invitaţia. Dar nu primi nici un răspuns.

Următoarea masă a fost adusă doar de „Nas Spart”. Puse jos tava, se îndreptă spre uşă şi o deschise. Se uită de-a lungul coridorului, închise uşa şi spuse:

— Numele meu este Martin Maniu. Lucky zâmbi la el şi spuse la rândul lui:

— Iar pe mine mă cheamă Bill Williams. Ceilalţi nu vor să vorbească cu mine, nu?

— Ei sunt prieteni cu Dingo. Eu nu. Poate că eşti un om al guvernului, cum crede Căpitanul, sau poate că nu eşti. Dar în ce mă priveşte, oricine îi face asta lui Dingo, e un tip de treabă. Face pe deşteptul şi se dă mare. Când am ajuns prima dată aici, m-a provocat la duel. Era gata-gata să mă proiecteze pe un asteroid. Asta fără nici un motiv. A pretins că a făcut o greşeală, dar el nu greşeşte niciodată în astfel de dueluri. Ţi-ai făcut destui prieteni, domnule dragă, când te-ai întors cu ticălosul ăla pus cu botul pe labe.

— Mă bucur de asta.

— Dar acum ai grijă. N-o să te uite. Să nu rămâi singur cu el douăzeci de ani de-acum înainte. Eu te-am avertizat. Îl roade, asta e. L-ai păcălit că poţi să tai prin trei centimetri de metal cu dioxid de carbon. Toată lumea râde de el acum, iar el e nebun de furie. Nebun cu adevărat! E cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată. Sper ca Şeful să te accepte.

— Şeful? Căpitanul Anton?

— Nu, Şeful. Şeful cel mare. Auzi, mâncarea pe care ai adus-o pe navă e bună, în special carnea. Piratul plescăi din buze zgomotos. Te plictiseşti de piure de fermenţi, asta mai ales când eşti conducătorul unei ferme.

Lucky strânse firimiturile rămase.

— Cine e ăsta?

— Cine?

— Şeful.

Maniu ridică din umeri.

— Pe Spaţiu! Nu ştiu. Doar nu crezi că unul ca mine l-ar cunoaşte pe Şef. Numai unii dintre băieţi vorbesc despre el. E la mintea cocoşului că cineva e şeful.

— Organizaţia voastră e destul de complicată.

— Auzi, nici nu-ţi închipui până nu o să ni te alături. Fii atent, eram falit când am ajuns aici. Nu ştiam ce să mai fac. M-am gândit că o să atac câteva nave şi apoi o să-mi iau partea mea şi totul o să se termine. Gândeam că ar fi mai bine decât să mori de foame cum se întâmpla cu mine.

— Şi nu e aşa?

— Nu. N-am fost niciodată la un raid. Puţini dintre noi se duc. Doar câţiva ca Dingo. El se duce mereu. Îi place, nenorocitul! Cei mai mulţi dintre noi se duc la femei câteodată. Piratul zâmbi. Am soţie şi un copil. Nu-ţi vine a crede acum, nu-i aşa? Bine, avem un proiect al nostru. Avem propriile noastre ferme. Câteodată îmi fac şi eu datoria în spaţiu, ca de exemplu acum. E o viaţă uşoară. Ar putea să-ţi meargă bine dacă ni te alături. Un tip aşa de arătos ca tine ar putea să-şi găsească o soţie imediat şi să se aşeze la casa lui. Sau e destul de multă aventură, dacă asta cauţi. Da, domnule Bill. Sper ca Şeful să te accepte.

Lucky îl urmă spre uşă.

— Auzi, unde mergem de fapt? La una din baze?

— Pe una din stânci, am impresia. Care o fi mai aproape. O să stai acolo până vine răspunsul. Aşa se întâmplă de obicei. Şi nu le spune băieţilor, sau oricui altcuiva că am vorbit cu tine. O. K., prietene? Adăugă el ieşind pe uşă.

— Nici o problemă.

Rămas din nou singur, Lucky îşi lovi palma încet şi uşor cu pumnul. Şeful! Era doar un fel de a spune? Doar o bârfa? Sau înseamnă ceva? Şi restul conversaţiei?

Trebuia să aştepte. Pe Galaxie! Ar trebui să le treacă prin cap lui Conway şi lui Henree să mai aştepte ceva timp până să intervină.

Lucky nu a avut prilejul să vadă.”stânca” în timp ce Atlas se apropia de ea. Nu a putut să o vadă pană când, avându-l

în faţă pe Martin Maniu şi în spate un alt pirat, păşi afară din camera de depresurizare în spaţiu şi aceasta îi apăru la o sută de metri în jos.

Asteroidul era unul tipic. Lucky, măsurându-l din priviri, s-a gândit că nu poate avea mai mult de trei kilometri pe cea mai mare dimensiune a lui. Era neregulat şi stâncos ca şi cum un gigant ar fi rupt un vârf de munte şi l-ar fi aruncat în spaţiu. Partea dinspre Soare era gri închis, iar el se rotea destul de vizibil, umbrele schimbându-se şi modificându-şi poziţia.

Se aruncă spre asteroid după ce ieşi din sas, luându-şi avânt ca la o săritură de la trambulină. Stâncile pluteau parcă spre el. Când mâinile lui au atins solul, inerţia a împins în jos corpul, făcându-l să se rotească cu nişte mişcări acrobatice până când s-a putut prinde de un colţ de stâncă pentru a se opri.

Se ridică în picioare. Stânca aproape că dădea iluzia de suprafaţă planetară. Cele mai apropiate ridicături în stâncă nu aveau nimic în spatele lor, doar hăul cosmic. Stelele, mişcându-se vizibil în timp ce stânca se rotea, erau nişte lumini strălucitoare. Nava, care fusese pusă pe o orbită în jurul asteroidului, rămânea nemişcată deasupra.

Un pirat îi conduse cale de vreo cincisprezece metri spre o ridicătură în stâncă ce nu se distingea între celelalte. Parcurse distanţa din două mari salturi. În timp ce ei aşteptau ca o secţiune a ridicăturii să se dea la o parte, din deschizătură apăru o siluetă îmbrăcată într-un costum spaţial.

— O. K., Herm, spuse cu o voce groasă unul din piraţi, uite-l. De-acum e-n grija ta.

Vocea care se auzi în aparatul de emisie recepţie al lui Lucky era calmă şi mai degrabă obosită.

— Domnilor, cât timp va sta cu mine?

— Până când o să ne întoarcem să-l luăm. Şi nu pune întrebări. Piraţii făcură cale întoarsă şi săriră spre navă. Gravitaţia asteroidului nu putu face nimic pentru a-i opri.

Se micşorară constant şi, după câteva minute, Lucky văzu un mic fulger de cristale când unul dintre ei îşi corecta direcţia cu ajutorul unei arme reactive; era una de dimensiuni mici, folosită curent în astfel de scopuri şi care făcea parte din echipamentul standard. Gazul cu care funcţiona se afla într-un cartuş în interiorul acesteia.

Peste câteva minute jeturile din spate ale navei străluciră având culoarea roşie, iar nava începu şi ea să se micşoreze.

Nu folosea la nimic să vadă în ce direcţie se îndrepta, era conştient de asta, daca nu ştia care era poziţia lui în spaţiu. Nu putea preciza decât că se află undeva în centura de asteroizi.

Era aşa de adâncit în gânduri încât aproape că tresări când auzi vocea uşoară a celuilalt bărbat de pe asteroid.

— E frumos aici. Ies aşa de rar încât uneori uit. Fii atent! Spuse el.

Lucky se întoarse în partea stângă. Soarele mic se ivea deasupra marginii ascuţite a asteroidului. Într-o clipă era atât de puternic încât nici nu te puteai uita la el. Era ca o monedă de aur strălucitoare. Cerul, mai înainte negru, rămase la fel de negru, iar stelele apărură la fel de mari. Aşa se întâmpla într-o lume fără atmosferă unde nu era praf pentru a împrăştia lumina şi pentru a transforma cerul într-un albastru adânc.

— În douăzeci şi cinci de minute sau mai puţin o să apună din nou. Câteodată, când Jupiter este cel mai aproape, îl poţi vedea ca o bucată de marmură, cu cei patru sateliţi ca nişte lumini aliniate într-o formaţiune militară. Dar asta se întâmplă o dată la trei ani jumătate. Nu se va întâmpla acum, spuse calm omul de pe asteroid.

— Oamenii aceia ţi-au spus Herm. E numele tău? Eşti unul dintre ei? Întrebă Lucky direct.

— Vrei să spui dacă sunt un pirat? Nu. Dar trebuie să recunosc că le sunt un fel de complice. Nici numele meu nu este Herm. Ăsta e doar un termen cu care se adresează în general ermiţilor. Numele meu, domnule, este Joseph

Patrick Hansen, şi din moment ce vom fi camarazi pentru o perioadă nedefinită sper că vom fi şi prieteni.

Întinse o mână înmănuşată în metal iar Lucky o strânse cu putere.

— Eu sunt Bill Williams, spuse el. Zici că eşti un ermit. Vrei să spui că locuieşti aici tot timpul?

— Exact.

Lucky se uită înjur la bucăţile de granit şi de siliciu şi se încruntă.

— Nu arată prea atrăgător.

— Oricum, o să mă străduiesc să fie cât mai confortabil pentru dumneata.

Ermitul atinse un loc din stâncă pe unde venise şi o bucată din ea se dădu la o parte pentru a doua oară. Lucky observă că marginile fuseseră rotunjite şi îndreptate cu lastium sau un material asemănător pentru a se asigura o etanşeitate perfectă.

— Poftim înăuntru, domnule Williams, îl invită ermitul. Lucky păşi înăuntru. Uşa din stâncă se închise în spatele lui.

Imediat ce s-a închis, un mic bec fluorescent se aprinse şi îndepărtă întunericul. Camera de depresurizare era atât de mare încât încăpeau în ea doi oameni.

Un mic semnal de culoare roşie clipi, iar ermitul spuse:

— Poţi să-ţi deschizi casca acum. Avem aer.

În timp ce vorbea îşi scoase şi el casca.

Lucky făcuşi el la fel şi îşi umplu plămânii cu aer curat. Nu era rău deloc. Fără discuţie era mult mai bun decât aerul de pe navă.

Dar imediat ce uşa din interiorul camerei de depresurizare se deschise, Lucky rămase cu răsuflarea întretăiată.

Ce ştia ermitul.

Lucky văzuse câteva camere luxoase chiar şi pe Pământ. Avea cincisprezece metri lungime şi aproape zece lăţime. Un balcon o înconjura. Pe toată suprafaţa pereţilor erau aliniate video-cărţi. Un proiector de perete era aşezat pe un

piedestal, iar pe un altul se afla o miniatură a galaxiei ce părea făcută din nestemate. Lumina avea o sursă indirectă.

Imediat ce a pus piciorul în cameră a simţit forţa motoarelor ce generau câmpul pseudo-gravitaţional. Nu era potrivit la gravitaţia normală a Pământului. După cum o simţea i se părea a fi undeva între cea terestră şi cea marţiană. Dădea o senzaţie plăcută de uşurime, dar avea destulă forţă pentru a permite coordonarea completă a muşchilor.

Ermitul îşi scoase costumul spaţial şi îl puse deasupra unui recipient de plastic, în care stratul gros de brumă ce se depusese pe costum la trecerea de la frigul spaţial la aerul cald şi umed al camerei se putea scurge o dată cu topirea.

Era înalt şi drept, faţa lui lipsită de riduri avea o culoare roz, dar părul lui era destul de alb, la fel ca şi sprâncenele lui groase, în timp ce venele ieşeau în evidenţă pe spatele mâinilor.

— Vrei să te ajut să-ţi scoţi costumul? Întrebă el politicos.

— Nu e nici o problemă, spuse Lucky revenindu-şi din uimire. E desul de neobişnuită locuinţa dumitale, adăugă el repede.

— Îţi place? Întrebă Hansen zâmbind. Mi-a luat mulţi ani s-o fac să arate ca acum. Nu-mi lipseşte nimic.

Spunând asta părea plin de o mândrie tăcută.

— Îmi imaginez, zise Lucky. Trebuie să ai un generator pentru lumină şi pentru a menţine pseudo-gravitaţia. Cred că ai şi un aparat de purificare şi înlocuire a aerului, rezerve de apă, de hrană – tot ce-ţi trebuie.

— Aşa e.

— Viaţa unui ermit nu e chiar aşa de rea. Ermitul era evident măgulit şi mulţumit.

— N-are de ce să fie, spuse el. Stai jos, domnule Williams, stai jos. Vrei ceva de băut?

— Nu, nu mulţumesc.

Lucky se aşează într-un fotoliu. Aparent, era un fotoliu normal, dar în spate avea un câmp diamagnetic slab care

cedă la greutatea lui atât cât să-i permită un balans care mulă fotoliul după formele corpului său.

— Poţi să-mi aduci în schimb o ceaşcă de cafea?

— Nici o problemă!

Bătrânul intră într-o firidă. În câteva secunde era înapoi cu o cană de cafea aburindă şi mirositoare şi o alta pentru el.

Braţul fotoliului lui Lucky dezvălui o scobitură mică la o atingere a degetului lui Hansen iar ermitul puse una din căni în ea. În timp ce făcea asta se opri o clipă pentru a se uita la tânărul bărbat.

— Ce e? Întrebă Lucky uitându-se în sus.

— Nimic, nimic, răspunse Hansen dând din cap.

Stăteau unul în faţa celuilalt. Luminile din interiorul camerei se diminuară în intensitate până când locul în care stăteau cei doi rămase singurul inundat de lumină.

— Şi acum, dacă o să scuzi curiozitatea unui om bătrân, spuse ermitul, aş vrea să te întreb de ce ai venit aici?

— N-am venit. Am fost adus, replică Lucky.

— Vrei să spui că nu eşti unul dintre… Hansen se opri.

— Nu, nu sunt pirat. Cel puţin nu încă.

Hansen lăsă cana din mână şi se uită puţin încurcai.

— Nu înţeleg. Poate am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun.

— Nu-ţi face griji. O să fiu unul dintre ei destul de curând. Lucky îşi termină cafeaua şi apoi, alegându-şi cu grijă cuvintele, începu cu îmbarcarea lui pe Atlas de pe Lună şi continuă cu tot ce se întâmplase.

Hansen asculta absorbit.

— Şi eşti sigur că asta vrei să faci, tinere, acum că ai văzut puţin din această viaţă?

— Sunt sigur.

— Pentru Pământ, de ce?

— Exact. Pentru Pământ şi ce mi-a făcut. Nu e loc să trăieşti acolo. Tu de ce ai venit aici?

— Mi-e teamă că e o poveste prea lungă. Nu trebuie să te sperii. N-am s-o spun. Am cumpărat acest asteroid cu mult timp înainte ca loc pentru vacanţă şi a început să-mi placă. Am continuat să măresc spaţiul de locuit, am cumpărat mobilă şi video-cărţi de pe Pământ încetul cu încetul. La un moment dat mi-am dat seama că am aici tot ce-mi trebuie. Aşa că m-am întrebat, de ce să nu rămân aici? Şi am rămas.

— Normal. De ce nu? Eşti destul de inteligent. Pe Pământ totul e aiurea. Prea mulţi oameni. Prea multe slujbe plicticoase. E aproape imposibil să ajungi pe planete, şi dacă ajungi, nu poţi decât să faci muncă manuală. Nu e nici o oportunitate pentru un bărbat decât dacă vine pe asteroizi. Nu sunt destul de bătrân pentru a mă stabili undeva, ca tine. Dar pentru un tip tânăr e o viaţă liberă şi plină de aventuri. Poţi deveni chiar şef.

— Cei care sunt deja şefi nu prea-i iubesc pe aceia care au gânduri de şefie în cap. Anton, spre exemplu. L-am văzut şi mi-am dat seama.

— Se poate, dar până acum s-a ţinut de cuvânt, spuse Lucky. A spus că dacă-l înving pe Dingo o să-mi dea şansa să mă alătur oamenilor de pe asteroizi. Se pare totuşi că am şansa asta.

— Se pare doar că eşti aici, şi asta e tot. Dacă se întoarce cu vreo dovadă, sau ce numeşte el dovadă, că eşti un om al guvernului?

— Imposibil.

— Şi totuşi? Doar aşa, ca să scape de tine?

Lucky se întunecă la faţă şi din nou Hansen se uită la el curios, încruntându-se puţin.

— Nu va putea, replică Lucky. Îi poate fi de folos un om bun, şi el ştie asta. Şi în plus, de ce îmi predici mie astea? Nu eşti şi tu aici, de partea lor?

Hansen se uită în jos.

— E adevărat. N-ar trebui să intervin. Doar că am stat aici singur foarte mult timp. Sunt în stare să vorbesc prea mult când apare cineva, doar ca să aud sunetul vocilor. Hei, s-a

făcut vremea cinei. M-aş bucura să cinezi cu mine, fie şi în tăcere, dacă preferi aşa. Sau vorbim despre ce vrei tu.

— Bine, mulţumesc, domnule Hansen. Fără supărare.

— Bine.

Lucky îl urmă pe Hansen într-un mic oficiu în care erau aliniate conserve de mâncare şi tot felul de concentrate. Niciuna din mărcile de mâncare familiare lui Lucky nu se afla acolo. În loc de asta conţinutul fiecărei conserve era descris în nişte gravuri colorate care făceau parte şi ele din metalul cutiei.

— Obişnuiam să ţin carnea proaspătă într-o cameră specială de răcire. Poţi să scazi oricât temperatura pe un asteroid, dar sunt doi ani de când n-am mai făcut rost de hrană de felul ăsta, spuse Hansen.

Alese şase feluri de conserve de pe rafturi şi un recipient de lapte concentrat. La sugestia lui, Lucky luă un bidon sigilat cu apă de pe un raft de jos.

Ermitul aşează repede masa. Conservele erau cu auto-încălzire şi când se desfăceau se transformau într-o farfurie cu vesela necesară.

— Afară am umplut o vale întreagă cu chestii dintr-astea. Folosite, bineînţeles. Tot ce s-a strâns în douăzeci de ani, spuse Hansen plin de amuzament arătând spre cutii.

Mâncarea era bună, dar ciudată. Era pe bază de fermenţi, de tipul celor produşi numai de Imperiul Terestru. Nicăieri în galaxie nu era o acumulare mai mare de populaţie, nicăieri nu erau atâtea miliarde, încât să se dezvolte cultura de fermenţi. Pe Venus, unde erau produse cele mai multe culturi de fermenţi, se putea crea aproape orice fel de imitaţie de mâncare: fripturi, alune, unt, bomboane. Erau la fel de hrănitoare ca şi cele reale. Pentru Lucky însă, gustul nu era chiar venusian. Aveau un gust oarecum mai pronunţat.

— Scuză-mă că sunt „gălăgios”, spuse el, dar toate astea cer bani, nu-i aşa?

— Da, iar eu am ceva bani. Am investiţii pe Pământ. Cecurile mele erau de fiecare dată onorate sau cel puţin aşa se întâmpla până acum doi ani.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Hrana a încetat să mai sosească. Era prea riscant din cauza piraţilor. A fost o lovitură grea. Aveam strânse o mulţime de rezerve de toate felurile, dar pot să-mi imaginez cum a putut să fie pentru ceilalţi.

— Ceilalţi?

— Ceilalţi ermiţi. Sunt sute ca mine. Dar nu toţi sunt la fel de norocoşi. Foarte puţini dintre ei îşi permit să-şi facă o lume aşa de confortabilă, dar oricum se descurcă. De obicei sunt oameni bătrâni ca mine, cu soţiile decedate şi copiii mari; o lume ciudată şi diferită cu oameni care sfârşesc singuri. Dacă au ceva pus deoparte, pot lua un asteroid. Guvernul nu le cere nimic. Pot obţine orice asteroid, dacă are mai puţin de opt kilometri diametru. Apoi, dacă vor, pot investi într-un aparat de recepţie subeteric şi astfel pot fi la curent cu ce se întâmplă în univers. Dacă nu, îşi pot lua video-cărţi sau pot aranja să li se aducă transcrieri ale ştirilor o dată pe an la venirea navelor cu provizii sau, dacă preferă, pot doar să mănânce, să se odihnească şi să doarmă. Câteodată îmi doresc să-i cunosc pe câţiva dintre ei.

— De ce nu ai făcut-o?

— Am simţit uneori nevoia, dar nu sunt oameni foarte sociabili. Până la urmă au venit aici să fie singuri, de fapt ca şi mine.

— Păi, atunci de ce nu ai plecat când nava cu provizii a încetat să mai vină?

— Nu a fost aşa de la început. M-am gândit că guvernul o să restabilească cu siguranţă situaţia şi oricum aveam destul de multe rezerve pentru o lună. De fapt, probabil că aş fi putut să rezist şi un an, economisind. Dar au apărut vasele piraţilor.

— Şi te-ai alăturat lor?

Ermitul se încruntă. Sprâncenele i se împreunară într-o încruntare încurcată şi îşi terminară masa în linişte.

La sfârşit strânse farfuriile şi vesela şi le puse într-un recipient din perete aflat în firida ce ducea spre cămară. Lucky auzi un zdrăngănit slab metalic şi care se diminua rapid.

— Câmpul pseudo-gravitaţional nu se întinde asupra ghenei. Un singur jet de aer şi imediat vor ajunge în valea de care ţi-am povestit, asta cu toate că se află la un kilometru şi jumătate de aici.

— Mi se pare mie, spuse Lucky, că dacă arunci un jet mai puternic de aer poţi să scapi de toate cutiile deodată.

— Aşa ar fi. Cred că cea mai mare parte a ermiţilor fac acest lucru. Poate chiar toţi. Mie nu-mi place ideea, totuşi. Ar fi o pierdere de metal şi de aer. Poate vom avea nevoie vreodată de ele. Cine ştie! Cu toate că unele dintre ele se vor împrăştia pe ici pe colo, sunt sigur că altele vor înconjura asteroidul ca nişte mici sateliţi şi nu e prea demn să te gândeşti că eşti însoţit pe orbită de gunoaie. Vrei să fumezi? Nu? Te deranjează dacă fumez eu?

Aprinse un trabuc şi suflă mulţumit.

— Oamenii de pe asteroizi nu pot furniza tutun regulat aşa că asta a devenit un lux pentru mine.

— Ei îţi furnizează şi restul de provizii? Întrebă Lucky.

— Exact. Apă, piese de schimb pentru motoare, şi materie primă pentru energie. E o înţelegere.

— Şi tu ce faci pentru ei?

Ermitul studie capătul aprins al trabucului.

— Nu prea multe. Ei folosesc această lume. Aterizează cu navele aici şi eu nu-i raportez. Ei nu intră aici, iar ce fac ei în altă parte nu e treaba mea. Nici nu vreau să ştiu. E mai sigur aşa. Câteodată lasă oameni aici, la fel cum s-a întâmplat cu tine, şi sunt luaţi înapoi după un timp. Cred că se opresc pentru reparaţii din când în când. În schimb îmi aduc provizii.

— Nu-i ajută şi pe ceilalţi ermiţi?

— N-am de unde să ştiu. Probabil.

— Asta înseamnă că ar fi nevoie de o grămadă de provizii. De unde le-or fi luând?

— Capturează nave.

— Nu e destul pentru a aproviziona sute de ermiţi şi pe ei înşişi. Vreau să spun că asta ar însemna să aibă o mulţime nave.

— Nu am de unde să ştiu.

— Nu te interesează? Duci o viaţă uşoară, dar poate că mâncarea pe care tocmai am mâncat-o a venit de pe o navă al cărei echipaj este acum o masă de corpuri îngheţate care înconjoară un asteroid la fel ca şi gunoiul. Te-ai gândit vreodată la asta?

Ermitul se înroşi dureros.

— Te răzbuni pe mine pentru predica pe care ţi-am ţinut-o mai devreme. Ai dreptate, dar ce pot să fac? Eu nu am abandonat sau trădat guvernul. Ei m-au abandonat şi m-au trădat. Proprietăţile mele de pe Pământ aduc venituri plătind taxele. Eu de ce nu sunt protejat atunci? Am înregistrat acest asteroid la Terrestrial Outer World Bureau cu bună credinţă. E o parte a proprietăţii terestre. Am toate drepturile să aştept protecţie împotriva piraţilor. Dacă această protecţie nu mai vine, dacă sursele mele de aprovizionare spun că nu-mi mai pot aduce mâncare la nici un preţ, eu ce vrei să fac? Poţi spune că aş fi putut să mă întorc pe Pământ, dar cum aş fi putut să las toate astea? Aici am lumea mea. Cărţile mele, toate filmele clasice care îmi plac. Am chiar o copie după Shakespeare; o filmare directă a paginilor unei cărţi vechi. Am hrană, băutură, linişte: nu aş putea găsi nicăieri în univers un loc mai confortabil. Cu toate astea să nu crezi că a fost o alegere uşoară. Am un transmiţător subeteric. Pot comunica cu Pământul. Am o mică navă care poate face călătoria până la Ceres. Oamenii de pe asteroizi ştiu asta, dar au încredere în mine. Ştiu că nu am de ales. Cum ţi-am mai spus şi la început, sunt deja un complice. I-am ajutat. Asta, din punct

de vedere legal, mă face să fiu un pirat. Înseamnă închisoare, probabil execuţie dacă mă întorc. Dacă nu, dacă mă eliberează în schimbul dovezilor, oamenii de pe asteroizi n-or să uite asta niciodată. O să mă găsească oriunde aş merge, asta în cazul în care nu mi se oferă din partea guvernului protecţie pe viaţă.

— Se pare că nu stai aşa de bine, spuse Lucky.

— Da? Întrebă la rândul lui ermitul. Aş putea să obţin o protecţie completă, cu un ajutor adecvat.

Era rândul lui Lucky:

— N-am de unde să ştiu.

— Eu cred că da.

— Nu te înţeleg.

— Uite, o să-ţi dau un sfat în schimbul ajutorului.

— Eu nu pot face nimic. Tu ce vrei să-mi spui?

— Pleacă de pe asteroid înainte ca Anton şi oamenii lui să se întoarcă.

— Niciodată. Am venit aici să mă alătur lor, nu să mă întorc acasă.

— Dacă nu pleci acum, o să rămâi pentru totdeauna. O să rămâi aici sub formă de cadavru. N-or să te lase să faci parte din nici un echipaj. Nu corespunzi, mister.

Faţa lui Lucky se strâmbă de mânie.

— Despre ce tot vorbeşti, bătrâne?

— Ei poftim, când te enervezi, se vede de la o poştă. Nu eşti Bill Williams, fiule. Care e relaţia ta cu Lawrence Starr de la Consiliul Ştiinţei? Eşti cumva fiul lui Starr?

Spre Ceres.

Lucky se încruntă. Îşi simţi muşchii de la mâna dreaptă încordându-se ca şi cum s-ar întinde spre o coapsă de care nu atârna nici un blaster. Nu făcu nici o mişcare. Îşi stăpâni perfect vocea.

— Al cui fiu? Despre ce tot vorbeşti?

— Sunt sigur de asta. Ermitul se aplecă înainte uitându-se atent la încheietura mâinii lui Lucky. L-am cunoscut bine pe Lawrence Starr. A fost prietenul meu. M-a ajutat odată când

am avut cu adevărat nevoie. Tu eşti imaginea lui. Nu am cum să mă înşel.

Lucky îşi trase mâna înapoi.

— Nu are nici un sens ceea ce spui.

— Ascultă-mă, fiule, s-ar putea să fie important pentru tine să nu-ţi dezvălui identitatea. Poate că nu ai încredere în mine. Bine, eu nu-ţi spun să ai. Lucrez cu piraţii şi am recunoscut-o. Dar, te rog, ascultă-mă. Oamenii de pe asteroizi au o organizaţie bună. S-ar putea să le ia câteva săptămâni, dar dacă Anton te suspectează, n-or să se oprească până nu-ţi fac felul. N-o să-i păcălească nici o povestioară de genul ăsta. Or să afle adevărul şi or să-şi dea seama cine eşti. Poţi să fii sigur de asta! Or să-ţi afle adevărata identitate. Pleacă, îţi spun. Pleacă!

— Dacă aş fi tipul ăsta care presupui tu, bătrâne, nu vei avea şi tu probleme? Înţeleg că vrei să-mi dai nava ta.

— Da.

— Şi tu ce o să faci când se vor întoarce piraţii?

— N-o să fiu aici. Nu înţelegi? Vreau să vin cu tine.

— Şi să laşi baltă tot ce ai aici? Bătrânul ezită.

— Da, e destul de greu. Dar n-o să mai am o şansă ca asta vreodată. Eşti un om cu influenţă, trebuie să fii. Eşti, poate, membru al Consiliului Ştiinţei. Eşti aici în misiune secretă. Or să te creadă.

Poţi să mă protejezi, să garantezi pentru mine. O să ai grijă să nu fiu acuzat, o să ai grijă să nu mi se întâmple nimic din cauza piraţilor. O să le convină celor din Consiliu, tinere. O să le spun tot ce ştiu despre piraţi. O să cooperez cu tot ce-mi stă în putinţă.

— Unde îţi ţii nava? Întrebă Lucky.

— Asta înseamnă că batem palma?

Nava era într-adevăr mică. Cei doi au ajuns la ea printr-un coridor strâmt, unul în spatele celuilalt, siluetele lor arătând din nou grotesc acoperite de costumele spaţiale.

— Ceres e destul de aproape ca să o găsim cu telescopul navei? Întrebă Lucky.

— Da.
— Poţi să o recunoşti fără probleme?
— Cu siguranţă.
— Atunci să ne îmbarcăm.
Capătul frontal al cavernei fără aer în care se afla nava se deschise în afară de îndată ce porniră motoarele navei.
— Control radio, spuse Hansen.
Nava avea combustibil şi era complet echipată. Mergea lin, ridicându-se cu libertatea şi cu uşurinţa ce erau posibile numai în locurile în care forţa gravitaţională lipsea aproape cu desăvârşire. Pentru prima dată Lucky văzu asteroidul lui Hansen din spaţiu. Văzu pentru o clipă valea în care se aflau cutiile aruncate, mai strălucitoare decât rocile din jur, doar cu o clipă înainte ca aceasta să intre în umbră.
— Acum spune-mi. Eşti fiul lui Lawrence Starr, nu-i aşa? Întrebă Hansen.
Lucky văzuse un blaster încărcat la maxim şi harnaşamentul corespunzător. Răspunse în timp ce şi-l punea.
— Numele meu este David Starr. Cei mai mulţi îmi spun Lucky.
Ceres e un fel de monstru printre asteroizi. Are aproape opt sute de kilometri diametru, şi stând pe el, un om de talie medie cântăreşte chiar un kilogram şi jumătate. Are o formă aproape sferică şi, dacă te afli lângă el, poţi spune că este chiar o planetă.
Totuşi, dacă Pământul ar fi gol pe dinăuntru ar trebui să pui în el cam patru mii de corpuri cereşti de mărimea lui Ceres pentru a-l umple.
Bigman stătea pe suprafaţa asteroidului, îmbrăcat într-un costum spaţial care fusese umplut până la refuz cu greutăţi din plumb şi încălţat cu bocanci cu tălpi groase de treizeci de centimetri, tot din plumb. Fusese ideea lui, dar nu-i era de nici un folos. Tot cântărea mai puţin de două kilograme, iar la fiecare mişcare risca să fie aruncat în spaţiu.

Se afla pe Ceres de mai bine de patru zile, şi de la zborul rapid cu Henree şi Conway de pe Lună aştepta acest moment, aştepta ca Lucky Starr să transmită mesajul radio prin care să-i anunţe că se întoarce. Gus Henree şi Hector Conway erau neliniştiţi din cauza asta, le era frică să nu fi murit şi erau îngrijoraţi. El, Bigman, ştia mai bine. Le-a spus că Lucky putea să treacă prin orice. Când mesajul lui Lucky sosi într-un târziu, le-a spus-o din nou.

Dar cu toate astea, acolo, pe solul îngheţat de pe Ceres, unde nimic nu era între el şi stele, se lăsă cuprins de un sentiment de uşurare.

De unde stătea el, se uita direct la domul observatorului, cele mai joase vârfuri ale lui ridicându-se doar puţin deasupra liniei orizontului. Era cel mai mare observator din tot Imperiul Terestru, dintr-un motiv foarte logic.

În acea parte a sistemului solar, în interiorul orbitei lui Jupiter, planetele Venus, Pământ şi Marte aveau atmosferă şi erau din această cauză foarte nepotrivite pentru observaţiile astronomice. Chiar şi o atmosferă aşa de rarefiată ca a planetei Marte făcea de nedistins cele mai fine detalii. Deforma şi făcea să tremure imaginile stelelor prezentând în general o imagine neclară a lucrurilor.

Cel mai mare obiect lipsit de atmosferă de pe orbita lui Jupiter era Mercur, dar era aşa de aproape de Soare încât observatorul din zona lui întunecată era specializat în analizarea Soarelui. Telescoapele relativ mici erau suficiente în acest sens.

Cel de-al doilea mare obiect era Luna. Din nou, şi aici circumstanţele dictau o anume specializare. Prognoza meteorologică de pe Pământ, spre exemplu, devenise o adevărată ştiinţă exactă pe termen lung, din moment ce atmosfera Pământului putea fi văzută ca un întreg de la o distanţă de patruzeci de mii de kilometri.

Iar cel de-al treilea obiect ca mărime şi care nu avea atmosferă era Ceres, iar el era cel mai bun dintre toate. Gravitaţia lui aproape insesizabilă permitea aducerea de

lentile uriaşe şi de oglinzi fără pericolul spargerii, fără problema presiunii, asta în ciuda greutăţii lor. Structura tubului telescopic însuşi nu necesita nici ea o putere deosebită. Ceres era de trei ori mai departe de Soare decât era Luna, iar intensitatea luminii solare era redusă la o optime. Mişcarea de revoluţie rapidă a lui Ceres menţinea aproape constantă temperatura. Pe scurt, Ceres era ideal pentru observarea stelelor şi a celorlalte planete.

Cu doar o zi înainte Bigman văzuse planeta Saturn prin telescopul cu reflexie având diametrul de două mii cinci sute de centimetri, şlefuirea enormei oglinzi necesitând douăzeci de ani de efort şi de muncă necontenite.

— Prin ce mă uit? Întrebă el. Toţi râseră la el.

— Nu te uiţi prin nimic, veni şi răspunsul.

Trei dintre ei reglară imediat controalele cu grijă, fiecare făcând ceva care era în perfectă coordonare cu ceilalţi doi, până când se arătară satisfăcuţi de rezultat. Luminile slabe de culoare roşie se diminuară din ce în ce mai mult, iar în locul gol în care stăteau ieşi la iveală un glob de lumină. O altă atingere a controalelor şi imediat imaginea se focaliză.

Bigman fluieră cu admiraţie. Era Saturn!

Era Saturn, mare de un metru, aşa cum îl văzuse din spaţiu de zeci de ori. Cele trei inele ale lui erau strălucitoare, iar Bigman putea să vadă cei trei sateliţi ca pe nişte luni de marmură. În spate apărea un număr infinit de stele. Bigman vroia să se învârtă în jurul ei pentru a vedea şi partea ascunsă, dar imaginea nu se schimba în timp ce se mişca în jurul ei.

— E doar o imagine, îi spuseră ei, o iluzie. Oriunde ai sta vezi acelaşi lucru.

Acum, de pe suprafaţa asteroidului, Bigman putea vedea planeta Saturn cu ochiul liberi. Era doar un punct alb dar mult mai strălucitor decât stelele din jur. Era de două ori mai strălucitor decât părea de pe Pământ, şi asta pentru că era cu treizeci şi două de milioane de kilometri mai aproape. Pământul era de partea cealaltă a lui Ceres,

aproape de soarele de mărimea unui bob de mazăre. Pământul nu era aşa de impresionant în mărime pentru că Soarele îl făcea să pară a fi un pitic.

În casca lui Bigam de auziră sunete imediat ce apelul ieşi din radioreceptorul lăsat deschis.

— Hei, micuţule, pune-ţi picioarele la spinare! Vine o navă. Bigman sări la auzul cuvintelor, agitându-şi picioarele şi mâinile.

— Cui îi spui tu „micuţule”? Strigă el. Dar celălalt izbucni în râs.

— Auzi, cât ceri pe o lecţie de zbor, piticanie?

— O să-ţi arăt eu „piticanie”, strigă Bigman furios. Atinsese vârful parabolei pe care o descrisese şi începea să coboare încet şi şovăielnic.

— Cum te cheamă, deşteptule? Spune-ţi numele şi-am să-ţi aranjez pipota imediat ce-o să ies din costumul ăsta!

— Crezi că poţi să ajungi la pipota mea? Veni răspunsul plin de ridiculizare şi Bigman fu gata să explodeze dacă nu ar fi văzut o navă care cobora la orizont.

Făcu nişte salturi enorme dar neîndemânatice pe suprafaţa de 2,5 kilometri; pătraţi a spaţioportului amenajat pe asteroid, încercând să aprecieze exact punctul în care va ateriza nava.

Aceasta coborî învăluită în jeturi de aburi, atingând solul ca un fulg, iar când uşile camerelor de depresurizare se deschiseră şi silueta înaltă îmbrăcată în costum a lui Lucky coborî, Bigman, strigând de bucurie, făcu un salt mare şi ajunse lângă el.

Conway şi Henree îl primiră ceva mai rezervaţi, dar nu mai puţin bucuroşi. Îi strânseră mâna lui Lucky, vrând parcă să confirme, prin simplul contact al epidermelor, legătura de sânge dintre ei.

Lucky râse.

— Gata, vreţi să terminaţi? Lăsaţi-mă să respir! Ce se întâmplă? Credeaţi că n-o să mă mai întorc?

— Uite care-i treaba, spuse Conway, mai bine ne-ai consulta înainte să-ţi iei tălpăşiţa bazându-te pe ideea unui bătrân nebun.

— Păi, acum, chiar dacă e vorba de ideile unor bătrâni nebuni, dar altfel nu m-aţi fi lăsat.

— Nu contează asta. Te pot aresta pentru ce ai făcut. Te pot închide pe loc. Te pot suspenda. Te pot da afară din Consiliu, spuse Conway.

— Pe care dintre ele o s-o faci?

— Pe niciuna, tânăr nebun crescut peste măsură! Dar poate că o să-ţi trag o mamă de bătaie ca să-ţi bagi odată minţile în cap!

Lucky se întoarse spre Augustus Henree.

— N-o să-l laşi, nu-i aşa?

— Sincer, cred că o să-i dau o mână de ajutor.

— Atunci mă dau bătut. Uite, e aici un gentleman pe care aţi vrea să-l cunoaşteţi.

Până atunci, Hansen rămăsese în spate şi era evident amuzat de schimbul de replici. Cei doi membri ai Consiliului erau prea atenţi la Lucky Starr pentru a fi sesizat prezenţa lui.

— Doctore Conway, spuse Lucky, doctore Henree, dumnealui este Joseph P. Hansen, proprietarul navei pe care am folosit-o pentru a mă întoarce. Mi-a fost de mare ajutor.

Bătrânul ermit strânse mâinile celor doi membri ai Consiliului.

— Presupun că nu aveţi de unde să-i cunoaşteţi pe doctorii Henree şi Conway, spuse Lucky.

Ermitul încuviinţă din cap.

— În cazul ăsta, continuă el, aflaţi că sunt oameni importanţi din Consiliul Ştiinţei. După ce veţi mânca şi vă veţi odihni sunt sigur că vor sta de vorbă cu dumneavoastră şi vă vor ajuta.

O oră mai târziu, cei doi membri ai Consiliului se întâlniră cu Lucky având nişte expresii serioase pe faţă. Doctorul

Henree punea tutun în pipă cu un deget mic şi fuma în tăcere în timp ce asculta povestirea lui Lucky despre piraţi.

— I-ai spus toate astea lui Bigman? Întrebă el.

— Tocmai am stat de vorbă cu el, răspunse Lucky.

— Şi n-a sărit pe tine că nu l-ai luat şi pe el?

— N-a fost prea încântat, admise Lucky.

Dar întrebările lui Conway erau îndreptate spre subiecte mai serioase.

— O navă proiectată de sirieni, zici? Întrebă el ca pentru sine.

— Fără nici o îndoială, răspunse Lucky. Cel puţin avem o informaţie sigură.

— O informaţie de genul ăsta nu merita riscul, spuse Conway sec. Sunt mult mai tulburat de o altă informaţie pe care o avem acum. E evident că organizaţia siriană s-a infiltrat în Consiliu.

Henree încuviinţă şi el grav din cap.

— Da, şi eu am observat asta. E foarte rău.

— Cum aţi aflat? Întrebă Lucky.

— Pe Galaxie, e evident, băiete. Recunosc că am avut o echipă destul de mare la construcţia navei şi chiar cu cele mai bune precauţii nu puteam preveni o scurgere de informaţii. Cu toate astea, nu trebuie uitat că doar câţiva dintre membrii Consiliului ştiau că nava era o capcană şi maniera exactă în care aceasta va exploda. Undeva în acel mic grup există un spion, deşi puteam să bag mâna în foc că toţi erau de încredere, spuse el dând din cap. Nu există o altă explicaţie.

— Nici nu trebuie să te gândeşti la altceva, spuse Lucky.

— Da? Şi mă rog de ce nu?

— Pentru că acel contact sirian a fost temporar. Ambasada siriană a avut informaţiile de la mine.

Bigman preia controlul

— Indirect, desigur, printr-unul din spionii lor cunoscuţi, spuse Lucky ceva mai tare în timp ce bărbaţii în vârstă se uitau uimiţi la el.

— Nu te înţeleg deloc, spuse Henree cu o voce joasă, în vreme ce Conway rămăsese fără grai.

— Era necesar. Trebuia să mă infiltrez în rândul piraţilor fără să stârnesc bănuieli. Dacă mă găseau pe o navă pe care o credeau a fi una de cartografiere, m-ar fi omorât imediat. Pe de altă parte, dacă m-ar fi găsit pe o navă capcană, peste al cărei secret ar fi dat ca din întâmplare, m-ar fi luat ca pe o valoare sau ca pe ceva ce poate fi folosit mai târziu. Nu înţelegeţi? Pe o navă de cartografiere eram doar un membru al echipajului care nu a reuşit să fugă la timp. Pe o navă capcană, nu eram decât un nenorocit ghinionist care nu ştia în ce intră.

— S-ar fi putut să te împuşte oricum. Ar fi putut să vadă dubla cursă întinsă şi să creadă că eşti un spion. De fapt, aproape că aşa a şi fost.

— Adevărat! Aproape, admise Lucky. Conway explodă şi el într-un final:

— Şi atunci, cum rămâne cu planul original? Trebuia sau nu trebuia să aruncăm în aer una dintre baze? Numai când mă gândesc la timpul pe care l-am petrecut pentru a construi Atlas-ul 9 toţi banii pe care i-a înghiţit…

— La ce bun să fi aruncat în aer una din bazele lor? Vorbeam despre un hangar mare cu nave ale piraţilor, dar de fapt asta era ce ne doream noi. O organizaţie care se bazează pe asteroizi trebuie să fie una descentralizată. Probabil că piraţii nu au mai mult de trei sau patru nave în acelaşi loc. Nici nu ar fi loc pentru mai multe. Să arunci în aer trei sau patru nave înseamnă foarte puţin în comparaţie cu ce s-ar fi reuşit dacă aş fi putut să mă infiltrez în organizaţia lor.

— Dar nu ai reuşit, spuse Conway. Cu tot riscul tău prostesc şi tot nu ai reuşit.

— Din păcate, căpitanul care a capturat Atlas-ul era prea suspicios, sau, poate prea inteligent pentru noi. O să încerc să nu-i mai subestimez de acum înainte. Dar nu e totul

pierdut. Ştim cu siguranţă că Sirius se află în spatele lor. Şi, în plus, îl mai avem şi pe prietenul meu ermit.

— N-o să ne fie de nici un ajutor, spuse Conway. Din câte ne-ai povestit despre el, mi s-a părut că tot ce vroia era să aibă cât mai puţin de a face cu piraţii. Aşa că ce poate să ştie el?

— S-ar putea să ne poată spune mai multe decât crede el însuşi că ar fi posibil, zise Lucky cu răceală. Spre exemplu, există o informaţie pe care poate să ne-o dea, informaţie ce îmi poate permite să-mi continui eforturile de luptă împotriva piraţilor din interior.

— Nu o să mai pleci din nou acolo, spuse Conway grăbit.

— Nici nu am de gând, replică Lucky. Conway se încruntă.

— Unde e Bigman?

— Pe Ceres. Nu-ţi face nici o grijă. De fapt – o umbră trecu pe faţa lui Lucky – ar fi trebuit să fie aici. Întârzierea începe să mă pună pe gânduri.

John Bigman Jones folosi permisul special pentru a trece de paznicul de la uşa Turnului de Control. Mormăia ceva pentru sine în timp ce aproape că alerga de-a lungul coridoarelor.

Uşoara roşeaţă de pe nasul său cârn diminua imaginea părului roşu ridicat în smocuri ca nişte pari de gard. Lucky îi spunea deseori că îşi ţine părul ridicat pentru a părea mai înalt, dar el nega hotărât asta.

Ultima uşă a Turnului de Control se deschise când el întrerupse fasciculul fotoelectric. Intră şi se uită în cameră.

Trei oameni lucrau acolo. Unul cu nişte căşti pe urechi stătea la receptorul subeteric, celălalt era în faţa calculatorului, iar al treilea urmărea un ecran radar.

— Care dintre voi, creiere de găină, m-a strigat mai înainte Piticanie?

Cei trei se întoarseră deodată, uimiţi şi încruntaţi. Bărbatul cu căştile depărta una de la urechi şi-i strigă:

— Cine mai eşti şi tu? Şi cum dracu’ ai ajuns aici? Bigman stătea drept şi răsufla puternic din micul lui piept.

— Mă numesc John Bigman Jones. Prietenii îmi spun Bigman. Ceilalţi îmi spun Mr. Jones. Nimeni nu-mi spune mie Piticanie şi rămâne întreg. Aş vrea să ştiu care dintre voi a făcut o asemenea greşeală.

Bărbatul care purta căşti spuse:

— Numele meu este Lem Fisk şi poţi să-mi spui cum vrei atâta timp cât o faci în altă parte. Şi acum ieşi de aici, altfel vin după tine, te iau de un picior şi te arunc afară.

Tipul de la calculator adăugă şi el:

— Lem, ăsta e nebunul care umbla prin spaţioport cu puţin timp înainte. N-are rost să ne pierdem timpul cu el. Cheamă gărzile să-l dea afară.

— Prostii, spuse Lem Fisk, n-avem nevoie de gărzi pentru el. Îşi scoase de tot căştile şi lăsă aparatul de recepţie al subetericelor pe SEMNAL AUTOMAT, apoi spuse:

— Auzi, fiule, ai venit aici şi ne-ai pus o întrebare frumoasă pe un ton frumos. Acum o să-ţi dau şi eu un răspuns frumos. Eu ţi-am spus piticanie, dar nu te enerva. Am motiv. Eşti un tip foarte înalt. Ai gâtul neobişnuit de lung şi buzunarele foarte adânci! Pe prietenii mei îi amuză când îţi spun Piticanie.

Căută în buzunarul de la pantaloni şi scoase de acolo o tabacheră din plastic. Zâmbetul de pe faţa lui era binevoitor.

— Coboară, strigă Bigman. Coboară şi o să fac eu să-ţi piară simţul umorului cu câţiva pumni.

— Calm, calm, spuse Fisk, făcând ca o găină care-şi cheamă puii. Uite, ia o ţigară. King size. Aproape la fel de mare ca şi tine. Se pot naşte confuzii, dacă stau să mă gândesc. N-o să ne mai dăm seama dacă tu fumezi ţigara sau ţigara te fumează pe tine.

Ceilalţi doi izbucniră în râs.

Bigman se înroşise la faţă şi cu greu îşi mai găsea cuvintele.

— Deci nu vrei să lupţi?

— Prefer să fumez. Păcat că nu vrei şi tu.

Fisk se întinse pe spate, alese o ţigară şi o ţinu în faţă ca şi cum i-ar fi admirat albul nu prea intens.

— Oricum nu mă pot deranja să lupt cu un copil, continuă el. Zâmbi, duse ţigara la buze şi văzu că acestea nu prinseseră nimic între ele.

Degetele îi rămăseseră în poziţia de dinainte, dar nu era nici o ţigară între ele.

— Fii atent, Lem, strigă tipul de la ecran. Are un pistol cu ace.

— Nu e pistol cu ace, strigă Bigman, e doar un buzzer.

Era o mare diferenţă. Un proiectil de buzzer, deşi arăta ca un ac, era fragil şi nu exploda. Buzzerele era folosite pentru antrenament şi simulări. Lovind pielea omului, un ac de buzzer nu face prea mult rău, dar ustură ca dracu'.

Zâmbetul lui Fisk dispăru complet.

— Ai grijă, dementule, strigă el. Poţi să orbeşti un om cu chestia aia.

Pumnul lui Bigman rămase la nivelul ochilor. Ţeava buzzerului ieşea printre degetul mijlociu şi inelar.

— Nu o să te orbesc, spuse Bigman. Dar pot să fac în aşa fel încât să nu mai poţi să stai jos o lună de zile. După cum vezi, nu stau deloc rău cu precizia. Şi tu, strigă el peste umăr la cel care se afla la calculator, dacă te mai mişti un centimetru spre alarmă, o să primeşti un ac drept în mânuţă.

— Ce vrei? Întrebă Fisk.

— Vino aici şi luptă.

— Împotriva unui buzzer?

— O să-l las jos. Cu pumnii. O luptă dreaptă. Prietenii tăi pot să vadă asta.

— Nu pot să lovesc pe cineva mai mic decât mine.

— Atunci nu ar trebui nici să-l insulţi, spuse Bigman ridicând buzzerul. Şi să ştii că nu sunt mai mic decât tine. Poate că aşa arăt pe dinafară, dar în interior sunt la fel de mare ca şi tine, poate chiar mai mare. Număr până la trei.

Închise un ochi în timp ce ţinti.

— Pe Galaxie! Înjură Fisk. Vin la tine. Băieţi, sunteţi martori că m-a forţat. O să încerc să nu-l rănesc prea tare pe idiotul ăsta.

Sări jos din scaunul lui. Bărbatul de la calculator îi luă locul la subeterice.

Fisk avea un metru cincizeci, cu douăzeci de centimetri mai înalt decât Bigman a cărui siluetă zveltă era mai mult a unui puşti decât a unui bărbat. Dar muşchii lui Bigman erau nişte arcuri de oţel perfect coordonate. Îl aşteptă pe celălalt să se apropie fără nici un fel de expresie pe faţă.

Fisk nu se deranja să ridice garda. Doar îşi întinse mâna dreaptă ca şi cum era gata să-l apuce pe Bigman de guler şi să-l arunce pe uşa ce era încă deschisă.

Bigman trecu pe sub braţul lui. Stânga şi dreapta lui răsunară în plexul solar al celuilalt într-un rapid un-doi, şi aproape în aceeaşi clipă se feri din faţa lui.

Fisk se înverzi la faţă şi se aşeză, ţinându-se de stomac şi gemând de durere.

— Ridică-te, băiat mare ce eşti, spuse Bigman. Te aştept.

Cei doi oameni din turn rămaseră îngheţaţi văzând ce întorsătură luaseră lucrurile.

Încet, Fisk se ridică în picioare. Faţa lui strălucea de mânie, dar se apropie mult mai uşor.

Bigman se feri din calea lui.

Fisk se întinse în faţă. Îl ratã pe Bigman cu cinci centimetri. Fisk aruncă o dreaptă. Lovitura lui ajunse doar la doi centimetri de falca lui Bigman.

Bigman ţopăia ca o plută într-o apă agitată. Braţele lui se ridicau din când în când pentru a preântâmpina o lovitură.

Fisk, zbierând ca un apucat, se repezi orbeşte la adversarul lui liliputan. Bigman se dădu la o parte şi palma lui deschisă lovi puternic obrazul bine bărbierit al celuilalt. Lovi cu un zgomot puternic, la fel ca un meteorit care loveşte primele straturi de aer dens deasupra unei planete. Urmele celor patru degete erau bine conturate în roşu pe faţa lui Fisk.

Pentru un moment Fisk rămase pe loc, complet ameţit. Unduindu-se ca un şarpe, Bigman reveni, pumnii lui mişcându-se în sus pentru a lovi puternic falca lui Fisk, care căzu în genunchi.

Brusc, Bigman deveni conştient de alarma care suna constant.

Fără o clipă de ezitare, se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea. Făcu semn cu mâna la cele trei gărzi uimite care alergau pe coridor şi dus fu!

— Şi de ce îl aşteptăm pe Bigman? Întrebă Conway.

— Uite cum văd eu situaţia, răspunse Lucky. Nu există ceva de care să avem nevoie mai mult decât informaţii despre piraţi. Vreau să spun informaţii din interior. Am încercat să le obţin eu, dar lucrurile nu au mers exact cum am sperat. Acum sunt pus la index. Ei mă ştiu cu toţii. Dar nu-l cunosc pe Bigman. Nu are nici o legătură oficială cu Consiliul. Acum, ideea mea e că dacă putem să punem la cale, pentru a fi cât mai real, o acuzaţie împotriva lui, poate să se strecoare de pe Ceres în nava ermitului…

— Oh, pe Spaţiu… Murmură Conway.

— Vă rog să mă ascultaţi! O să se ducă la asteroidul ermitului. Dacă piraţii sunt acolo, bine! Dacă nu, atunci va lăsa nava la vedere şi-i va aştepta înăuntru. E un loc destul de confortabil pentru a aştepta.

— Şi ei or să vină, spuse Henree, şi or să-l împuşte.

— Nicidecum. Tocmai de-aia o să ia nava ermitului. Piraţii trebuie să afle unde a plecat Hansen, ca să nu mai zic de mine, de unde a venit Bigman, cum a făcut rost de navă. Trebuie să afle. Asta îi va da lui Bigman timp să vorbească.

— Şi să explice cum de a ales asteroidul lui Hansen dintre toţi ceilalţi? Asta va însemna destul de multă vorbă.

— Pentru asta nu va fi nevoie de nici o explicaţie. Nava ermitului era pe Ceres, unde se află şi acum. Am aranjat să o las nepăzită, astfel încât să o poată lua. Va găsi în jurnalul de bord coordonatele spaţio-temporale ale asteroidului de pe care a venit nava. Nu va fi decât un asteroid oarecare

pentru el, nici mai bun, nici mai rău decât altele, un loc de refugiu unde va aştepta ca lucrurile de pe Ceres să se liniştească.

— E un risc, spuse Conway.

— Bigman ştie asta. Şi vă spun acum, trebuie să ne asumăm riscul. Pământul subestimează ameninţarea piraţilor până într-acolo încât…

Se opri când semnalul luminos al Communi-tube-ului începu să clipească.

Conway, cu o mişcare nervoasă a mâinii, întrerupse analizorul de semnal apoi se ridică în picioare.

— E pe lungimea de undă a Consiliului şi, pe Galaxie, e unul din codurile Consiliului.

Micul ecran de deasupra Communi-tube-ului se lumina şi se întuneca într-o succesiune caracteristică.

Conway scoase din buzunar o tijă metalică şi o introduse într-o fantă din aparatul de comunicaţii. Tija era un decodor din cristalit, partea sa activă constând într-o anumită configuraţie a unor cristale mici de wolfram încrustate într-o matrice de aluminiu. Acesta filtra semnalul subeteric într-un anumit fel. Fără grabă, Conway reglă decodorul, împingându-l înăuntru şi scoţându-l din nou până când anihila efectul produs de un dispozitiv similar ca formă, dar cu funcţii opuse, aflat la celălalt capăt al semnalului.

Momentul reglării complete fu urmat de o focalizare imediată a ecranului.

Lucky se ridică pe jumătate în picioare.

— Bigman! Strigă el. Pe spaţiu, unde eşti?

— În spaţiu, unde să fiu?! Replică Bigman zâmbind ca un ghiduş. La o sută cincizeci de mii de kilometri de Ceres. Sunt în nava ermitului.

Conway şopti furios:

— Şi ăsta e încă unul din şiretlicurile tale? Parcă ziceai că e pe Ceres?

— Şi eu am crezut asta, răspunse Lucky. Ce s-a întâmplat, Bigman?

— Ai spus că trebuie să acţionăm repede, aşa că am aranjat eu lucrurile. Unul dintre deştepţii de la Turnul de Control îmi tot dădea de furcă. Aşa că am dat puţin cu el de pământ şi am plecat, spuse el râzând. Întreabă la camera de gardă şi vezi dacă nu caută un tip cu semnalmentele mele din cauza unei plângeri de asalt şi violenţă împotriva lui.

— Ăsta nu e cel mai înţelept lucru pe care puteai să-l faci, spuse Lucky pe un ton grav. O să ai de furcă mult pentru a-i convinge pe oamenii de pe asteroizi că eşti un tip în stare de o asemenea agresiune. Nu vreau să te jignesc, dar eşti cam mărunţel pentru aşa ceva.

— O să dobor şi câţiva dintre ei, replică Bigman. Or să mă creadă. Dar nu de asta am vrut să vorbim.

— Atunci de ce?

— Cum ajung la asteroidul tipului ăla? Lucky se încruntă.

— Te-ai uitat în jurnalul de bord?

— Pe Galaxie! M-am uitat peste tot. Am căutat chiar şi sub saltea. Nu găsesc nici un fel de coordonate nicăieri.

Îngrijorarea din privirea lui Lucky se înteţi.

— Asta e destul de ciudat. De fapt e mai rău decât ciudat. Fii atent, Bigman, spuse el repede şi hotărât, reglează-ţi viteza la valoarea vitezei lui Ceres. Dă-mi coordonatele tale faţă de Ceres acum şi păstrează acea poziţie, orice ai face, până te chem eu din nou. Eşti prea aproape de Ceres pentru a fi deranjat de piraţi, dar dacă ajungi mai departe s-ar putea să nu-ţi fie bine. Mă auzi?

— Recepţionat. Stai să calculez coordonatele. Lucky le notă şi întrerupse legătura.

— Pe Spaţiu! Când o să învăţ să nu mai fac presupuneri?

— N-ar fi mai bine să-i spui lui Bigman să se întoarcă? Interveni Henree. Este o înscenare destul de proastă şi cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci, acum că nu ai coordonatele, este să renunţi.

— Să renunţ? Întrebă Lucky. Să renunţ la singurul asteroid despre care ştiu sigur că e bază a piraţilor? Mai ştii

tu un altul? Unul singur? Trebuie să găsim asteroidul. Este singurul nostru indiciu din interior în toată această încâlceală.

— Are dreptate aici, Gus, spuse Conway. E o bază acolo.

Lucky atinse grăbit un întrerupător al intercomului şi aşteptă. Se auzi vocea lui Hansen, pe jumătate adormit dar agitat:

— Alo! Alo!

Lucky răspunse prompt:

— Aici e Lucky Starr, Mr. Hansen. Mă scuzaţi că vă deranjez, dar vă rog să veniţi jos în camera doctorului Conway cât mai repede cu putinţă.

Vocea ermitului se auzi după o pauză:

— Nici o problemă, dar nu ştiu unde e.

— Gardianul de la uşa dumneavoastră vă va conduce. O să-i spun şi lui. Puteţi să veniţi în două minute?

— Oricum în două şi jumătate tot ajung, spuse el bine dispus. Deja se părea că se mai trezise.

— E bine.

Hansen veni la timp. Lucky îl aştepta.

Se opri pentru o clipă, ţinând uşa deschisă. Spuse apoi gardianului:

— A fost vreo problemă la bază mai devreme? Un atac, ceva de genul ăsta?

Gardianul păru surprins.

— Da, domnule. Bărbatul care a fost lovit refuză cu toate astea să depună plângere. Susţine că a fost luptă dreaptă.

Lucky închise uşa după care spuse:

— E normal. Oricărui om normal i s-ar părea destul de neplăcut să se trezească în camera de gardă şi să admită că a fost bătut de cineva de statura lui Bigman. O să sun autorităţile şi o să le spun să înregistreze acuzaţia pe hârtie pentru cazier… Mr. Hansen.

— Da, ce e, domnule Starr?

— Am o întrebare al cărei răspuns nu am vrut să se audă pe tot intercomul. Spuneţi-mi care sunt coordonatele

asteroidului dumneavoastră. Cele standard ca şi cele temporale, desigur.

Hansen se uită la el şi ochii lui albaştri se măriră.

— Păi, s-ar putea să vă vină greu de crezut, dar nu vă pot spune.

Asteroidul care nu era.

Lucky îi întâlni ochii nemişcaţi.

— Asta e greu de crezut, Mr. Hansen. Mă gândeam că ar trebui să vă ştiţi coordonatele la fel de bine cum îşi ştie orice locuitor de pe planetă adresa.

Ermitul se uită în jos şi spuse pe un ton moale:

— Aşa ar trebui. E adresa mea, e adevărat. Cu toate astea, nu o ştiu.

— Dacă acest om încearcă să ne mintă… Spuse Conway.

Lucky interveni:

— Eu zic să nu ne pripim. Să ne păstrăm răbdarea, dacă se poate. Mr. Hansen ar trebui să aibă o explicaţie.

Toţi îl aşteptau pe ermit să vorbească.

Coordonatele numeroaselor corpuri cereşti din galaxie reprezintă cheia de boltă a călătoriilor în spaţiu. Ele îndeplinesc aceeaşi funcţie pe care o au la suprafaţa bidimensională a unei planete liniile de latitudine şi longitudine. Dar, dat fiind că spaţiul este tridimensional, şi corpurile cereşti se mişcă în aproape orice direcţie, coordonatele necesare sunt mult mai complicate.

În primul rând există o poziţie de zero standard. În cazul Sistemului Solar, soarele este standardul. Pornind de la acest standard, sunt necesare trei numere. Primul este distanţa unui obiect ori a unei poziţii faţă de Soare. Al doilea şi al treilea număr sunt două măsuri ale unor unghiuri care indică poziţia unui obiect în raport cu o linie imaginară care uneşte Soarele de centrul galaxiei. Dacă sunt cunoscute trei seturi ale acestor coordonate, la momente diferite, orbita unui corp ceresc poate fi calculată, la fel ca şi poziţia lui faţă de Soare, ce poate fi stabilită pentru orice moment.

Navele îşi pot calcula coordonatele în raport cu Soarele sau, dacă le convine mai mult, în raport cu cel mai apropiat corp ceresc de o mărime respectabilă, oricare ar fi el. Pe Liniile Lunare, spre exemplu, pe care navele călătoresc de la Lună la Pământ, Pământul era cunoscut ca „punct zero”. Chiar coordonatele Soarelui pot fi calculate în funcţie de centrul galaxiei şi de Primul Meridian al galaxiei, dar asta nu este important decât în călătoriile interstelare.

O parte din aceste consideraţii ar fi putut să-i treacă prin minte lui Hansen, în timp ce stătea în faţa celor trei membri ai Consiliului care se uitau fix la el. Era greu de spus.

— Da, pot să explic, spuse Hansen dintr-o dată.

— Aşteptăm, zise Lucky.

— Nu am avut niciodată ocazia, în cei cincisprezece ani, să folosesc coordonatele. Nu mi-am părăsit deloc asteroidul de doi ani, iar înainte de asta, nu făceam decât una sau două călătorii pe an, până la Ceres sau Vesta, pentru a aduce provizii. Cu aceste prilejuri, foloseam coordonatele locale pe cale le calculam pe loc. Nu mi-am făcut niciodată un tabel pentru că nu am avut nevoie. Nu plecam decât o zi sau două, cel mult trei, iar stânca mea nu putea să se depărteze prea mult. Merge cu tot şuvoiul, mai încet decât Ceres sau Vesta când este mai departe de Soare şi mai repede când e mai aproape. Când mă întorceam la poziţia pe care o calculasem, stânca mea nu se deplasase decât cu o sută şaizeci de mii de kilometri de la punctul de plecare, dar întotdeauna era destul de aproape pentru a o găsi cu telescopul navei. Apoi mă ghidam după ochi. Nu foloseam niciodată coordonatele solare standard pentru că nu aveam nevoie, şi asta e tot.

— Înţeleg deci, zise Lucky, că nu vă puteţi întoarce la asteroidul dumneavoastră acum. Sau aţi calculat coordonatele înainte să plecaţi?

— Niciodată nu m-am gândit, spuse ermitul trist, a trecut aşa de mult de când am părăsit pentru ultima dată

asteroidul încât nu am dat nici o secundă atenţie problemei. Nu m-am gândit la asta până când nu m-aţi chemat aici.

Doctorul Henree interveni:

— Staţi! Staţi! Spuse ridicând o pipă plină de tutun şi pufăind puternic. S-ar putea să mă înşel, Mr. Hansen, dar prima dată când ai luat asteroidul a trebuit să faci o cerere la Terrestrial Outer World Bureau. Nu-i aşa?

— Da, răspunse Hansen, dar nu a fost decât o formalitate.

— S-ar putea. Nu contest asta. Totuşi, coordonatele asteroidului ar trebui să fie înregistrate acolo.

Hansen se gândi o clipă apoi dădu din cap.

— Mă tem că nu, doctore Henree. Ei nu iau decât coordonatele; standard pentru data de 1 ianuarie. Asta doar pentru a identifica asteroidul – e ca un cod numeric – în cazul unor dispute asupra dreptului de proprietate. Nu au fost interesaţi de mai mult şi nu puteţi calcula o orbită cu un singur set de numere.

— Dar şi dumneavoastră trebuie să aveţi valorile orbitale. Lucky ne-a spus că aţi folosit pentru prima dată asteroidul ca loc de vacanţă. Asta înseamnă că le puteaţi găsi de la an la an.

— Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani, doctore Henree. Am avut valorile. Ele sunt undeva pe asteroid în carnetul meu, dar nu le ştiu pe de rost.

Lucky, cu ochii lui căprui întunecaţi, spuse:

— Asta e tot pentru moment, Mr. Hansen. Gardianul o să vă ducă înapoi în cameră şi o să vă anunţăm când o să avem nevoie de dumneavoastră. Şi, Mr. Hansen, adăugă el în timp ce ermitul se ridică, dacă vă amintiţi coordonatele, daţi-ne de veste.

— Aveţi cuvântul meu, Mr. Starr, spuse Hansen grav.

Cei trei erau din nou singuri. Lucky întinse mâna spre Communi-tube.

— Fă-mi legătura, spuse el.

Vocea omului de la Central Comunications se auzi:

— Mesajul de dinainte era pentru dumneavoastră, domnule? Nu l-am putut descifra, aşa că m-am gândit…

— Ai făcut bine. Fă-mi legătura, te rog.

Lucky regla dispozitivul de codificare şi folosi coordonatele lui Bigman pentru a orienta raza subeterică.

— Bigman, spuse el când faţa celuilalt apăru pe ecran, deschide din nou jurnalul de bord.

— Lucky, ai coordonatele?

— Nu încă. Ai deschis jurnalul?

— Da.

— Este o bucată de hârtie ruptă pe undeva prin el? Una cu nişte calcule pe ea?

— Aşteaptă. Da. Uite-o.

— Ţine-o în faţa transmiţătorului. Vreau să o văd.

Lucky luă o bucată de hârtie din faţa Jui şi copie tot de pe ea.

— Bine, Bigman, dă-o la o parte. Acum fii atent şi rămâi pe recepţie. M-ai înţeles? Stai acolo, orice-ai face, până când primeşti ordine de la mine. Terminat.

Lucky se întoarse către cei doi bărbaţi mai în vârstă.

— Am condus nava ermitului de la asteroid spre Ceres din ochi. Am ajustat cursul de trei sau patru ori, folosindu-mă de telescop şi de instrumentele cu vernier pentru observaţii şi măsurători. Iată calculele mele.

Conway încuviinţă din cap.

— Acum presupun că vrei să refaci calculele în sens invers pentru a găsi coordonatele asteroidului.

— E destul de simplu, mai ales dacă ne folosim de observatorul de pe Ceres.

Conway se ridică cu mişcări greoaie.

— Nu pot să nu mă gândesc că faci prea mult caz din asta, dar o să-ţi urmez instinctul pentru un timp. Să mergem la observator.

Coridoarele şi lifturile îi duseră aproape de suprafaţa lui Ceres, opt sute de metri deasupra birourilor Consiliului Ştiinţei de pe asteroid. Era destul de frig acolo, căci

observatorul trebuia menţinut la o temperatură constantă, cât mai aproape de cea de la suprafaţă, şi pe care omul o putea suporta.

Încet şi cu atenţie un tehnician tânăr descifra calculele lui Lucky, introducându-le într-un computer şi controlând operaţiile.

Doctoral Henree, într-un scaun nu prea confortabil, se ghemuia şi părea că încearcă să se încălzească de la pipă, ţinându-şi mâinile noduroase strânse în jurul căpăcelului pipei.

— Sper ca asta să ne ducă undeva, spuse el.

— Ar fi bine, adăugă Lucky. Se aşează înapoi pe scaun fixând gânditor zidul din faţa lui. Uite ce e, unchiule Hector, te-ai referit la „instinctul” meu cu puţin timp înainte. Nu e instinct, nu mai e. Acest tip de piraterie e total diferii de cel de acum douăzeci şi cinci de ani.

— Navele lor sunt mai greu de prins sau de oprit, dacă asta vrei să spui, zise Conway.

— Da, dar nu e ciudat că raidurile lor sunt restrânse doar la zona centurii de asteroizi? Numai aici, în centura asteroizilor comerţul a fost afectat.

— Sunt precauţi. Acum douăzeci şi cinci de ani, când navele lor ajungeau până la Venus, am fost forţaţi să punem la cale o ofensivă pentru a-i distruge. Acum ei rămân în regiunea asteroizilor, iar guvernul ezită să ia măsuri costisitoare.

— Până aici totul e corect, spuse Lucky, dar cum se aprovizionează? Întotdeauna s-a presupus că piraţii nu atacă doar pentru distracţie, ci pentru a pune mâna pe nave, mâncare, apă şi alte provizii. Ai zice că acum mai mult decât oricând asta le-ar fi necesar. Căpitanul Anton s-a lăudat la mine cu sute de nave şi mii de lumi. Se poate să fi fost o minciună pentru a mă impresiona, dar nu s-a grăbit deloc cu duelul ăla, plutind în spaţiul liber câteva ore, ca şi cum nu i-ar fi fost frică de vreo intervenţie a guvernului. Iar Hansen a spus chiar mai mult, că piraţii au pus stăpânire pe

multe stânci ale ermiţilor pentru a le folosi ca locuri de staţionare. Există sute de asteroizi care aparţin ermiţilor. Dacă piraţii au căzut la învoială cu o bună parte dintre ei, atunci tot înseamnă că sunt o organizaţie extinsă. Şi acum să vedem de unde iau ei atâta hrană pentru a menţine o organizaţie atât de mare, şi în acelaşi timp să pună la cale raiduri mai multe decât au pus piraţii de acum douăzeci şi cinci de ani? Piratul acela, Martin Maniu, mi-a vorbit de neveste şi familii. Hansen are mâncare de fermenţi pe asteroidul lui, iar fermenţii nu veneau de pe Venus. Cunosc gustul fermenţilor de pe Venus.

Lucky îşi drese glasul şi continuă:

— Şi acum puneţi-le pe toate cap la: cap. Îşi produc hrana în micile lor ferme din cavernele asteroizilor. Pot lua dioxid de carbon direct din calcare, apă şi oxigen de pe sateliţii lui Jupiter. Maşinile şi generatoarele de energie pot fi importate de la sirieni sau obţinute din raidurile ocazionale. Raidurile îi alimentează cu noi recruţi, atât femei, cât şi bărbaţi. Concluzia pe care o tragem este că Sirius creează un guvern independent împotriva noastră. Se foloseşte de oameni nemulţumiţi pentru a crea o societate extinsă, care va fi dificil sau imposibil de distrus dacă aşteptăm prea mult. Şefii, „căpitanii” de felul lui Anton, aleargă după putere în primul rând şi cu siguranţă sunt dispuşi să dea jumătate din Imperiul Terestru sirienilor, dacă ei pot păstra cealaltă jumătate.

Conway clătină din cap şi interveni:

— Este o structură mult prea mare faţă de fundamentul fragil de dovezi pe către îl deţii. Mă îndoiesc că putem convinge guvernul.

Consiliul Ştiinţei nu poate face mai mult, după cum ştii. Din păcate, nu avem o flotă proprie.

— Ştiu. Din cauza asta avem nevoie de mai multe informaţii. Acum, când suntem la începutul jocului, dacă putem găsi bazele lor principale, dacă putem pune mâna pe şefii lor, dacă le putem afla legăturile cu sirienii…

— Ei bine?

— Atunci părerea mea este că putem scăpa de ei. Sunt convins că „omul obişnuit de pe asteroizi”, pentru a-i cita chiar pe ei, nu are nici cea mai vagă idee că a devenit o marionetă în mâna sirienilor. Probabil că este nemulţumit de Pământ. S-ar putea să creadă că este nedreptăţit, să fie indignat că nu poate găsi o slujbă sau că nu poate avansa, că nu-i merge atât de bine pe cât ar crede el de cuviinţă. S-ar putea să fie atras de ceea ce i se pare o viaţă mai bună. Sau poate toate astea la un loc. Totuşi, e un drum lung până la a spune că-şi doreşte să ia partea celui mai rău duşman al Pământului. Când va afla că liderii lui l-au păcălit să facă asta, atunci ameninţarea piraţilor va dispărea.

Lucky se opri din şoptit atunci când tehnicianul se apropie de ei ţinând o casetă pe care era perforat codul computerului.

— Auzi, spuse el, calculele pe care mi le-ai dat sunt sigur corecte?

— Sigur. De ce? Spuse Lucky. Tehnicianul dădu din cap.

— Ceva nu e în regulă. Coordonatele finale plasează asteroidul tău în zona interzisă. Asta o demonstrează şi mişcarea lui. Deci e imposibil.

Lucky îşi ridică sprâncenele. Tehnicianul avea dreptate în legătură cu zonele interzise. Nici un asteroid nu putea fi găsit în interiorul lor. Aceste zone reprezentau porţiuni din centura de asteroizi în care asteroizii, dacă existaseră, ar fi avut perioade de revoluţie în jurul Soarelui egale cu o fracţie pară din perioada de revoluţie de doisprezece ani a lui Jupiter. Asta ar fi însemnat că asteroizii şi Jupiter s-ar fi apropiat în continuu, la fiecare câţiva ani în aceeaşi zonă din spaţiu. Gravitaţia lui Jupiter ar fi mutat încet asteroizii din acea zonă. În cele două miliarde de ani de când s-au format planetele, Jupiter a eliminat toţi asteroizii din zona interzisă.

— Eşti sigur că toate calculele sunt corecte? Întrebă Lucky.

Tehnicianul ridică din umeri ca şi cum ar fi spus „îmi cunosc meseria”. Dar cu voce tare nu spuse decât atât:

— Putem să verificăm prin telescop. Cel de două mii cinci sute de centimetri e ocupat, dar oricum nu e bun pentru obiectele apropiate. O să mergem la unul mai mic. Mă urmaţi, vă rog?

Observatorul în sine era aproape ca un templu, cu numeroase telescoape drept altare. Oamenii erau absorbiţi de munca lor şi nu se opriră atunci când tehnicianul intră cu cei trei membri ai Consiliului.

Tehnicianul îi conduse într-una dintre aripile în care fusese divizată enorma cavernă.

— Charlie, îi strigă el unui tânăr chelit prematur, poţi să o porneşti pe Bertha?

— De ce? Spuse Charlie luându-şi privirea de la nişte fotografii cu puncte luminoase asupra cărora era aplecat.

— Aş vrea să cercetez punctul reprezentat de coordonatele astea, spuse el întinzându-i un filmul de computer.

Charlie se uită la el şi se încruntă.

— Pentru ce? E o zonă interzisă acolo.

— Nu vrei totuşi s-o focalizezi? Îi ceru tehnicianul. E o problemă a Consiliului Ştiinţei.

— Oh! Da, sir, spuse el devenind dintr-o dată mai binevoitor. Nu-mi va lua mult timp.

Închise un contact şi o diafragmă flexibilă se închise undeva sus, obturând tubul lui „Bertha”, un telescop de trei sute de centimetri folosit pentru obiectele apropiate. Diafragma etanşeiză telescopul şi Lucky putu desluşi deasupra ei zumzetul uşor al trapei de la suprafaţă. „Ochiul” mare al lui Bertha se ridică, diafragma se debloca şi telescopul începu să scruteze cerul.

— De obicei, explică Charlie, o folosim pe Bertha pentru fotografii. Rotaţia lui Ceres e mult prea rapidă pentru observare telescopică normală. Punctul care te interesează

pe tine este deasupra orizontului. Asta înseamnă că ai noroc.

Charlie se aşează lângă ocular, ridicând axul telescopului ca şi cum ar fi fost trompa rigidă a unui elefant gigantic. Telescopul se roti şi tânărul astronom îl îndreptă spre cer. Focalizã cu grijă imaginea. Se ridică de la locul lui şi coborî treptele unei scări atârnate de zid. La o atingere a degetului său o porţiune de sub telescop se dădu la o parte şi dezvălui un ecran pe care erau trasate nişte linii negre. Cu o serie de oglinzi şi lentile se putea focaliza şi mări imaginea transmisă de telescop.

Nu se vedea nimic.

— Asta este, spuse Charlie. Folosind o riglă ca arătător adăugă:

— Acest mic punct strălucitor este Metis, care e un asteroid destul de mare. Are treizeci şi opt de kilometri diametru, dar este la câteva milioane de kilometri depărtare. Aici poţi vedea câteva luminiţe la o distanţă de un milion şase sute de mii de kilometri de punctul care te interesează. Dar ele sunt într-o parte, în afara zonei interzise. Am acoperit stelele prin polarizare, altfel n-am mai fi înţeles nimic din imagine.

— Mulţumesc, spuse Lucky. Vocea lui sună destul de trist.

— Cu plăcere. Sunt bucuros să vă ajut de câte ori pot.

Erau în lift îndreptându-se spre nivelele de jos când Lucky spuse ca pentru el:

— Nu se poate.

— De ce nu? Întrebă Henree. Calculele tale erau greşite.

— Cum se poate asta? Doar am ajuns pe Ceres.

— Probabil că ai vrut să faci un calcul şi ai scris ceva din greşeală. Apoi ai corectat în minte şi ai uitat să corectezi şi pe hârtie.

Lucky dădu din cap în semn că nu e de acord.

— Nu se poate să fi făcut asta. Nu se poate… O clipă. Pe Galaxie! Strigă el uitându-se nervos la cei doi.

— Ce se întâmplă, Lucky?

— Merge! Pe Spaţiu, se potriveşte! Fiţi atenţi, m-am înşelat! Nu suntem deloc la începutul jocului. Suntem chiar spre finalul lui. S-ar putea chiar să fie prea târziu. I-am subestimat din nou.

Liftul ajunsese la nivelul corespunzător. Uşa se deschise iar Lucky ieşi afară cu un singur salt. Conway alergă după el şi îl prinse de braţ întorcându-l.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Plec. Nici să nu vă gândiţi să mă opriţi. Şi, dacă nu mă întorc, forţaţi guvernul pentru binele Pământului să facă pregătiri importante. Altfel piraţii s-ar putea să ia controlul întregului Sistem Solar într-un an. Poate chiar mai devreme.

— De ce? Întrebă Conway nervos. Pentru că n-ai putut să găseşti un asteroid?

— Exact, spuse Lucky.

Asteroidul care era.

Bigman îi adusese pe Conway şi pe Henree pe Ceres cu nava lui Lucky, Shooting Star, şi pentru asta Lucky era bucuros. Asta însemna că se putea duce în spaţiu cu ea, că putea să-i simtă puntea sub picioare, că putea să-i ţină în mână manşa.

Shooting Star era o navă pentru două persoane, construită la un an după expediţia lui Lucky printre fermierii de pe Marte. Înfăţişarea ei era atât de înşelătoare pe cât putea să o facă ştiinţa modernă. Avea aproape forma unui iaht spaţial cu linii graţioase, iar lungimea ei era doar de vreo două ori mai mare decât cea a „bărcii” lui Hansen. Nici un călător în spaţiu nu ar fi considerat-o mai mult decât jucăria vreunui tip bogat, rapidă poate, dar nu prea rezistentă la nişte lovituri mai puternice. Cu siguranţă nu ar fi părut tipul potrivit de navă cu care să te aventurezi în locurile pline de pericole dintre asteroizi.

O cercetare a interiorului navei ar fi schimbat o parte din aceste păreri. Motoarele hiperatomice erau la fel cu cele ale unui crucişător armat de zece ori mai greu decât

Shooting Star. Rezervele ei de energie erau enorme, iar capacitatea scutului magnetic era suficientă pentru a opri cel mai mare proiectil care putea fi lansat împotriva ei de orice cuirasat. Din punct de vedere ofensiv masa ei nu-i permitea să fie de primă mână, dar putea lupta cu orice navă de aceeaşi greutate.

Nu fu de mirare că Bigman sări de bucurie când intră în camera de depresurizare şi îşi scoase costumul.

— Pe Spaţiu, spuse Bigman, sunt bucuros că am plecat de pe cealaltă conservă zburătoare. Ce facem cu ea?

— Le-am spus să trimită o navă de pe Ceres care să o preia. Ceres era în spatele lor, la sute de mii de kilometri depărtare. În aparenţă era aproape jumătate din diametrul Lunii văzute de pe Pământ.

— Cum de m-ai lăsat să iau şi eu parte la asta, Lucky? Întrebă Bigman curios. De unde schimbarea asta bruscă de planuri? Trebuia să mă duc singur din câte ştiam eu.

— Nu există nici un fel de coordonate spre care să te îndrepţi, îi comunică cu tristeţe lui Bigman evenimentele din ultima oră. Bigman fluieră.

— Atunci încotro mergem?

— Nu sunt sigur, răspunse Lucky, dar ţintim spre locul unde ar trebui să fie stânca ermitului acum.

Studie ecranele şi adăugă:

— Şi totodată plecăm de aici repede.

Şi chiar plecară repede. Acceleraţia mare a navei făcea ca viteza acesteia să crească cu repeziciune. Bigman şi Lucky erau prinşi în scaunele lor diamagnetice şi presiunea care creştea se răspândi pe toată suprafaţa corpurilor lor. Concentraţia de oxigen din cabină era ajustată de purificatorul de aer sensibil la acceleraţie, permiţându-le astfel să respire fără probleme. Curelele g (g fiind simbolul pentru acceleraţie) pe care le purtau amândoi erau uşoare şi nu le stânjeneau mişcările, dar sub presiunea datorată acceleraţiei se strângeau şi le protejau oasele, mai ales

coloana vertebrală. Un brâu din nylotex le proteja regiunea abdominală de pericole neprevăzute.

Şi accesoriile cabinelor fuseseră proiectate de experţi ai Consiliului Ştiinţei pentru a permite o acceleraţie cu douăzeci-treizeci la sută mai mare decât a celorlalte nave ale flotei.

Chiar şi această viteză, destul de mare, nu era decât jumătate din cât era în stare nava.

Când viteza se stabiliza, Shooting Star se afla la opt milioane de kilometri de Ceres, şi dacă Lucky sau Bigman ar fi vrut să-l caute, ar fi constatat că acesta devenise doar un punct luminos, mai slab decât celelalte stele de pe cer.

— Auzi, Lucky, vroiam să te întreb ceva. Mai ai scutul licăritor? Lucky încuviinţă din cap şi Bigman se uită înmărmurit.

— Atunci, bizon mare şi prost ce eşti, spuse micuţul, de ce nu l-ai luat cu tine când ai plecat la vânătoare de piraţi?

— L-am avut cu mine, spuse Lucky calm. L-am avut cu mine de când mi l-au dat marţienii.

Aşa cum Lucky şi Bigman ştiau (şi nimeni altcineva din galaxie nu), marţienii la care se referise Lucky nu erau fermierii de pe Marte.

Erau o rasă de creaturi imateriale, descendenţi ai unei inteligenţe străvechi, aflată cândva la suprafaţa planetei Marte în perioada în care aceasta nu-şi pierduse încă oxigenul şi apa. Acum trăiau confortabil în izolarea lor după ce au creat caverne enorme în subsolul planetei distrugând kilometri cubi de materie şi convertind acea materie în energie pentru a o folosi de-a lungul timpului. Abandonându-şi corpurile materiale şi trăind ca energie pură, existenţa lor a rămas ascunsă pământenilor. Doar Lucky pătrunsese în fortăreaţa lor şi obţinuse ca un suvenir din acea călătorie ciudată ceea ce Bigman numea „scutul licăritor”.

Enervarea lui Bigman crescu.

— Păi, atunci de ce nu l-ai folosit? Ce se întâmplă cu tine?

— Ai o părere greşită despre scut, Bigman. Nu poate face orice. Nu-mi dă să mănânc şi nu mă şterge la gură când sunt la ananghie.

— Am văzut ce poate face. Şi poate face destule.

— Poate, într-un anumit fel. Poate absorbi orice fel de energie.

— Ca şi energia unui blaster. Nu o să negi asta, băiete, nu-i aşa?

— Nu, recunosc că aş fi imun la loviturile de blaster. Scutul ar absorbi orice fel de energie dacă masa acelui corp nu e prea mare sau prea mică. Spre exemplu, un cuţit sau un glonţ obişnuit nu poate intra prin el, cu toate că un glonţ mă poate doborî. Un baros mare poate intra prin scut, şi dacă totuşi nu poate, forţa lui tot mă va distruge. Şi, pe deasupra, moleculele de aer pot intra prin scut ca şi cum acesta nu ar exista pentru că sunt prea mici pentru a fi oprite. Îţi spun toate astea pentru a înţelege că dacă îmi puneam scutul şi Dingo mi-ar fi spart viziera când eram amândoi prinşi unul de altul în spaţiu oricum aş fi murit. Scutul nu ar fi putut să oprească ieşirea aerului din costumul meu.

— Dacă l-ai fi folosit de prima dată, nu ai mai fi avut nici o problemă. Îmi amintesc atunci când l-ai folosit pe Marte, spuse Bigman zâmbind. Strălucea pe tot corpul tău, la fel ca un fum, dar mai luminos, astfel încât nu puteai fi văzut decât în obscuritate. Asta cu excepţia feţei tale, care nu era decât o pată de lumină albă.

— Da, spuse Lucky calm, i-aş fi speriat. Ar fi tras asupra mea cu blasterul şi nu aş fi păţit nimic. Aşa că ar fi plecat de pe Atlas, s-ar fi depărtat la zece kilometri şi ar fi aruncat în aer nava. Ar fi însemnat moarte sigură. Nu uita că scutul e doar un scut. Nu-ţi conferă puteri ofensive.

— Nu o să-l mai foloseşti niciodată? Întrebă Bigman.

— Când voi fi nevoit. Până atunci nu. Dacă îl folosesc prea mult, efectul lui va dispărea. Îi va fi găsit punctul slab şi voi fi o ţintă pentru toţi cei cu care mă voi confrunta.

Lucky studie instrumentele. Spuse apoi calm:

— Fii gata din nou pentru accelerație.

— Hei… Mai apucă să spună Bigman.

Apoi, când fu împins înapoi în scaun, începu să respire cu greutate şi nu mai spuse nimic. Roşeața din ochii lui începea să se accentueze şi avea senzația că pielea îi este trasă înapoi de parcă ar fi încercat să i se desprindă de pe oase.

De data asta, Shooting Star atinsese valoarea maximă a acceleraţiei.

Dură numai cincisprezece minute. Spre sfârşit, Bigman devenise aproape inconştient. Apoi se relaxa şi simţi cum viaţa îi revine în corp.

Lucky îşi scutura capul din cap şi respira cu putere.

— Hei, n-a fost deloc amuzant, spuse Bigman.

— Ştiu, replică la rândul lui Lucky.

— Şi ce rost a avut? Nu mergeam destul de repede?

— Nu chiar. Dar acum totul e în regulă. Am scăpat de ei.

— De cine?

— De cei care ne urmăreau. Am fost urmăriţi, Bigman, din secunda în care ai pus piciorul pe navă. Uită-te la ergometru.

Bigman se uită la el. Ergometrul semăna cu cel de pe Atlas numai cu numele. Acela era un model primitiv construit în scopul de a detecta radiaţiile unui motor pentru a arunca în spaţiu navetele de salvare. Ăsta era singurul lui scop. Ergometrul de pe Shooting Star putea recepta tipul de radiaţie emis de motorul hiperatomic al unei nave chiar de mărimea unei capsule de salvare, şi asta de la o distanţă de trei milioane şase sute de mii de kilometri.

Chiar şi acum linia trasată cu cerneală de pe hârtie oscila foarte uşor, dar periodic.

— Asta nu e nimic, spuse Bigman.

— A fost, cu puţin timp înainte. Uită-te.

Lucky derula cilindrul de hârtie care trecuse deja de ac. Oscilaţiile crescură în amplitudine, fiind mult mai distincte.

— Putea fi orice navă. Putea fi o naval de transport de pe Ceres.

— Nu. În primul rând, a încercat să ne urmărească şi a reuşit destul de bine, ceea ce înseamnă că are şi ea un ergometru destul de bun. Şi pe lângă asta, ai mai văzut vreodată o asemenea configuraţie energetică?

— Nu exact ca asta, Lucky.

— Eu am văzut, la nava care a abordat Atlasul. Acest ergometru e mult mai bun la analiza modelului, dar asemănarea e clară. Motorul navei care ne urmăreşte este unul de tip sirian.

— Vrei să spui că e nava lui Anton?

— Ea sau o alta la fel. Nu contează. Oricum, i-am pierdut pe drum.

— În acest moment, spuse Lucky, ne aflăm exact în locul unde ar trebui să fie asteroidul ermitului, plus sau minus o sută cincizeci de kilometri.

— Nu e nimic aici, spuse Bigman.

— Exact. Gravimetrele nu înregistrează nici o masă asteroidală nicăieri în jurul nostru. Suntem în ceea ce astronomii numesc o zonă interzisă.

— Aha, spuse Bigman făcând pe înţeleptul. Înţeleg.

Lucky zâmbi. Nu era nimic de înţeles. O zonă interzisă din centura de asteroizi nu arăta diferit de o altă porţiune care era plină de asteroizi, sau cel puţin nu cu ochiul liber. În cazul în care nu se află nici un asteroid pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, se vedea acelaşi lucru. Stele sau obiecte care semănau cu stelele umpleau cerul. Dacă unele dintre ele erau asteroizi nu-ţi puteai da seama decât dacă urmăreai ore în şir care dintre „stele” îşi schimbă repede poziţia; sau puteai folosi pentru asta telescopul navei.

— Păi, atunci ce facem? Întrebă Lucky.

— Ne uităm în jur. S-ar putea să ne ia câteva zile. Traiectoria Shooting Star-ului se schimbă brusc. Se depărta de Soare, de zona interzisă spre cea mai apropiată

constelaţie de asteroizi. Gravimetrele începură să-şi mişte acele; imediat simţiră atracţia unor mase aflate la distanţă.

Lumile acelea mici se perindară prin faţa hubloului, fiecare fiind urmărită până când făcea o mişcare de rotaţie completă. Apoi nava se muta la o alta. Viteza Shooting Star-ului scăzuse încât părea că aproape se târa, dar zecile de kilometri se transformau în sute, mii şi apoi în milioane. O mulţime de asteroizi trecură prin faţa lor.

— Ar fi mai bine să mănânci ceva, spuse Bigman.

Dar Lucky se: mulţumi cu nişte sandvişuri şi cu scurte perioade de somn în timp ce el şi Bigman urmăreau cu rândul ecranul, ergometrul şi gravimetrele.

Apoi, cu un asteroid în faţă, Lucky spuse cu voce încordată:

— Cobor.

Bigman fu surprins.

— Ăsta e asteroidul? Spuse el uitându-se la forma lui. Îl recunoşti?

— Cred că da, Bigman. În orice caz, o să-l cercetez.

Le luă o jumătate de oră pentru a manevra nava în umbra asteroidului.

— Ţine-o aici, spuse Lucky. Cineva trebuie să stea pe navă, şi tu eşti ăla. Nu uita. Poate fi detectată, dar dacă este în umbră, cu luminile şi cu motoarele la minimum, le va fi destul de dificil. Conform ergometrelor, nu există nici o navă în spaţiul din jurul nostru. Corect?

— Corect!

— Cel mai important lucru de care trebuie să ţii cont este ăsta: nu veni după mine pentru nimic în lume. Când termin o să vin eu la tine. Dacă nu mă întorc în douăsprezece ore şi nici nu am dat nici un semn de viaţă, atunci te duci înapoi pe Ceres cu raportul, dar numai după ce ai fotografiat asteroidul din toate unghiurile.

Bigman se încăpăţâna:

— Nu.

— Ăsta e raportul, spuse Lucky calm. Scoase o capsulă personală din buzunarul din interior. Capsula este adresată doctorului Conway, numai el o poate deschide. Trebuie să intre în posesia acestor informaţii, indiferent ce mi s-ar întâmpla. Ai înţeles?

— Ce e în ea? Întrebă Bigman nefăcând nici un gest pentru a o lua.

— Doar teorii, mă tem. Nu le-am vorbit despre ele fiindcă am venit aici pentru a aduna dovezi ca să le susţin. Dacă nu pot face asta, atunci cel puţin teoriile trebuie să ajungă la ei. Conway s-ar putea să le creadă şi s-ar putea să convingă guvernul să acţioneze conform lor.

— Nu o să fac asta, spuse Bigman, nu te părăsesc.

— Bigman, dacă nu am încredere în tine că faci corect ce ne priveşte pe amândoi, nu o să-mi mai fii de prea mult folos dacă ies cu bine din asta.

Bigman îşi întinse mâna. Capsula personală era acum la el.

— Bine, spuse el.

Lucky coborî prin camera de depresurizare spre suprafaţa asteroidului, încetinindu-şi căderea cu ajutorul jetului reactiv al costumului. Ştia că asteroidul era aproape de aceeaşi mărime cu cel al ermitului. Avea aproape aceeaşi formă pe care şi-o amintea. Era destul de crestat, iar porţiunea luminată de soare avea aceeaşi culoare. Toate astea, de fapt, ar fi putut fi adevărate pentru orice asteroid.

Dar mai era încă ceva. Ceva foarte greu de copiat.

Din buzunarul de la brâu scoase un mic instrument care arăta ca o busolă. De fapt era un radar de buzunar. Emiţătorul lui putea genera unde scurte radio pe aproape orice lungime de undă. Unele octave puteau fi parţial reflectate de stâncă, iar altele puteau fi transmise la distanţe destul de mari.

În prezenţa unui strat gros de stâncă reflecţia radiaţiilor activa un ac de pe un ecran. În prezenţa unui strat subţire de stâncă, ca, spre exemplu o suprafaţa dedesubtul căreia se afla o peşteră sau vreo gaură, unele radiaţii penetrau şi

mergeau dincolo de perete, altele erau reflectate. În acest fel avea loc o dublă respingere, un lucru care se petrecea în mai puţin de o secundă. Ca răspuns la această dublă reflexie, acul „tremura” în mod caracteristic de două ori.

Lucky urmări instrumentul în timp ce se mişca printre vârfurile stâncoase. Acul se mişcă o dată, apoi urmă imediat o mişcare secundară. Inima lui Lucky începu să bată mai tare. Asteroidul era gol pe dinăuntru. Trebuia găsit locul unde mişcările secundare ale acului erau cele mai puternice, pentru că acolo golul era cel mai aproape de suprafaţă. Acolo ar fi trebuit să se afle camera de depresurizare.

Pentru câteva secunde gândurile lui Lucky erau concentrate la ac. Nu fu conştient de cablul magnetic care venea spre el exact dinspre orizontul apropiat.

Nu fu conştient de el până când acesta se înfăşură în jurul lui, strângându-se puternic, forţa lui aproape aruncându-i corpul lipsit de greutate deasupra asteroidului apoi înapoi la suprafaţa lui, unde rămase întins pe jos neajutorat.

Luptă corp la corp.

Trei lumini veniră de la orizont şi se îndreptară spre corpul nemişcat al lui Lucky. În întunericul din noaptea asteroidului nu putea vedea siluetele celor care însoţeau acele lumini.

Deodată auzi o voce care era bine cunoscutul mârâit al piratului Dingo.

— Nu-ţi chema prietenul de sus. Am aici un aparat care poate să-ţi intercepteze unda. Dacă încerci, te omor imediat, turnătorule.

Rosti cu putere ultimul cuvânt: termenul care îi umplea de mulţumire pe toţi cei certaţi cu legea şi care îi desemna pe cei consideraţi informatori ai poliţiei sau ai oricărui organ al legii.

Lucky nu scoase nici un sunet. Din momentul în care simţise pentru prima dată tremurul costumului sub biciuirea cablului magnetic îşi dăduse seama că picase într-

o capcană. Să-l cheme pe Bigman mai înainte de a afla mai mult despre natura capcanei ar fi însemnat să pună în pericol Shooting Star, şi asta fără să-i fie de mare ajutor.

Dingo se aşează deasupra lui, cu un picior într-o parte şi cu celălalt în cealaltă parte. În lumina unei lanterne Lucky putu să întrezărească viziera lui Dingo şi ochelarii groşi de la ochii lui. Lucky ştia că erau ochelari infraroşii, capabili să transforme radiaţiile de căldură în lumină. Chiar fără lanterne şi în întunericul de pe asteroid ar fi fost în stare să-l vadă după energia pe care o emana.

— Ce se întâmplă, turnătorule? Întrebă Dingo. Eşti speriat? Dingo ridică piciorul şi-l coborî brusc, încercând să lovească viziera lui Lucky cu călcâiul. Acesta îşi întoarse capul repede pentru a lăsa lovitura să cadă cu putere pe partea metalică a căştii, dar Dingo se opri la jumătatea drumului. Începu să râdă puternic.

— N-o să scapi aşa de uşor, turnătorule, spuse el. Vocea lui se schimbă când vorbi cu ceilalţi doi piraţi.

— Săriţi peste vârf şi deschideţi camera de depresurizare.

Pentru un moment cei doi ezitară. Unul dintre ei spuse:

— Dar, Dingo, căpitanul a spus că…

— La treabă sau încep cu el şi termin cu voi, îi ameninţă Dingo, în faţa ameninţării cei doi făcură saltul. Dingo îi spuse lui Lucky:

— Şi acum să presupunem că te ducem în camera de depresurizare.

Încă mai ţinea în mână capătul cablului magnetic. Cu o atingere a butonului închise curentul şi îl demagnetiza pentru o clipă. Se dădu într-o parte şi-l trase puternic spre el. Lucky, târât pe suprafaţa asteroidului, sări şi se rostogoli parţial în afara cablului. Dingo atinse din nou butonul şi astfel ce mai rămăsese înfăşurat din cablu se strânse în jurul lui Lucky.

Dingo trase în sus de bici. Lucky urmă şi el aceeaşi traiectorie, în timp ce Dingo îl manevra cu talent pentru a-şi menţine şi el echilibrul. Lucky era atârnat undeva sus iar

Dingo mergea cu el ca şi cum ar fi fost balonul unui copil la capătul unei sfori.

Luminile celorlalţi doi redeveniră vizibile din nou după cinci minute. Străluceau într-o pată de întuneric ale cărei forme regulate erau o dovadă suficientă pentru a-ţi da seama că acolo se află o cameră de depresurizare.

— Pârtie! Am un pachet de trimis! Strigă cu putere Dingo.

Demagnetiza din nou cablul şi îl trase în jos, ridicându-se cincisprezece centimetri în aer când făcu asta. Lucky se roti rapid, ieşind complet din cablu.

Dingo făcu un salt şi îl prinse. Cu abilitatea unui om obişnuit cu lipsa de gravitaţie, încercă se oprească sforţările lui Lucky de a se elibera, şi îl aruncă în direcţia camerei de depresurizare. Îşi opri căderea lui pe spate cu două jeturi ale armei sale reactive din dotarea costumului şi se îndreptă la timp pentru a-l vedea pe Lucky intrând pe uşă.

Ce urmă se putu vedea destul de clar în lumina celor două lanterne ale piraţilor. Prins de câmpul pseudogravitaţional din camera de depresurizare, Lucky fu atras dintr-o dată în jos şi lovi podeaua cu un zgomot şi o forţă care îl făcură să-şi piardă suflul. Râsul lui Dingo ca răgetul de măgar se făcu auzit în casca lui.

Uşa din afară se închise, iar cea din interior se deschise. Lucky se ridică în picioare, fiind chiar bucuros de prezenţa gravităţii.

— Intră, turnătorule, spuse Dingo ţinând în mână un blaster.

Lucky se opri când intră în interiorul asteroidului. Ochii lui se mişcară dintr-o parte în alta în timp ce bruma se aduna pe marginile ocularului. Ceea ce vedea nu era biblioteca ermitului Hansen, ci un coridor enorm al cărui tavan era susţinut de numeroşi piloni. Nu putea să vadă până în capătul celălalt. Deschizături pentru camere punctau regulat pereţii coridoarelor. Oameni se mişcau grăbiţi în toate direcţiile şi se simţea mirosul de ozon şi de ulei de

maşină. În depărtare se putea auzi huruitul caracteristic al unor motoare hiperatomice gigantice.

Era evident că asta nu era celula ermitului, ci o mare fabrică, în interiorul unui asteroid.

Lucky îşi muşcă buza şi se întrebă gânditor dacă toate aceste informaţii vor muri o dată cu el.

— Înăuntru, turnătorule! Intră aici, îi comandă Dingo.

Era o cameră de provizii, rafturile şi depozitele erau pline, dar acolo nu se mai afla nimeni în afară de ei.

— Auzi, Dingo, zise unul dintre piraţi puţin speriat, de ce îi arătăm toate astea? Nu cred că…

— Atunci nu comenta, spuse Dingo izbucnind în râs. Nu-ţi face nici o grijă, nu va mai spune nimănui ce a văzut. Garantez eu asta. Am ceva de terminat cu el. Scoateţi-i costumul.

În timp ce vorbea îşi scotea şi el costumul. Păşi afară din el, arătând monstruos de butucănos. O mână mângâie dosul păros al celeilalte. Era clar că savura momentul.

Lucky vorbi ferm:

— Căpitanul Anton nu ţi-a dat niciodată ordine să mă ucizi. Continui cu ostilităţile şi asta nu o să-ţi aducă nimic bun. Sunt un om valoros pentru căpitan şi el ştie asta.

Dingo se aşează pe marginea unei lăzi cu bucăţi de metal cu un zâmbet pe faţă.

— Dacă te-aş asculta, turnătorule, aş avea impresia că ai dreptate. Dar nu ne-ai păcălit pe noi, nici măcar o clipă. Când te-am lăsat pe stâncă împreună cu ermitul, ce crezi că am făcut de fapt? Am urmărit. Căpitanul Anton nu e un prost. M-a trimis înapoi. Mi-a spus: Urmăreşte stânca aia şi raportează ce se întâmplă. L-am văzut pe ermit plecând cu nava. Te-aş fi putut distruge acolo în spaţiu dar am urmat ordinele. Am stat lângă Ceres o zi şi am zărit nava ermitului ridicându-se din nou în spaţiu. Am aşteptat mai mult. Apoi am văzut cealaltă navă venind să o întâmpine. Omul de pe nava ermitului a urcat pe nava ta şi te-am urmărit când ai plecat. Lucky nu se abţinu să nu zâmbească.

— Vrei să spui că ai încercat să mă urmăreşti. Faţa lui Dingo deveni roşie. Imediat se răsti la el:

— Bine! Ai fost mai rapid! Cei de teapa ta sunt buni la fugă. Şi ce-i cu asta? N-aveam nici o nevoie să te urmăresc. Doar am venit aici şi am aşteptat. Ştiam unde te îndrepţi. Te-am prins, nu-i aşa?

— Bine, dar cu ce te-ai ales? Am fost neînarmat pe stânca ermitului. Eu nu aveam nici o armă, în timp ce ermitul avea un blaster. Trebuia să fac ce-mi spune. A vrut să se întoarcă pe Ceres şi m-a forţat pentru a putea spune că a fost răpit dacă era prins de oamenii de pe asteroizi. Chiar tu ai spus că am plecat cât am putut de repede de pe Ceres pentru a veni direct aici.

— Pe o navă guvernamentală destul de frumoasă, nu?

— Am furat-o. Şi? Asta nu înseamnă decât că mai aveţi o navă pentru flota voastră. Şi una bună.

Dingo se uită la ceilalţi piraţi.

— Nu-i aşa că ne aruncă praf de cometă în ochi?

— Te avertizez din nou. Dacă mi se va întâmpla ceva, căpitanul Anton va da vina pe tine.

— Nu! Strigă Dingo. Pentru că ştie cine eşti. La fel şi eu, Mr. David Lucky Starr. Şi acum vino în mijlocul camerei.

Dingo se ridică şi le spuse celor doi acoliţi ai lui:

— Luaţi lăzile de aici. Puneţi-le deoparte.

Toţi se uitară la faţa lui congestionată în timp ce el spunea asta. Corpul rotund şi musculos al lui Dingo era un pic aplecat, capul era înfundat între umerii ieşiţi în afară, iar picioarele lui groase şi cam crăcănate se lipiră cu fermitate de podea. Cicatricea de pe buza de sus era de un alb intens.

— Există metode uşoare prin care te pot termina şi metode frumoase. Nu-mi plac informatorii, mai ales cei care mă păcălesc într-un duel. Aşa că, mai înainte de a termina cu tine, o să te fac bucăţele.

Lucky, care arăta înalt şi zvelt în comparaţie cu celălalt, spuse:

— Eşti destul de bărbat să te ocupi de mine singur, Dingo, sau o să te ajute cei doi prieteni ai tăi?

— N-am nevoie de nici un ajutor, frumuşelule, spuse el râzând. Dar, dacă încerci să fugi, ei or să te oprească, au bice neuronice şi or să te „oprească” cu adevărat, zise el. Apoi se adresă celorlalţi doi: Şi să le folosiţi dacă trebuie.

Lucky îl aşteptă pe celălalt să facă prima mişcare. Ştia că cea mai proastă tactică, şi care i-ar fi fatală, ar fi să se lase angrenat într-o luptă corp la corp. Dacă l-ar lăsa pe pirat să-i prindă pieptul între cele două enorme braţe s-ar alege cu siguranţă cu coastele rupte.

Pumnul lui Dingo se dădu în spate, apoi veni cu toată puterea în faţă. Lucky stătu pe loc atât cât putu, apoi se feri în partea dreaptă, îl prinse pe adversar de mâna stângă, îl împinse înainte avantajat de forţa celuilalt şi-i lovi cu piciorul glezna.

Dingo veni în faţă necontrolat, apoi se prăbuşi. Dar se ridică imediat; cu un obraz crăpat şi cu luminiţe de nebunie dansându-i în ochi.

Se repezi nebuneşte spre Lucky care se retrase agil spre peretele pe care stăteau aliniate lăzile.

Lucky se apucă de marginea lăzii de sus, îşi ridică picioarele şi apoi le aruncă înainte. Dingo le primi din plin în piept şi se opri pentru o clipă. Lucky se feri din faţa lui şi se află din nou liber în centrul camerei.

Unul dintre piraţi strigă:

— Hei, Dingo, hai să nu ne mai prostim. Dingo răsuflă furios în timp ce striga:

— Îl omor! Îl omor!

Dar acum devenise ceva mai precaut. Ochii lui de-abia se vedeau de grăsimea şi de cartilajele care îi înconjurau. Veni spre el, urmărindu-l atent pe Lucky, aşteptând momentul în care ar putea lovi.

— Ce se întâmplă Dingo? Îi strigă Lucky. Ţi-e frică de mine? Ţi s-a făcut cam repede frică pentru unul cu o „gură” aşa de mare ca a ta!

Cum era de aşteptat pentru Lucky, Dingo strigă ceva de neînţeles şi se năpusti direct spre el. Lucky nu avu nici o problemă să eschiveze acea furie de taur. Muchia palmei sale lovi puternic şi rapid ceafa lui Dingo. Lucky văzuse mulţi oameni pierzându-şi cunoştinţa după o asemenea lovitură şi destui care muriseră. Dar Dingo de-abia se mişcă. Dădu din cap şi se întoarse mârâind. Mergea drept spre Lucky care se mişca agil prin cameră. Lucky lovi puternic cu pumnul care ateriza pe obrazul crăpat al lui Dingo. Sângele ţâşni, dar Dingo nu făcu nimic pentru a bloca lovitura, şi când aceasta aterizase nici măcar nu clipi.

Lucky se răsuci şi-l lovi puternic pe pirat încă de două ori. Dingo nu dădu nici un fel de atenţie loviturilor. Venea tot timpul spre el.

Dintr-o dată, luându-l pe Lucky prin surprindere, căzu ca un om care şi-a pierdut echilibrul. Dar braţele lui se întinseră în cădere şi una dintre mâini prinse glezna dreaptă a lui Lucky care căzu la rândul lui.

— Te-am prins, şopti Dingo. Într-o clipă îşi întinse mâinile pentru a-l prinde pe Lucky de mijloc şi, strânşi unul de celălalt, se rostogoliră pe podea.

Lucky simţi presiunea crescând şi strângându-l iar durerea îl inundă în interior avansând ca o flacără. Simţi în ureche răsuflarea fetidă a lui Dingo.

Braţul drept al lui Lucky era liber, dar cel stâng rămăsese prins în menghina fără scăpare a braţelor celuilalt. Cu ultima umbră din puterea care-l părăsea, Lucky îşi ridică pumnul drept. Acesta nu parcurse mai mult de zece centimetri, atingând punctul unde bărbia lui Dingo întâlnea gâtul cu o forţă care trimise junghiuri de durere pe toată lungimea braţului lui Lucky.

Strânsoarea lui Dingo slăbi pentru o clipă iar Lucky, zbătându-se, se eliberă din îmbrăţişarea mortală şi se ridică în picioare.

Dingo se ridică mai încet. Ochii lui erau sticloşi iar sângele i se scurgea într-un colţ al gurii.

— Biciul! Biciul! Murmură el cu voce groasă.

Pe neaşteptate se întoarse către unul dintre piraţii care rămăseseră muţi. Smuci arma din mâna acestuia şi îl îmbrânci cu putere.

Lucky încercă să se ferească, dar biciul neuronic era deasupra lui. Îl atinse pe partea dreaptă şi, stimulându-i nervii din acea zonă, fu inundat de un val de durere. Corpul lui Lucky înţepeni şi căzu din nou la pământ.

Pentru o clipă simţurile lui nu înregistrară decât confuzie şi, fiind conştient de asta, aştepta ca moartea să vină din clipă în clipă. Auzi vag o voce de pirat.

— Hei, Dingo, căpitanul ne-a spus să facem în aşa fel încât să pară un accident. E un membru al Consiliului Ştiinţei şi…

Lucky nu mai auzi nimic altceva.

Când îşi recapătă cunoştinţa, avu senzaţia că mii de ace erau înfipte pe toată partea lui dreaptă şi constată că era iar îmbrăcat în costumul spaţial. Tocmai îi puneau casca. Dingo, cu buzele umflate, cu obrazul şi cu falca vinete, se uita la el cu răutate.

O voce se auzi în uşă. Un bărbat intră grăbit şi începu să vorbească mult şi repede. Lucky îl auzi spunând:

— Pentru postul 247. Am ajuns în situaţia să nu mai pot ţine pasul cu toate cererile. Nici măcar nu pot să menţin orbita noastră dreaptă încât să merg în paralel şi cu corectarea coordonatelor lui…

Vocea se stinse. Lucky îşi întoarse capul şi văzu un om mic cu ochelari şi cu părul cărunt. Era chiar în faţa uşii uitându-se, nevenindu-i să creadă şi plin de uimire la dezordinea din faţa lui.

— Ieşi afară, îi strigă Dingo.

— Dar am venit să iau ceva…

— Mai târziu!

Micul om plecă şi casca fu potrivită pe capul lui Lucky.

Îl scoaseră din nou afară prin camera de depresurizare spre o suprafaţă care era acum luminată de Soare. O catapultă aştepta pe o stâncă relativ plată. Funcţionarea ei

nu era un mister pentru Lucky. O macara automată trăgea înapoi un levier de metal care se apleca încet din ce în ce mai mult până când se întindea complet la orizontală. Nişte hamuri uşoare erau ataşate de levierul îndoit şi apoi înfăşurate în jurul taliei lui Lucky.

— Stai nemişcat, îi spuse Dingo.

Vocea lui era vagă şi înfundată. Era ceva în neregulă cu radio-receptorul căştii, se gândi Lucky.

— Îţi pierzi oxigenul. Şi ca să te simţi mai bine te anunţ că o să trimitem nişte nave pentru a-l doborî pe prietenul tău mai înainte ca el să ia viteză dacă are de gând să-şi ia tălpăşiţa.

După o clipă Lucky simţi vibraţia levierului când acesta fu eliberat. Reveni elastic la poziţia iniţială cu o forţă incredibilă. Cataramele din jurul lui se desfăcură uşor şi el zbură cu o viteză de peste un kilometru şi jumătate pe minut, fără ca mişcarea să-i fie încetinită de vreun câmp gravitaţional. Văzu o singură imagine a asteroidului cu piraţii care se uitau în sus după el. Totul se micşora rapid în faţa ochilor lui.

Îşi inspecta costumul. Ştia deja că radio-receptorut căştii fusese dezafectat. Cu siguranţă potenţiometml atârna distrus. Asta însemna că vocea lui nu putea fi auzită decât la câţiva kilometri în spaţiu. Îi lăsaseră arma reactivă de la costumul spaţial. O încercă şi nu se întâmplă nimic. Rezervele ei de gaz erau terminate.

Era neajutorat. Nu-i mai despărţea de o moarte înceată şi neplăcută decât un singur cilindru de oxigen.

Navă contra navă.

Cu strângere de inimă, Lucky cântări situaţia în care se afla. Credea că poate ghici planurile piraţilor. Pe de o parte, vroiau să scape de el fiindcă era limpede că ştia prea multe. Pe de altă parte, era necesar ca ei să vrea să fie găsit mort în aşa fel încât Consiliul Ştiinţei să nu fie în stare să dovedească în mod concludent că moartea lui s-a datorat violenţei piraţilor.

Cu mult timp înainte, piraţii făcuseră greşeala să omoare un agent al Consiliului, iar furia rezultată a fost una zdrobitoare. Vor fi mult mai prudenţi de data asta.

Lucky se gândi: Piraţii vor ataca Shooting Star, ecranându-l pentru a-l împiedica pe Bigman să trimită un semnal de ajutor. Apoi vor putea folosi tunul asupra carcasei navei. Asta va semăna foarte mult cu o coliziune cu un meteorit. Pentru a da un plus de veridicitate, şi-ar putea trimite inginerii la bord pentru a defecta activatoarele scuturilor. Ar arăta ca şi cum ar fi apărut o defecţiune care a împiedicat activarea scuturilor la apropierea meteoritului.

I-ar fi cunoscut întregul parcurs prin spaţiu, Lucky ştia asta. Nu exista nimic care să-l devieze de la traiectoria imprimată iniţial. Mai târziu, după ce el ar fi murit, l-ar recupera şi l-ar trimite să se rotească pe o orbită în jurul navei distruse. Cei care-l vor descoperi (şi probabil că una din navele lor va trimite un raport anonim despre asta) vor ajunge la o concluzie evidentă: Bigman aflându-se la comanda navei, manevrând-o până la sfârşit, ucis la datorie. Pe de altă parte, Lucky, agitându-se în costum, ar fi distrus emiţătorul radioului încorporat în costum în timpul acestei agitaţii. Nu a mai avut cu ce să ceară ajutor. Şi-a terminat gazul armei reactive într-o încercare disperată şi inutilă de a găsi un loc în care să fie în siguranţă. Şi aşa a murit.

Nu mergea. Nici Conway, nici Henree nu puteau crede că Lucky ar fi avut grijă doar de propria lui siguranţă în timp ce Bigman ar fi rămas loial la controlul navei. Dar chiar dacă planul lor nu ar fi reuşit, piraţii s-ar fi ales cu satisfacţia morţii lui Lucky Starr. Şi, ceea ce era chiar mai rău, o dată cu Lucky Starr ar fi dispărut şi toate informaţiile pe care le avea el.

Preţ de o clipă se înfurie amarnic pe sine însuşi pentru că nu i-a împărtăşit toate suspiciunile lui Conway şi lui Henree mai înainte de a pleca, că a aşteptat până la îmbarcarea pe Shooting Starr, înainte de a-şi prepara capsula personală.

Imediat îşi recapătă stăpânirea de sine. Nimeni nu l-ar fi crezut fără dovezi.

Pentru acest motiv trebuia să se întoarcă.

Trebuia!

Dar cum? La ce e bun „trebuie” când cineva e singur şi neajutorat în spaţiu doar cu ceva oxigen pentru câteva ore şi nimic mai mult? Oxigen!

Lucky se gândi: „Ăsta este oxigenul meu!” Oricine în afară de Dingo i-ar fi scos tot oxigenul din cilindri, lăsând doar resturile pentru ca moartea să survină cât mai repede. Dar, din câte îl cunoştea Lucky pe Dingo, piratul îl trimisese cu un cilindru plin doar pentru a-i prelungi agonia.

Foarte bine! El va schimba asta. Va folosi oxigenul altfel. Şi dacă dădea greş, moartea va veni mai repede, asta în ciuda iui Dingo.

Doar că nu trebuia să dea greş.

Asteroidul trecuse prin faţa ochilor lui periodic în timp ce se rotea în spaţiu. La început era o stâncă ce se micşora din ce în ce mai mult, colţurile lui neregulate desluşindu-se clar în lumina soarelui. Apoi devenise o stea strălucitoare şi un singur punct luminos. Strălucirea începea acum să pălească rapid. Imediat ce asteroidul devenea destul de palid pentru a nu mai fi decât una din milioanele de stele totul era sfârşit. Nu mai era mult timp până atunci.

Degetele lui neîndemânatice, înmănuşate în metal, deja căutau tubul flexibil ce ducea de la locul de intrare a aerului aflat chiar sub mască până la cilindrul cu oxigen aflat în spate. Răsuci cu putere şurubul care ţinea furtunul pentru oxigen strâns ataşat de cilindru.

Acesta cedă. Se opri pentru a-şi umple casca şi costumul cu oxigen. În mod normal oxigenul curgea încet din rezervor în măsura în care era folosit de plămânii oamenilor. Dioxidul de carbon şi apa rezultate din respiraţie erau absorbite în cea mai mare parte de substanţele chimice din recipientele închise cu valve ce erau ataşate pe suprafaţa interioară a plăcilor de la pieptul costumului.

Rezultatul era că oxigenul era menţinut la o presiune de un sfert din atmosfera Pământului. Asta era perfect, din „moment ce trei sferturi din atmosfera Terrei este oricum azot, gaz care nu contribuie cu nimic la procesul respiraţiei.

Se lăsa astfel loc unor concentraţii mai mari, ceva mai mari decât la presiune atmosferică normală, dar nu într-atât încât să producă efecte toxice periculoase. Lucky lăsă oxigenul să se scurgă în costumul său.

Apoi îşi închise valva de sub mască şi scoase cilindrul de la locul lui.

Cilindrul semăna cu o armă reactivă, destul de neobişnuită totuşi. Pentru o persoană izolată în spaţiu a folosi drept combustibil de propulsare oxigenul preţios care l-ar fi putut salva de la moarte însemna fie disperare, fie o hotărâre fermă.

Lucky deschise valva de reducţie şi eliberă un jet de oxigen în spaţiu. Nu era nici o urmă de cristale de data asta. Oxigenul, spre deosebire de monoxidul de carbon, îngheaţă doar la temperaturi foarte scăzute şi, mai înainte de a pierde destulă căldură pentru a îngheţa, deja era dispersat în spaţiu. Gaz sau solid, a treia lege de mişcare a lui Newton rămânea valabilă. În timp ce gazul era împrăştiat într-o direcţie, Lucky era împins în cealaltă, conform principiului acţiunii şi reacţiunii.

Rotirea lui încetini. Cu grijă, aşteptă să vadă asteroidul în întregime înainte de a-şi opri rotirea.

Era încă destul de departe de asteroid. Acum nu era mai strălucitor decât celelalte stele învecinate. Îşi putea imagina că deja greşise ţinta, dar îşi alungă din minte orice fel de îndoială.

Îşi fixă ferm ochii pe acea pată de lumină pe care o credea a fi asteroidul şi lăsă jetul cilindrului să iasă în direcţia opusă. Se întrebă dacă avea destul pentru a inversa direcţia în care se îndrepta. În acel moment, n-avea cum să-şi dea seama de asta.

În orice caz, trebuia să mai rămână cu ceva gaz. Va avea nevoie de el pentru o manevrare în jurul asteroidului, să ajungă pe partea lui întunecată, să-l găsească pe Bigman şi nava, doar dacă nu…

Doar dacă nu cumva nava plecase sau fusese distrusă de piraţi.

Lui Lucky i se părea că vibraţia din mâna sa datorată jetului de oxigen scădea în intensitate. Ori cilindrul era pe cale să se golească, ori scădea temperatura. Îl ţinea departe de costum astfel încât nu mai absorbea căldură de la acesta. De la costum rezervoarele de oxigen obţineau destulă căldură pentru ca gazul să poată fi respirabil, iar cilindrii de dioxid de carbon pentru a-şi menţine conţinutul gazos. În vidul din spaţiu, căldura se putea pierde doar prin radiaţii, un proces destul de lent, dar, cu toate astea, cilindrul cu oxigen avusese destul timp pentru a pierde temperatură.

Înconjură cilindrul cu braţele, îl strânse la piept şi aşteptă.

I se păru că trecură ore, dar numai cincisprezece minute se scurseră înainte ca asteroidul să i se pară mai strălucitor. Se apropia din nou de el? Era doar imaginaţia care îi juca feste? Alte cincisprezece minute şi acesta deveni o strălucire distinctă în spaţiu. Lucky mulţumi şansei care l-a aruncat pe partea luminată de soare a asteroidului astfel încât îl putea vedea ca pe o ţintă perfectă.

Îi venea din ce în ce mai greu să respire. Nu se punea problema unei asfixieri cu dioxid de carbon, căci gazul dispărea imediat ce expira. Cu toate astea, fiecare inspiraţie făcea să dispară o cantitate din preţiosul oxigen. Încercă să respire mai puţin, să-şi închidă ochii, să se odihnească. Oricum, nu putea face nimic până când nu ajungea la asteroid şi trecea de el. Acolo, pe partea lui întunecată, se putea ca Bigman încă să mai aştepte.

Apoi, dacă putea ajunge lângă el, dacă l-ar putea chema prin radio mai înainte să leşine, atunci ar mai fi o şansă.

Orele trecură încet, ca o tortură pentru Bigman. Îşi dorea cu disperare să coboare, dar nu avea curajul. Se gândi că dacă inamicul ar fi existat acolo, ar fi apărut până acum. Apoi se dojeni aspru şi ajunse la concluzia că această linişte desăvârşită şi această lipsă de agitaţie nu era decât o capcană, iar Lucky fusese prins.

Aşează în faţa lui capsula personală a lui Lucky şi se întrebă ce conţine. Ce bine-ar fi fost dac-ar fi existat vreun mod de a o deschide, de a citi micul microfilmul din interior. Dacă ar putea face asta, ar putea să o transmită spre Ceres, ar putea să scape de ea, şi va fi liber să se repeadă spre asteroid. Îi va putea distruge pe toţi, îl va putea scoate pe Lucky din orice încurcătură în care ar fi intrat.

Nu! În primul rând nu îndrăznea să folosească subetericele. E adevărat că piraţii nu ar putea sparge codul, dar ar detecta unda iar el primise instrucţiuni clare să nu dezvăluie poziţia navei.

În plus, la ce folosea să se gândească să spargă o capsulă personală? O rază de căldură ar putea să o topească şi să o distrugă, o încărcătură atomică ar putea să o dezintegreze, dar nimic nu o putea deschide lăsându-i mesajul intact în afara amprentei persoanei pentru care fusese „personalizată”. Şi cu asta basta!

Mai mult de şase ore trecuseră până când aparatele de detectare a câmpurilor pseudo-gravitaţionale au dat un semnal de alarmă.

Bigman se trezi din visul său de neputinţă şi se uită surprins la ergometru. Pulsaţiile mai multor nave se amestecau în nişte curbe complicate care se topeau precum un şarpe de la o configuraţie la alta.

Scutul Shooting Starr-ului, care până acum se menţinuse la o putere scăzută dar suficientă pentru a respinge eventualele „resturi’” (termenul folosit de obicei în spaţiu pentru meteoriţii care călătoreau prin spaţiu şi care aveau un diametru mai mic de trei centimetri) îşi spori intensitatea la maxim. Bigman auzi sunetul puternic al

scutului devenind strident. Unul câte unul, lăsă vizoarele cu rază mică de acţiune să se activeze, şir după şir.

Începu să se agite. Navele se ridicau de pe asteroid din moment ce nu puteau fi detectate mai departe. Asta însemna că trebuie să-l fi prins pe Lucky; probabil că deja murise. Nu-i mai păsa câte nave veneau acum spre el. Le va doborî pe toate, una câte una.

Se încruntă. Prima rază de Soare apăru în unul din vizoare. Regla dispozitivul de ochire şi îl centră. Apoi scoase ceva ce semăna cu o claviatură de pian şi, prinsă într-un fascicul invizibil de energie, nava piraţilor străluci.

Strălucirea nu se datora vreunei acţiuni directe asupra fuzelajului ei, ci era mai degrabă rezultatul absorbţiei de energie de către scutul de protecţie al navei inamice. Străluci din ce în ce mai puternic Apoi scăzu în intensitate când inamicul se întoarse şi se depărta.

O a doua şi o a treia navă îşi făcură apariţia. Un proiectil îşi croia drum spre Shooting Star. În vidul din spaţiu nu avea nici un fel de strălucire, nu scotea nici un fel de sunet, dar prins în lumina soarelui deveni un punct strălucitor de lumină. Deveni un mic cerc în vizor, apoi unul din ce în ce mai mare, până când dispăru din câmpul vizual.

Bigman ar fi putut să se ferească, să dispară cu Shooting Starr-ul departe de traiectoria acestuia, dar se gândi: „Lasă-i să lovească”. Vroia să-i lase să vadă cu ce au de a face. Poate că semăna cu jucăria unui bogătaş, dar nu vor reuşi să o scoată din funcţiune cu câteva lovituri de „praştie”.

Proiectilul îşi atinse ţinta şi se lovi cu putere oprindu-se în scutul magnetic al navei, care străluci pentru o clipă. Nava se mişcă şi ea încet, absorbind impulsul care trecuse de scut.

— Şi acum să vă întoarcem favorul, murmură Bigman.

Nava lui nu avea la bord nici un fel de proiectile, explozibile sau orice altceva, dar rezerva sa de proiectoare energetice era variată şi destul de puternică.

Mâna lui se opri deasupra butoanelor blasterului când văzu într-unui din vizoare ceva care îi aduse o urmă de încruntare pe faţa lui mică dar hotărâtă, ceva care arăta ca un om îmbrăcat într-un costum spaţial.

Era destul de ciudat că o navă era mult mai vulnerabilă în faţa unui om îmbrăcat într-un costum spaţial decât în faţa celor mai performante arme de la o altă navă. O navă inamică putea fi detectată uşor de detectoarele gravitaţionale de la o distanţă de câţiva kilometri, iar de ergonometre de la o distanţă de câteva mii de kilometri. Un om îmbrăcat în costum spaţial nu putea fi semnalat de detectorul gravitaţional doar de la câteva sute de metri, iar de ergonometre în nici o situaţie.

Mai mult, scutul magnetic era cu atât mai eficient cu cât viteza proiectilului era mai mare. Bucăţi enorme de metal care veneau cu zeci de kilometri pe secundă puteau fi oprite instantaneu. Un singur om, plutind doar cu şaisprezece kilometri pe oră, sesiza existenţa respectivului scut decât printr-o încălzire uşoară a costumului.

Lasă zece oameni să se apropie de navă şi numai cu o deosebită îndemânare îi vei putea doborî pe toţi. Dacă doi ori trei reuşeau să penetreze scutul şi să ajungă să distrugă uşa de la camera de depresurizare cu blasterul, nava pe care o atacaseră era serios avariată.

Şi acum Bigman văzu doar un mic punct care nu putea să însemne decât avangarda unei astfel de escadrile ucigaşe. Imediat orienta unul din vizoarele secundare pe direcţia punctului luminos. Silueta ajunsese chiar în faţa lui, iar Bigman era gata să tragă când receptorul radio scoase nişte sunete.

Pentru o clipă rămase năucit. Piraţii atacaseră fără avertisment iar el nu încercase să comunice, să spună că se predă, să ofere ceva. Atunci ce era?

Ezită, apoi sunetele deveniră cuvinte ce începură să se repete:

— Bigman… Bigman… Bigman…

Bigman sări de pe scaun, ignorând bărbatul îmbrăcat în costum, lupta, totul.

— Lucky, tu eşti?

— Sunt lângă navă… Costumul spaţial… Aer… Nu mai am…

— Pe galaxie!

Bigman, alb la faţă, aduse nava lângă omul aflat în spaţiu, cel pe care era gata să-l distrugă.

Bigman se uită la Lucky care, cu casca dată jos, încă mai trăgea cu lăcomie aer în piept.

— Mai bine te-ai odihni, Lucky.

— Mai târziu, replică el scoţându-şi costumul. Au atacat deja? Bigman încuviinţă din cap.

— Nu contează. Îşi sparg dinţii dacă-l muşcă pe bătrânul Shooter.

— Au dinţi mai puternici decât lasă să se vadă, spuse Lucky. Trebuie să plecăm repede. Îşi vor aduce artileria grea, şi nici rezervele noastre de energie n-or să ne ajungă la nesfârşit.

— De unde or să aducă nave grele?

— E o bază importantă de piraţi jos! Poate cea mai mare bază!

— Vrei să spui că nu este asteroidul ermitului?

— Vreau să spun că trebuie să o ştergem!

Se aşează la pupitrul de comandă al navei, încă palid la faţă din cauza încercării prin care trecuse. Pentru prima dată stânca de sub ei îşi modifică poziţia de pe ecran. Chiar şi în timpul atacului, Bigman ascultase ordinul lui Lucky de a sta pe loc timp de douăsprezece ore.

Stânca devenea din ce în ce mai mare.

Bigman protestă:

— Dacă tot vrei să o ştergem, de ce aterizăm?

— Nu aterizăm.

Lucky urmări ecranul atent în timp ce cu o mână regla controalele blasterului greu al navei. Intenţionat mări şi reduse din intensitatea razei până când aceasta putea

acoperi o arie destul de mare, dar energia era redusă la intensitatea unei raze de căldură obişnuită.

Aşteptă câteva clipe, din motive pe care curiosul Bigman nu putea să le întrezărească, şi apoi trase. Urmă o strălucire puternică pe suprafaţa asteroidului care se transformă imediat într-o străfulgerare de culoare roşie care în următoarele minute se întunecă.

— Şi acum să mergem, spuse Lucky, şi pe măsură ce alte nave se ridicau în spirală de la baza piraţilor nava lor acceleră.

O jumătate de oră mai târziu, cu asteroidul lăsat departe în spaţiu şi navele care îi urmăreau mult în spate, spuse:

— Fă-mi legătura cu Ceres, vreau să vorbesc cu Conway.

— OK, Lucky. Fii atent, am coordonatele asteroidului. Să le trimit la bază? Putem trimite o flotă şi…

— Nu foloseşte la nimic, spuse Lucky, şi nici nu ne e necesar. Bigman făcu nişte ochi mari.

— Doar nu vrei să spui că ai distrus asteroidul cu o singură rază de blaster?

— Normal că nu. De-abia l-am atins, răspunse Lucky. Ai făcut legătura cu Ceres?

— Am ceva probleme, zise Bigman nervos. Ştia că Lucky era într-una din fazele lui când avea gura cusută şi nu vroia să ofere nici un fel de detaliu. Stai! L-am găsit! Dar… Transmit toţi alarmă generală!

Nu era nevoie să explice asta. Apelul era pătrunzător şi necodat.

— Apel general către toate unităţile din afara planetei Marte. Ceres este atacat de forţe ostile, se presupune că sunt piraţi… Apel general către toate unităţile…

— Pe Galaxie! Spuse Bigman. Lucky adăugă şi el printre dinţi:

— Sunt întotdeauna cu un pas în faţa noastră orice am face. Trebuie să ne întoarcem! Repede!

Atac!

Navele se apropiau într-o coordonare perfectă. O întreagă escadrilă atacă, direct Observatorul. În replică, aproape inevitabil, forţele de apărare de pe Ceres şi-au concentrat forţele în acel punct.

Atacul nu se desfăşura la intensitate maximă. Navă după navă plonja pentru a lansa raze de energie într-un scut ce era evident indestructibil. Niciuna nu şi-a asumat riscul de a ataca generatoarele de energie aflate în subsol, loc pe care ei îl ştiau cu siguranţă. Navele guvernului ieşiră în spaţiu şi bateriile de la sol deschiseră şi ele focul. La sfârşit două nave ale piraţilor erau distruse în momentul în care scuturile lor cedară iar ele făcură explozie împrăştiind vapori strălucitori. O altă navă din ale cărei rezerve de energie rămăseseră doar câteva picături putea fi capturată într-o eventuală misiune de urmărire. Dar aceasta a fost imediat distrusă, probabil chiar de către echipaj.

Chiar în timpul desfăşurării atacului, unii dintre apărători şi-au dat seama că s-ar putea să fie o şmecherie. Mai târziu, desigur, au văzut asta clar. În timp ce Observatorul era atacat, trei nave au aterizat pe asteroid la câteva sute de kilometri distanţă. Piraţii au coborât din nave şi, purtaţi de „sănii spaţiale” şi înarmaţi cu arme de mână şi tunuri blaster portabile, au atacat sasurile rezidenţiale.

Uşile fură distruse iar piraţii în costume spaţiale năvăliră pe coridoarele din care ieşise aerul. La nivelele de sus se aflau fabrici şi birouri, dar ocupanţii lor fuseseră evacuaţi de la primul semnal de alarmă. Locul lor fusese luat de membrii în costume spaţiale ai miliţiei locale care au luptat brav, dar nu se puteau pune cu profesionişti din flota piraţilor.

La nivelele de jos, în apartamentele liniştite de pe Ceres a răsunat de asemenea zgomotul armelor. Imediat au fost trimise semnale de ajutor. Apoi, aproape la fel de repede cum veniseră, piraţii se retraseră.

După ce plecară, oamenii de pe Ceres îşi numărară victimele. Cincisprezece ceresieni erau morţi iar mai mulţi

suferiseră răniri mai mult sau mai puţin grave; la aceştia se adăugau şi cinci piraţi morţi. Daunele aduse clădirilor erau şi ele foarte mari.

— Şi un singur om, îi explică Conway furios lui Lucky după ce acesta sosi mai târziu, lipseşte. Numai că el nu se află pe lista locuitorilor şi am fost în stare să ţinem numele lui departe de buletinele de ştiri.

Lucky găsi pe Ceres o agitaţie aproape isterică acum după ce raidul luase sfârşit. De o generaţie nici un inamic nu mai îndrăznise să atace un obiectiv terestru important. Trebuise să treacă prin trei puncte de inspecţie mai înainte de a i se permite să aterizeze.

Stătea în sala Consiliului cu Henree şi Conway şi spuse cu amărăciune:

— Deci Hansen a dispărut! De asta e atâta fierbere aici!

— Trebuie să recunoaştem, spuse Henree grav, că bătrânul ermit avut curaj. Când piraţii au intrat în bază a insistat să ia un costum, să pună mâna pe un blaster şi să plece alături de membrii miliţiei.

— Dar erau destui miliţieni, replică Lucky. Dacă ar fi rămas aici, ne-ar fi făcut un serviciu şi mai mare. Cum de nu l-ai oprit? În asemenea circumstanţe era el o persoană căreia să-i fi permis să facă un asemenea lucru? Vocea lui Lucky, de obicei calmă avea în ea o urmă de furie reţinută.

Conway răspunse calm:

— Noi nu eram cu el. Garda pe care am lăsat-o cu el a trebuit să se prezinte la datorie. Hansen a insistat să li se alăture şi cel care-l păzea a decis că putea să-şi îndeplinească cele două îndatoriri în acelaşi timp, să lupte cu piraţii şi să-l păzească şi pe ermit.

— Dar nu l-a păzit pe ermit.

— În asemenea împrejurări nici nu poate fi acuzat de ceva. Garda l-a văzut pe Hansen ultima dată când ataca un pirat. Apoi, când piraţii se retrăgeau, ia-l de unde nu-i. Corpul lui Hansen nu a fost recuperat. Probabil că, viu sau mort, e în mâinile piraţilor.

— Aşa se pare, zise Lucky. Şi acum să vă spun ce mare greşeală e asta. Sunt sigur că întreg atacul de pe Ceres a fost plănuit numai pentru a-l captura pe Hansen.

Henree se întinse după pipă.

— Ştii, Hector, îi spuse el lui Conway, aproape că sunt tentat să-i dau dreptate lui Lucky în cazul ăsta. Atacul asupra observatorului a fost unul mizerabil, o diversiune care să ne atragă dispozitivele de apărare. Singurul lucru pe care l-au reuşit a fost capturarea lui Hansen.

Conway oftă cu putere.

— O singură scurgere de informaţii cum era cea a ermitului nu merita să rişti treizeci de nave.

— Asta e buba, replică vehement Lucky. În momentul ăsta poate că merita. Ţi-am povestit de asteroidul pe care am fost şi ce fel de generatoare trebuie să fi avut. Să presupunem că se aflau la momentul în care erau gata să facă pasul decisiv! Să presupunem că Hansen ştia data şi locul unde va avea loc acest atac decisiv! Să presupunem că ştie planul exact!

— Atunci de ce nu ne-a spus?

— Poate, răspunse Henree, aştepta să folosească acest material pentru a-şi cumpăra imunitatea. Nu am avut niciodată ocazia să discutăm cu el problema asta. Trebuie să admiţi, Hector, că dacă ar fi avut o asemenea informaţie nu contează numărul de nave supuse riscului. Şi trebuie să admiţi şi supoziţia lui Lucky că sunt gata pentru atacul decisiv.

Lucky îi sfredeli cu privirea pe cei doi.

— De ce spui asta, unchiule Gus? Ce s-a întâmplat?

— Spune-i, Hector, continuă Henree.

— De ce să-i spunem lui totul? Mârâi Conway. M-am săturat de misiunile astea gen „Călăreţul singuratic”. De-abia aşteaptă să plece acum pe Ganymede.

— Ce e pe Ganymede? Întrebă rece Lucky.

Din câte ştia el, pe Ganymede nu era nimic sau în orice caz foarte puţin care să intereseze pe cineva. Era cel mai mare

satelit al lui Jupiter, dar fiind foarte aproape de planetă făcea destul de dificilă manevrarea navelor, aşa încât călătoriile spaţiale în vecinătatea lui nu erau rentabile.

— Spune-i, repetă Henree.

— Uite, spuse Conway. Fii atent. Ştiam că Hansen este important. Motivul pentru care nu l-am avut sub observaţie îndeaproape, motivul pentru care eu şi Gus nu am fost acolo, a fost că mai înainte cu două ore de atacul piraţilor a sosit un raport de la Consiliu care ne punea în vedere faptul că existau dovezi că forţe siriene au aterizat pe Ganymede.

— Ce fel de dovezi?

— Au fost interceptate semnale subeterice în fascicul ultrafocalizat. E o poveste lungă, dar important este că, mai mult din întâmplare decât voit, câteva fragmente de cod au fost receptate. Experţii spun că este un cod sirian şi ştim sigur că pe Ganymede nu e nici o instalaţie terestră care să transmită mesaje într-un fascicul aşa de îngust. Eu şi Gus urma să-l luăm pe Hansen şi să ne întoarcem pe Pământ când au atacat piraţii, asta e tot. Şi acum tot trebuie să ne întoarcem pe Pământ. Cu sirienii ieşiţi la rampă, un război poate să izbucnească oricând!

— Înţeleg, spuse gânditor Lucky. Bine, înainte de a ne întoarce pe Pământ mai e un singur lucru pe care vreau să-l verific. Aveţi filmat atacul piraţilor? Presupun că defensiva de pe Ceres nu era aşa de dezorganizată încât să nu filmeze un astfel de eveniment?

— A fost filmat. Dar la ce te aştepţi să ne folosească asta?

— Vă spun după ce le văd. Oricum eu i-am văzut pe piraţi.

Oameni în uniforma flotei stelare purtând însemnele unor grade înalte proiectau imagini strict secrete a ceea ce urma să fie numit în istorie drept „raidul asupra Ceresului”.

— Douăzeci şi şapte de nave au atacat Observatorul. Aşa e? Întrebă Lucky.

— Corect, spuse comandantul. Nu mai multe de atât.

— Bine. Şi acum să vedem dacă am înţeles bine şi restul faptelor. Două nave au fost distruse în timpul atacului iar

cea de a treia în timpul urmăririi. Cele douăzeci şi patru s-au retras, dar aţi tras unul sau două focuri asupra lor în retragere.

Comandantul zâmbi.

— Dacă sugerezi că una dintre ele a aterizat pe Ceres şi încă se ascunde aici, te înşeli.

— Dacă este vorba de cele douăzeci şi patru de nave, poate. Dar alte trei nave au aterizat pe Ceres, iar echipajele lor au atacat camerele de depresurizare de la Massey. Unde sunt filmele cu acestea?

— Din păcate nu avem prea multe, admise comandantul. Ne-au luat complet prin surprindere. Dar avem filme cu ele, pe când se retrăgeau, iar pe alea ţi le-am arătat.

— Da, aşa este, şi sunt doar două navă în filmele alea. Martorii oculari au raportat că au aterizat trei.

Comandantul spuse rigid:

— Iar trei nave au decolat şi s-au retras. Sunt martori oculari care susţin asta de asemenea.

— Dar nu ai filme decât cu două?

— Păi… Da.

— Mulţumesc.

Înapoi în birou, Conway spuse:

— Ce e cu toate astea, Lucky?

— M-am gândit că nava căpitanului Anton trebuie să se afle într-un loc interesant. Filmul mi-a întărit supoziţiile.

— Şi unde era?

— Nicăieri. Asta era interesant. Nava lui e singura pe care o pot recunoaşte, dar cu toate astea niciuna dintre nave nu semăna câtuşi de puţin cu ea. E destul de ciudat pentru că Anton trebuie să fie unul din cei mai buni oameni ai lor, altfel nu l-ar fi trimis după Atlas. Sau ar fi ciudat dacă n-ar fi adevărat că Ceres a fost atacat de treizeci de nave, iar noi nu avem filmate decât douăzeci şi nouă. Cea de a treizecea care lipsea era a lui Anton!

— Şi eu îmi puteam da seama de asta, spuse Conway. Şi ce am rezolvat?

— Atacul asupra Observatorului nu a fost decât un simulacru. Asta au recunoscut acum până şi navele de apărare. Importante erau cele trei nave care au atacat camera de depresurizare, nave aflate sub comanda lui Anton. Două dintre ele s-au alăturat escadrilei în retragere, un simulacru în simulacru! Cea de a treia navă, în care era şi Anton, singura pe care nu am văzut-o, a continuat cu misiunea principală a zilei. A plecat pe o cu totul altă traiectorie. Oamenii noştri l-au văzut ridicându-se în spaţiu dar a virat aşa de mult încât navele noastre, urmărind escadrila de bază a inamicului din toate puterile, nu l-au putut prinde pe film.

Conway spuse nefericit:

— O să spui acum că se îndreaptă spre Ganymede.

— Dar nu se leagă toate? Piraţii, oricât ar fi de bine organizaţi, nu pot ataca Pământul şi tot ce-i aparţine de unii singuri. Darpot să aranjeze un zbor de diversiune. Pot ţine destule nave terestre să patruleze la nesfârşit în centura de asteroizi pentru a le permite sirienilor să învingă tot ce a mai rămas. Pe de altă parte, Sirius nu poate duce în siguranţă un război la opt ani-lumină de planeta lor decât dacă se bazează pe un ajutor puternic de pe asteroizi. Oricum, opt ani-lumină înseamnă şaptezeci şi cinci de trilioane de kilometri. Nava lui Anton se îndreaptă spre Ganymede pentru a-i asigura de ajutor şi pentru a da semnalul de începere a războiului. Fără avertisment, desigur.

— Măcar dacă, murmură Conway, am fi descoperit baza lor de pe Ganymede mai devreme.

— Chiar şi cu ce am aflat de pe Ganymede, spuse Henree, nu ne-am fi dat seama de gravitatea situaţiei fără cele două incursiuni ale lui Lucky pe asteroizi.

— Ştiu. Scuzele mele, Lucky. Dar avem foarte puţin timp să facem ceva. Trebuie să-i lovim în inimă instantaneu. O escadrilă de nave trimise la baza lor de pe asteroidul de care ne-a vorbit Lucky…

— Nu, spuse Lucky. Nu ajută la nimic.

— De ce spui asta?

— Nu vrem să începem un război, chiar şi cu o victorie. Asta e ce vor ei să facem. Fii atent, unchiule Hector, piratul Dingo ar fi putut să mă „prăjească” chiar acolo, pe asteroid. În schimb, a primit ordine să mă trimită în spaţiu. Pentru un timp m-am gândit că făceau asta pentru ca moartea mea să pară un accident. Acum cred că intenţia lor era să enerveze Consiliul. Urmau să transmită că au omorât un membru al Consiliului, nu vroiau deloc să ascundă asta, atrăgându-ne într-un atac pripit. Unul din motivele raidului asupra Ceresului trebuie să fi fost că aveau nevoie şi de o altă provocare.

— Şi dacă începem războiul cu o victorie?

— Aici, de partea aceasta a Soarelui? Şi să lăsăm de partea cealaltă Pământul fără cele mai importante unităţi ale flotei? Cu navele siriene aşteptând pe Ganymede, de asemenea de partea cealaltă a Soarelui? Presupun că o să fie o victorie foarte costisitoare. Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut nu este să începem un război, ci să-l prevenim.

— Cum?

— Nimic nu o să se întâmple până când nava lui Anton n-o să ajungă pe Ganymede. Să presupunem că îl putem intercepta şi putem împiedica întâlnirea.

— Interceptarea e mai mult noroc, spuse Conway cu îndoială în glas.

— Nu şi dacă mă duc eu. Shooting Star este cel mai rapid şi are cele mai bune ergometre din toată flota.

— Să te duci tu?

— Nu ar fi sigur să trimiţi unităţi ale flotei. Sirienii de pe Ganymede nu au cum să fie siguri că atacul nu se îndreaptă împotriva lor. Imediat vor trece la contraatac şi asta ar însemna războiul pe care tocmai încercăm să-l evităm. Nava mea ar părea neputincioasă pentru ei. Vor sta pregătiţi, şi nimic mai mult.

— Eşti mult prea entuziast, Lucky, încercă să-l tempereze Henree. Anton are douăsprezece ore înaintea ta. Nici măcar Shooting Star nu-l poate ajunge.

— Ba poate. Şi, o dată ce l-am prins, unchiule Gus, cred că pot forţa oamenii de pe asteroizi să se predea. Fără ei, Sirius nu va ataca şi nu va fi nici un fel de război.

Cei doi rămaseră muţi în faţa lui. Lucky spuse încrezător:

— M-am întors de două ori până acum.

— De fiecare dată a fost pe jumătate miracol, mormăi Conway.

— Celelalte daţi nu am ştiut cu cine aveam de-a face. Trebuia să-mi dau seama. De data asta însă ştiu. Ştiu exact. O să încălzesc Shooting Star şi o să fac aranjamentele necesare cu Observatorul de pe Ceres în timpul ăsta. Voi doi puteţi să faceţi legătura subeterică cu Pământul. Vorbiţi cu Coordonatorul…

— Lasă asta lin seama mea, fiule. Mă ocup de afacerile guvernului dinainte să te naşti tu. Şi, Lucky, te rog să ai grijă de tine!

— Păi, n-am avut întotdeauna, unchiule Hector? Unchiule Gus? Le strânse mâinile cu căldură şi părăsi încăperea.

Bigman îşi scutura praful de pe el nefericit.

— Mi-am îmbrăcat costumul. Am tot ce-mi trebuie, spuse el.

— Nu poţi să mergi, Bigman, îmi pare rău.

— De ce nu?

— Pentru că am s-o iau pe o scurtătură spre Ganymede.

— Şi ce dacă? Ce fel de scurtătură? Lucky zâmbi printre dinţi.

— O să trec prin Soare!

Ieşi pe câmp îndreptându-se spre Shooting Star, lăsându-l pe Bigman cu gura căscată.

Spre Ganymede via Soare.

O hartă tridimensională a sistemului solar avea mai degrabă înfăţişarea unei farfurii plate. În centru ar fi Soarele, astrul cel mai mare al sistemului. Şi este cu

adevărat cel mai mare, din moment ce conţine 99,8% din toată materia sistemului solar. Cu alte cuvinte cântăreşte de cinci sute de ori mai mult decât restul obiectelor din sistemul solar puse laolaltă.

În jurul Soarelui se rotesc planetele. Toate au o mişcare de revoluţie aproape în acelaşi plan, iar acest plan este numit ecliptică.

În momentul în care călătoresc de la o planetă la alta, navele spaţiale urmăresc de obicei ecliptica. Făcând acest lucru ele se află în interiorul undelor subeterice ale comunicării interplanetare şi pot face opriri intermediare destul de uşoare în drumul lor spre destinaţie. Câteodată, când o navă are nevoie de o viteză mai mare sau vrea să nu fie detectată, se îndepărtează de ecliptică. Mai ales atunci când trebuie să treacă în cealaltă parte a Soarelui.

Asta, se gândea Lucky, intenţionează să facă şi Anton cu nava lui. Se va ridica deasupra „farfuriei" care este sistemul solar, va face un arc sau un pod deasupra Soarelui, şi va coborî înapoi în „farfurie" de partea cealaltă, undeva în vecinătatea lui Ganymede. Cu siguranţă Anton trebuie să se|fi îndreptat în acea direcţie, altfel forţele de apărare de pe Ceres nu ar fi avut cum să nu-l filmeze. Era aproape în natura omului să facă toate observările spaţionautice în interiorul eclipticei. În momentul în care le-ar fi venit ideea să caute departe de ecliptică, Anton ar fi fost prea departe pentru a fi observat.

Dar, se gândea Lucky, erau şanse ca Anton să nu fi părăsit definitiv ecliptica. Ar fi adoptat acea traiectorie ca şi cum asta ar fi avut de gând, dar s-ar fi întors. Avantajele unei asemenea întoarceri erau multiple. Centura de asteroizi se extinde complet în jurul Soarelui, în sensul că asteroizii sunt uniform distribuiţi pe toată traiectoria. Rămânând în interiorul centurii, Anton ar fi putut să se ascundă printre asteroizi tot drumul până la aproape o sută şaizeci de milioane de kilometri de Ganymede. Asta i-ar fi adus un plus de siguranţă. Guvernul terestru renunţase practic la

puterea lui asupra asteroizilor şi, exceptând rutele către cei patru mari asteroizi, navele guvernului nu ajungeau în acea zonă. Mai mult chiar, dacă vreuna ar ajunge acolo, Anton se va afla întotdeauna într-o poziţie favorabilă pentru a putea cere întăriri de la una din bazele lor de pe asteroizi.

Da, se gândea Lucky, Anton va rămâne în interiorul centurii. Pe de o parte pentru că aşa gândea, pe de altă parte pentru că avea planurile lui, Lucky ridică Shooting Star deasupra eclipticei într-un arc strâns.

Soarele era cheia. Era cheia întregului sistem. Era un drum închis şi punctul de virare pentru orice navă pe care omul o putea construi. Pentru a călători dintr-o parte în cealaltă a sistemului, orice navă trebuia să descrie o curbă pentru a evita soarele. Nici o navă cu pasageri nu s-a apropiat la mai puţin de optzeci şi cinci de milioane de kilometri, distanţa dintre Venus şi Soare. Chiar şi acolo, sistemele de răcire erau imperios necesare pentru confortul pasagerilor.

Navele tehnice puteau fi proiectate pentru o călătorie spre Mercur, aflat la o distanţă care variază faţă de Soare de la şaizeci şi şapte milioane de kilometri într-o parte a orbitei, la patruzeci şi cinci de milioane de kilometri în cealaltă. Navele trebuie să o atingă la cea mai depărtată zonă de soare. La mai puţin de patruzeci şi şase de milioane de kilometri o mulţime de metale se topesc.

Totuşi nave foarte specializate sunt construite pentru o observare mai îndeaproape a Soarelui. Fuzelajul lor era impregnat cu un câmp electric puternic de natură ciudată care induce un fenomen cunoscut ca „pseudo-lichefiere” în stratul molecular exterior. Un asemenea înveliş reflecta căldura aproape în totalitate, doar o mică fracţiune penetrând în navă. Văzute de afară asemenea nave par adevărate oglinzi. Chiar şi aşa, destulă căldură pătrunde pentru a ridica temperatura în interior aproape de punctul de fierbere al apei la o distanţă de zece milioane de kilometri de Soare, recordul de apropiere. Chiar dacă omul

ar putea suporta asemenea temperatură, nu ar putea supravieţui radiaţiilor de unde scurte care se transmit de la Soare la o asemenea distanţă, radiaţii care ar putea ucide orice fiinţă în câteva secunde.

Dezavantajul poziţiei Soarelui în cazul călătoriilor spaţiale era evident în asemenea caz, când Ceres era de o parte a Soarelui, în timp ce Pământul şi Jupiter se aflau în cealaltă parte, aproape diametral opuse. Dacă te aflai în centura de asteroizi, distanţa dintre Ceres şi Ganymede era de circa un miliard şi şase sute de milioane de kilometri. Dacă soarele putea fi ignorat şi s-ar putea trece prin el, distanţa ar fi doar de un miliard de kilometri, mai puţin cu aproape patruzeci de procente.

Iată ce vroia să facă Lucky, în măsura posibilităţilor.

Conducea Shooting Star cu înverşunare, ducându-şi practic existenţa în scaunul antigravitaţional, mâncând şi dormind acolo, simţind în permanenţă presiunea acceleraţiei. Îşi acorda o pauză de cincisprezece minute la fiecare oră.

Trecu mult deasupra orbitei planetelor Marte şi Pământ, dar nu era nimic de văzut acolo, nici măcar cu telescopul navei. Pământul era de partea cealaltă a Soarelui iar Marte era poziţionat aproape la un unghi drept faţă de el.

Deja Soarele era la mărimea lui normală, văzut de pe Pământ, şi nu-l putea vedea decât prin cele mai puternic polarizate ecrane. Încă puţin şi va trebui aparatură stroboscopică.

Indicatoarele de radioactivitate începură să clipească din când în când. În interiorul orbitei Pământului densitatea radiaţiilor pe unde scurte a atins valori respectabile. În interiorul orbitei lui Venus erau necesare precauţii speciale, cum ar fi purtarea unui costum semispaţial care era impregnat cu plumb.

„Eu, gândea Lucky, va trebui să am ceva mai bun decât plumbul”. La apropierea de Soare pe care urma s-o facă el

plumbul nu-i va fi de nici un ajutor. Nimic material nu va putea fi de nici un ajutor.

Pentru prima dată după aventura lui de pe Marte cu un an înainte, Lucky scoase dintr-o punguţă specială ataşată de încheietura de la mână obiectul fără consistenţă, semitransparent, pe care îl obţinuse de la fiinţele energetice de pe Marte.

Trecuse deja mult timp de când renunţase să mai facă orice fel de speculaţie în legătură cu metoda prin care fusese obţinut obiectul. Era dezvoltarea unei ştiinţe care avea un milion de ani avans faţă de cea cunoscută de pe Pământ şi care urma o cale necunoscută. Era de neînţeles pentru el la fel cum ar fi nava spaţială pentru un om primitiv, fiind la fel de imposibil de copiat. Dar dădea rezultate! Şi asta conta!

Şi-o puse pe cap. Se mulă după forma craniului său ca şi cum ar fi avut viaţă proprie, iar în acest timp corpul lui începu parcă să emită lumină. Era ca şi cum corpul i-ar fi fost acoperit de un miliard de licurici, şi din cauza asta Bigman îl denumea „scutul licăritor”. Pe faţa şi pe capul său era o parte dură şi strălucitoare care îi acoperea trăsăturile în totalitate, fără a opri lumina să-i pătrundă în ochi.

Era un scut energetic, creat de entităţile de pe Marte pentru nevoile lui Lucky. Însemna că era impermeabil la orice formă de energie în afară de cele care-i erau necesare organismului său, cum ar fi o anumită intensitate a luminii vizibile şi o anume cantitate de energie. Gazele treceau liber, aşa încât Lucky putea respira în voie, iar gazele încălzite în trecere erau răcite intrând în corp la o temperatură adecvată.

Când Shooting Star-ul trecu de orbita lui Venus, îndreptându-se spre Soare, Lucky se învălui permanent în câmpul energetic. În timp ce îl purta, nu putea să mănânce sau să bea, dar asta nu avea să dureze mai mult de o zi.

Călătorea cu o viteză extraordinară, mult mai mare decât oricare alta atinsă mai înainte. La impulsul nebunesc al motoarelor hiperatomice se adăuga şi inimaginabila

atracţie a câmpului gravitaţional al Soarelui. Zbura cu milioane de kilometri pe oră.

Activă scutul electric care puse în acţiune moleculele exterioare ale pseudo-lichidului, şi chiar se felicită când făcu asta, pentru că insistase în timpul construirii Shooting Star-ului să se adauge acest accesoriu. Termocuplul, care înregistrase până acum temperaturi mai mari de o sută de grade, începu să arate o scădere. Ecranele se înnegriră în timp ce scuturile de metal coborâră pe glassitul gros pentru a le feri de spargere şi pentru a împiedica să pătrundă căldura Soarelui.

În momentul în care depăşi orbita lui Mercur aparatele de înregistrare a radiaţiilor o luară razna. Semnalele lor erau continue. Lucky atinse cu o mână învăluită de luminiţe ecranele lor şi sunetul încetă. Până la cele mai puternice raze gamma, radiaţiile penetrau şi umpleau nava, dar erau oprite de aura imaterială care îi înconjura corpul.

Temperatura! Care atinsese un minim de douăzeci şi şapte de grade începu să crească din nou, în ciuda scutului de oglinzi din jurul navei. Trecu de şaptezeci de grade şi tot continua să crească. Gravimetrele indicau că Soarele trebuie să fie doar la şaisprezece milioane de kilometri depărtare.

O farfurie plină cu apă, pe care Lucky o pusese pe masă şi care scotea aburi de o oră, începu să bolborosească de-a dreptul. Termocuplul atinse acum punctul de fierbere al apei, o sută de grade Celsius.

Shooting Star, gonind pe lângă Soare, era acum la opt milioane de kilometri de astru. Nu se va apropia mai mult. De fapt se afla în partea aflată cel mai la exterior a păturii celei mai rarefiate a atmosferei solare, coroana solară. Din moment ce Soarele este în totalitate gazos (cu toate că cea mai mare parte a gazului este un tip ce nu poate fi obţinut nici în cele mai extreme condiţii de laborator de pe Pământ), nu are o suprafaţă, iar „atmosfera” lui face parte

chiar din Soare. Trecând prin coroana solară, Lucky trecea, de fapt, aşa cum îi spusese lui Bigman, prin Soare.

Curiozitatea îl împingea. Nici un om nu mai fusese aşa de aproape de Soare. Cu siguranţă, orice om care ar face asta, nu va putea să se uite la Soare doar cu ochii săi neajutoraţi. Cea mai scurtă străfulgerare din incredibila radiaţie a Soarelui ar însemna moarte instantanee.

Dar el purta scutul de energie primit de la marţieni. Va putea el să reziste la radiaţia solară de la doar opt milioane de kilometri? Simţi că nu trebuie să-şi asume un asemenea risc, dar cu toate astea curiozitatea puse complet stăpânire pe el. Cel mai important ecran al navei era dotat cu o serie de orificii stroboscopice, care ar putea arăta, una câte una, fiecare o serie de şaizeci şi patru de imagini ale Soarelui, fiecare câte o milionime de secundă la patru secunde. Pentru ochi (ca şi pentru cameră), ar părea o expunere continuă, dar de fapt fiecare bucată de sticlă nu va prinde decât a patra parte dintr-o milionime din radiaţia solară emisă. Chiar şi asta necesită nişte lentile special proiectate, chiar opace.

Degetele lui Lucky se mişcară neîndurător, aproape fără o voinţă conştientă, asupra controalelor. Nici nu se putea gândi să piardă o asemenea şansă. Ajusta direcţia telescoapelor spre Soare folosindu-se de gravimetre şi de indicatoare.

Apoi îşi întoarse capul şi stabili contactul. Trecu o secundă, apoi trecu şi cea de-a doua. Îşi imagină o creştere a căldurii în spatele gâtului: pe jumătate chiar aşteptă unda mortală de radiaţii. Dar nimic nu se întâmplă.

Se întoarse încet.

Ce văzu avea să-i rămână pentru toată viaţa întipărit în minte. O suprafaţă strălucitoare, ondulându-se şi încreţindu-se, umplu ecranul. Era o porţiune din Soare. Nu putea vedea întregul pe ecran, ştia asta, pentru că la asemenea distanţă, Soarele era de douăzeci de ori mai

mare decât părea pe Pământ şi acoperea de patru sute de ori mai mult din cer.

Pe ecran se puteau vedea şi două pete solare, negre, în contrast cu acea strălucire. Fibre de un alb strălucitor se curbau în interiorul lor pentru ca mai apoi să dispară. Erau arii de activitate care sporeau în intensitate şi se mişcau pe ecran sub ochii lui. Asta nu se datora mişcării de rotaţie, care, chiar la ecuator nu era mai mare de patru mii de kilometri pe oră, ci mai degrabă extraordinarei viteze la care ajunsese Shooting Star.

În timp ce se uita, jeturi de gaz roşu, arzător izbucniră spre el, diminuându-se în peisajul încălzit la maxim şi transformându-se într-un negru fumuriu când se îndepărtau de Soare şi se răceau.

Lucky schimbă vizorul, prinzând în imagine o porţiune din marginea curbată a Soarelui, iar acum gazul incandescent (aceste fenomene sunt numite „proeminenţe” şi constau în emanaţii gigantice de hidrogen) apăreau de un roşu aprins pe negrul cerului. Se împrăştiau cu încetinitorul, subţiindu-se şi luând forme fantastice. Lucky ştia că fiecare dintre ele poate înghiţi zece planete de mărimea Pământului, şi că Pământul putea fi aruncat în pata de soare pe care tocmai o văzuse fără a face măcar o izbitură considerabilă.

Închise stroboscoapele cu o mişcare rapidă. Cu toate că din punct de vedere fizic nu i se putea întâmpla nimic, nici un om nu putea să se uite la Soare fără să devină marcat de insignifianţa Pământului şi a tuturor lucrurilor pământeşti.

Shooting Star ocolise pe jumătate Soarele şi se îndepărta rapid trecând de orbitele lui Mercur şi Venus. Acum decelera. Prova navei era opusă direcţiei de mers iar puternicele motoare jucau rolul de frâne.

Imediat ce trecu de orbita lui Venus, Lucky îşi scoase scutul şi îl puse deoparte. Sistemul de răcire al navei încerca să scape de excesul de căldură. Apa de băut era încă aproape fiartă iar conservele alimentare erau

deformate acolo unde lichidul din interior ajunsese îp stare gazoasă.

Soarele se micşora de acum. Lucky se uită la el. Încă mai era o sferă strălucitoare. Neregularităţile lui, petele lui în mişcare şi proeminenţele nu se mai puteau vedea. Doar coroana, mereu vizibilă din spaţiu, care putea fi văzută de pe Pământ doar în timpul eclipselor, se întindea în toate direcţiile pe milioane de kilometri. Lucky tremură involuntar doar gândindu-se că trecuse prin ea.

Trecu la douăzeci şi patru de milioane de kilometri de Pământ şi prin telescop descoperi liniile familiare ale continentelor ieşind prin masele albe de nori zdrenţuiţi. Se simţi năpădit de dorul de casă şi o nouă hotărâre de a feri de război miliardele de oameni care mişunau ocupaţi şi care ocupau planeta de origine a tuturor oamenilor ce vieţuiau acum dispersaţi toate sistemele solare ale galaxiei.

Apoi şi Pământul se depărta.

Trecând de Marte şi reintrând în centura de asteroizi, Lucky ţintea sistemul lui Jupiter, sistemul solar în miniatură din interiorul celui mare. În centrul lui se afla Jupiter, mai mare decât toate celelalte planete la un loc. În jurul lui se roteau patru sateliţi, trei dintre ei, Io, Europa şi Callisto, aproape de mărimea lunii, iar cel de-al patrulea, Ganymede, cu mult mai mare. De fapt, Ganymede era mai mare decât Mercur şi aproape la fel de mare ca Marte. În plus erau acolo zeci de alţi sateliţi, variind în mărime de la câteva sute de kilometri până la nişte stânci lipsite de importanţă.

În telescopul navei, Jupiter devenea un glob galben strălucitor, pe care se vedeau dungi pale de portocaliu; una dintre ele, ce ieşea în evidenţă, era cândva cunoscută ca „Marea pată roşie”. Trei dintre cei patru sateliţi, inclusiv Ganymede, se aflau de o parte a lui Jupiter, iar cel de-l patrulea se afla de partea cealaltă.

Lucky comunicase aproape toată ziua cu birourile Consiliului de pe Lună. Ergometrele lui sondau spaţiul ca nişte degete întinse. Detectase multe nave, dar Lucky nu le

urmărea decât pe cele care aveau un motor sirian pe care l-ar fi recunoscut cu siguranţă imediat ce ar fi apărut.

Nu dădu greş. La o distanţă de treizeci şi două de milioane de kilometri primele trepidaţii îi treziră suspiciunea. Viră în acea direcţie, iar curbele caracteristice deveniră din ce în ce mai pronunţate.

La o sută şaizeci de mii de kilometri telescopul navei o arătă ca pe un punct slab. La şaisprezece mii de kilometri prinsese deja formă şi era nava lui Anton.

La o mie şase sute de kilometri (Ganymede aflându-se la optzeci de milioane de kilometri de ambele nave), Lucky trimise primul mesaj, şi-i ceru lui Anton să întoarcă nava spre Pământ.

La o sută şaizeci de kilometri Lucky primi un răspuns – o descărcare de energie care făcu generatoarele lui să geamă şi care clătină Shooting Star-ul ca şi cum s-ar fi lovit cu o altă navă.

Faţa obosită a lui Lucky deveni tensionată.

Nava lui Anton era mai bine înarmată decât se aştepta.

Răspuns parţial.

Timp de o oră, manevrele celor două nave au fost indecise. Lucky avea o navă mai bună şi mai rapidă, dar căpitanul Anton avea un echipaj. Fiecare din oamenii lui Anton putea face un anumit lucru. Unul se putea relaxa în timp ce altul putea să fie atent, al treilea putea controla panoul reactoarelor, iar Anton putea conduce operaţiunile.

Lucky, încercând să facă totul deodată şi de unul singur, trebuia să se bazeze pe cuvinte.

— Anton, nu poţi ajunge pe Ganymede, iar prietenii tăi nu vor îndrăzni să rişte să apară aici mai înainte de a şti ce se întâmplă… Eşti terminat, Anton; îţi cunoaştem toate planurile… Nu-ţi foloseşte la nimic să transmiţi mesajul spre Ganymede, Anton; îţi mascăm subetericele de la tine spre Jupiter… Navele guvernului se îndreaptă spre noi, Anton… Clipele-ţi sunt numărate. Nu ai prea multe, doar dacă nu te predai… Renunţă, Anton. Renunţă.

În timpul ăsta, Shooting Star trebuia să evite cel mai concentrat foc pe care Lucky îl văzuse vreodată. Dar nu toate loviturile puteau fi evitate. Rezervele de energie ale Shooter-ului începură să se diminueze. Lui Lucky i-ar fi plăcut să creadă că şi nava lui Anton suferea la fel. Dar chiar el trăsese câteva focuri din care niciunul nu-şi atinsese practic ţinta.

Nu îndrăznea să-şi ia ochii de pe ecran. Navele terestre care se apropiau nu vor putea ajunge la ei decât peste câteva ore. În aceste ore, dacă Anton îi distrugea rezervele de energie, se depărta de el şi se putea îndrepta spre Ganymede, în timp ce Shooting Star, care abia se mişca, nu va putea decât să-l urmărească fără a-l prinde… Sau dacă o flotă a piraţilor ar apărea dintr-o dată pe ecran…

Lucky nu avu curajul să ducă mai departe aceste gânduri. Poate că se înşelase că nu a încredinţat guvernului de prima dată interceptarea navelor. Nu, îşi spuse, numai Shooting Star ar fi putut să-l prindă pe Anton la optzeci de milioane de kilometri de Ganymede; mai mult decât atât, numai ergometrele Shooter-ului l-ar fi putut descoperi. La această distanţă de Ganymede nu era nici o problemă să cheme unităţi ale flotei pentru a-l ucide. Mai aproape de Ganymede orice acţiune a flotei ar fi fost nesigură.

Receptorul lui Lucky, deschis tot timpul, se activă dintr-o dată. Apăru faţa zâmbitoare şi fără griji a lui Anton.

— Văd că ai scăpat şi de data asta de Dingo.

— Şi de data asta? Întrebă Lucky. Deci recunoşti că a avut ordin să mă ucidă în duel?

Un tentacul de energie se îndreptă spre nava lui Lucky, transformându-se dintr-o dată într-o rază de forţă distrugătoare. Lucky vira într-o parte cu atâta putere încât aproape că se rostogoli.

— Nu veni prea aproape, spuse Anton râzând, era cât pe-aci să te ating cu ultima rază. Desigur că Dingo avea nişte ordine. Ştim ce facem. Dingo nu ştia cu adevărat cine eşti, dar eu ştiam. Aproape de la început.

— Păcat că nu ai putut să te foloseşti de ce ştiai, replică Lucky.

— Dingo a fost cel care m-a încurcat. S-ar putea să te amuze dacă ai afla că a fost, să spunem, executat. E rău să faci greşeli. Dar oricum nu are rost o asemenea conversaţie acum. Vroiam doar să-ţi spun că ne-am distrat, dar acum o să plec.

— Nu ai unde să te duci, spuse hotărât Lucky.

— O să încerc pe Ganymede.

— Vei fi oprit.

— De navele guvernului? Încă nu le pot vedea. Şi nu există niciuna care să mă poată prinde la timp.

— Eu te pot prinde.

— M-ai prins. Dar ce poţi face cu mine? Din felul în care lupţi, trebuie să fii singur la bord. Dacă aş fi ştiut asta de la început, nici nu m-aş mai fi deranjat cu tine atâta timp. Nu poţi să lupţi cu un întreg echipaj.

Lucky spuse cu o voce joasă şi intensă:

— Te pot lovi. Te pot distruge complet.

— Da, o dată cu tine. Adu-ţi aminte de asta.

— Asta nu o să mai conteze.

— Te rog. Vorbeşti de parcă ai fi un cercetaş. Urmează acum să-mi reciţi jurământul patrulei de cercetaşi spaţiali juniori.

Lucky ridică vocea:

— Voi, cei de la bord, ascultaţi! În momentul în care căpitanul vostru încearcă să se îndrepte spre Ganymede, o să intru în nava voastră! Asta e moarte sigură pentru voi, dacă nu vă predaţi. Vă promit la toţi un proces corect. Vă promit la toţi cea mai mare consideraţie dacă vă hotărâţi să cooperaţi. Nu-l lăsaţi pe Anton să vă piardă vieţile de dragul unor prieteni sirieni.

— Dă din gură, slugoi al guvernului, dă din gură, veni răspunsul lui Anton. Îi las să asculte. Ştiu şi ei ce fel de proces îi aşteaptă şi, de asemenea, ce fel de consideraţie. O injecţie cu otravă enzimatică.

Degetele lui imitară gestul cuiva care înfige un ac în piele.

— Nu le este frică de tine. Aşa că, adio, slugoi al guvernului, continuă Anton.

Acele de la gravimetrele lui Lucky arătară nişte fluctuaţii slabe în timp ce nava lui Anton prinse viteză şi se îndepărtă. Lucky se uită pe ecrane. Unde sunt navele guvernului? Pe Spaţiu, unde sunt navele guvernului?

Acceleră. Acele gravimetrelor începură din nou să arate nişte fluctuaţii mai puternice.

Distanţa dintre cele două nave începu să se micşoreze. Nava lui Anton crescu viteza; la fel făcuşi Shooting Star. Dar puterile de acceleraţie ale Shooter-ului erau mult mai mari decât ale navei piraţilor.

Surâsul de pe faţa lui Anton nu dispăru.

— Optzeci de kilometri, spuse el. Făcu o pauză, apoi spuse: şaptezeci. După o altă pauză, zise: şaizeci. Ţi-ai spus rugăciunile, băieţaş?

Lucky nu-l asculta. Pentru el nu mai exista o altă şansă. Va trebui să intre în el. Mai degrabă decât să-l lase pe Anton să reuşească, mai degrabă decât să lase Pământul să fie târât într-un război, va trebui să-i oprească pe piraţi prin sinucidere, dacă nu mai exista nici o altă şansă. Navele aveau o traiectorie curbă, una spre cealaltă, într-o tangentă lungă şi lentă.

— Cincizeci, spuse Anton cu nepăsare. Nu sperii pe nimeni. O să te faci de râs până la urmă. Virează şi pleacă acasă, Starr.

— Patruzeci, replică Lucky ferm. Ai cincisprezece minute să te predai, altfel mori.

Se gândi că şi el mai avea de trăit doar cincisprezece minute până să învingă sau să moară.

O faţă apăru în spatele lui Anton pe ecran. Ţinea un deget pe buzele palide şi strânse. S-ar putea ca Lucky să fi clipit. Încercă să se ascundă privind în altă parte apoi să privească din nou spre Anton.

Ambele nave erau la viteză maximă.

— Ce se întâmplă, Starr? Întrebă Anton. Ţi-e frică? Inima-ţi bate cu putere? Buzele lui erau desfăcute iar ochii i se mişcau repede.

Lucky îşi dădu seama dintr-o dată că Anton se bucura, că situaţia asta nu era pentru el decât un joc incitant, o situaţie prin care el îşi putea demonstra puterea. Lucky înţelese în acel moment că Anton nu se va preda, că va permite să fie distrus mai degrabă decât să dea înapoi. Lucky se gândi că nu mai putea scăpa cu viaţă.

— Douăzeci, spuse Lucky.

Faţa lui Hansen era în spatele lui Anton. Faţa ermitului! Şi avea ceva în mână.

— Cincisprezece, continuă numărătoarea Lucky. Şase minute. O să intru în tine! Pe Spaţiu, o să te lovesc!

Era un blaster! Hansen avea un blaster.

Lucky începu să respire repede. Dacă Anton se întorcea…

Dar Anton, dacă va putea, nu va înceta nici o secundă să privească faţa lui Lucky. Aştepta să vadă frica apărând şi crescând. Lucky înţelegea clar asta din expresia piratului. Anton nu s-ar fi întors nici pentru un sunet mult mai puternic decât ridicarea uşoară a unui blaster.

Anton primi focul în spate. Moartea veni prea repede pentru ca zâmbetul optimist să dispară de pe faţa lui şi, cu toate că viaţa îl părăsise, pe faţa încă mai stăruia bucuria lui plină de cruzime. Căzu în faţa ecranului şi, pentru o clipă, faţa lui rămase lipită acolo, mai mare decât în realitate, holbându-se la Lucky cu nişte ochi lipsiţi de viaţă.

Lucky îl auzi pe Hansen strigând.

— Înapoi cu toţii. Vreţi să muriţi? Ne predăm. Vino şi ia-ne, Starr!

Lucky viră de pe direcţia de acceleraţie cu două grade. Destul pentru a-i feri.

Ergometrele lui înregistrau acum motoarele navelor guvernamentale care se apropiau. În sfârşit veneau.

Ecranele fixate pe nava lui Anton erau albe ca un semn de capitulare.

Era aproape o axiomă că flota nu era întotdeauna foarte mulţumită atunci când Consiliul Ştiinţei intervenea prea mult în ceea ce considerau ei a fi de domeniul armatei. Asta în special când era o operaţiune spectaculos de reuşită. Lucky Starr ştia asta foarte bine. Era aproape pregătit pentru dezaprobarea destul de slab mascată a amiralului.

— Doctorul Conway ne-a explicat destul de bine situaţia, Starr, şi îţi mulţumim pentru acţiunile tale. Oricum, trebuie să fii conştient că flota cunoştea de mult pericolul sirian şi avea un plan al ei. Aceste acţiuni independente din partea Consiliului pot fi problematice. Ar trebui să-i menţionezi asta şi doctorului Conway. Acum mi s-a cerut de către Coordonator să cooperez cu Consiliul în stadiile următoare ale luptei împotriva piraţilor, dar, zise arătându-şi nemulţumirea, nu pot fi de acord cu sugestia ta de a amâna atacul asupra lui Ganymede. Cred că flota este capabilă să ia propriile decizii când este vorba de bătălie şi de victorie.

Amiralul nu era în apele lui, nefiind obişnuit să se consulte de pe poziţii de egalitate cu cineva, mai ales când acel cineva avea jumătate din vârsta lui. Faţa lui pătrăţoasă cu mustaţa scurtă şi căruntă arăta din plin asta.

Lucky era obosit. Această stare puse stăpânire pe el acum când nava lui Anton fusese imobilizată iar echipajul închis. Reuşi totuşi să fie respectuos.

— Cred că dacă vom face mai întâi curăţenie pe asteroizi, sirienii de pe Ganymede vor înceta să mai fie o problemă.

— Pe Galaxie, omule, cum vrei să „faci curăţenie”? Încercăm asta de douăzeci şi cinci de ani fără nici un rezultat. Să faci curăţenie pe asteroizi e ca şi cum ai încerca să vânezi fantome. Cât despre baza siriană, ştim unde este şi-i cunoaştem foarte bine forţa, spuse amiralul zâmbind scurt. Sigur, îi vine destul de greu Consiliului să-şi dea seama că şi flota este la fel de bine informată. Poate chiar mai bine. Spre exemplu, ştiu că unitatea de sub comanda mea ajunge pentru a le distruge forţa de pe Ganymede. Suntem gata de confruntare.

— Nu mă îndoiesc că aşa este şi că sunteţi gata să-i învingeţi pe sirieni. Dar cei de pe Ganymede nu sunt singurii sirieni care există. Poate că sunteţi gata pentru bătălie, dar sunteţi gata pentru un război lung şi costisitor?

Amiralul se înroşi.

— Mi s-a cerut să cooperez, dar nu pot face asta riscând siguranţa Pământului. Nu pot, orice s-ar întâmpla, să ordon un plan care ar însemna dispersarea flotei noastre printre asteroizi, în timp ce o expediţie siriană se află în sistemul nostru solar.

— Îmi acordaţi o oră? Îl întrerupse Lucky. O oră pentru a vorbi cu Hansen, captivul de pe Ceres pe care l-am adus la bordul acestei nave mai înainte de a sosi dumneavoastră, domnule?

— La ce bun asta?

— Îmi acordaţi o oră pentru a vă arăta? Buzele amiralului se strânseră.

— O oră poate fi valoroasă. Poate fi nepreţuită… Bine, dă-i drumul, dar repede. Să vedem ce o să obţii.

— Hansen! Strigă Lucky fără a-şi lua ochii calmi de la amiral. Ermitul intră din cuşetă. Avea o înfăţişare obosită, dar reuşi să schiţeze un zâmbet către Lucky. Prezenţa lui pe nava piraţilor aparent nu-l marcase.

— Vă admiram nava, domnule Starr. E o „bucată de metal” pe cinste, spuse el.

— Uite ce e, interveni amiralul, nu am timp de chestii d-astea. Treci la subiect, Starr! Lasă în pace nava.

— Iată situaţia, domnule Hansen, spuse Lucky. Am oprit nava lui Anton cu ajutorul dumitale nepreţuit pentru care îţi mulţumesc. Asta înseamnă că am întârziat ostilităţile cu Sirius. Dar, avem nevoie de mai mult decât o întârziere. Trebuie să îndepărtăm acest pericol definitiv, şi după cum spunea şi amiralul, avem destul de puţin timp.

— Cum pot să vă ajut? Întrebă Hansen.

— Pur şi simplu răspunzând la întrebări.

— Bucuros, dar v-am spus tot ce ştiam. Îmi pare rău că ceea ce ştiu s-a dovedit că valorează atât de puţin.

— Cu toate astea piraţii vă considerau un om destul de periculos. Au riscat destul de mult pentru a vă smulge din mâinile noastre.

— Pot să explic asta.

— E posibil ca dumneata să deţii o informaţie fără să fii conştient de ea? Ceva ce le-ar putea fi fatal?

— Nu văd cum.

— Păi, aveau încredere în dumneata. Din informaţiile pe care mi le-ai oferit, eşti un om bogat; un om cu investiţii valoroase pe Pământ. Cu Siguranţă că eşti mai bine situat decât orice alt ermit Şi cu toate astea piraţii te tratează bine. Sau cel puţin nu te tratează rău. Nu-ţi distrug bunurile. Ba chiar ţi-au lăsat o casă destul de luxoasă, echipată complet.

— Aminteşte-ţi, domnule Starr, i-am ajutat şi eu în schimb.

— Nu prea mult. Mi-ai spus că le-ai permis să aterizeze pe asteroidul dumitale, să lase din când în când acolo câţiva oameni, şi asta era totul. Dacă te-ar fi omorât pur şi simplu ar fi putut avea asteroidul ca şi casa dumitale. În plus, nu ar mai fi avut de ce să se teamă că vei putea deveni un informator. Ceea ce, până la urmă, s-a şi întâmplat.

Ochii lui Hansen se uitară în altă parte.

— Cu toate astea, aşa stau lucrurile. V-am spus adevărul.

— Da, ce mi-ai spus era adevărat. Dar nu era întregul adevăr. Cred că trebuie să existe un motiv mai bun pentru ca piraţii să aibă încredere completă în dumneata. Trebuie să fi ştiut că te-ar fi costat viaţa dacă te duceai la guvern.

— Şi am spus asta, replică Hansen calm.

— Ai spus că te incriminezi şi pe dumneata dacă îi ajuţi pe piraţi, dar ei au avut încredere când au venit prima dată, mai înainte de a începe să-i ajuţi. Altfel te-ar fi scos din circuit de la început. Acum, lasă-mă să ghicesc. O să spun asta doar o singură dată: mai înainte de a deveni un ermit,

ai fost pirat, Hansen, iar Anton şi oamenii lui ştiau asta. Ce-ai de spus?

Hansen se făcu alb la faţă.

— Ce-ai de spus, Hansen? Întrebă pentru a doua oară Lucky. Vocea lui Hansen era foarte stinsă.

— Ai dreptate, domnule Starr. Am fost odată membru de echipaj pe o navă a piraţilor. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Am încercat să o ascund. M-am retras pe asteroizi şi m-am străduit să fiu considerat mort din punctul de vedere al Pământului. Când un nou grup de piraţi a venit în sistemul solar şi au intervenit asupra mea, n-am mai avut nici o altă şansă decât să cad la învoială cu ei. Când ai aterizat pe asteroidul meu, a fost prima mea şansă de a fugi. Trecuseră douăzeci de ani, oricum. Şi am în favoarea mea faptul că mi-am riscat viaţa pentru a salva un membru al Consiliului. De-asta eram aşa de dornic de a lupta împotriva piraţilor în raidul asupra lui Ceres. Am vrut să mai adaug ceva în favoarea mea. În final, l-am omorât pe Anton, salvându-ţi viaţa în ultima clipă, şi lăsând Pământului timp pentru a-şi trage suflarea. În felul ăsta, chiar dumneata mi-ai spus, războiul poate fi prevenit. Am fost pirat, domnule Starr, dar asta a trecut, şi cred că mi-am plătit datoriile.

— Bine, replică Lucky, atâta timp cât e adevărat. Acum spune-mi dacă ai pentru noi informaţii pe care nu le-ai menţionat înainte şi care ne-ar putea fi de folos?

Hansen negă uşor din cap.

— Nu ne-ai spus că ai fost pirat, adăugă Lucky.

— Nu avea nici o importanţă, sincer. Şi oricum ţi-ai dat seama singur. Nu am încercat să neg.

— Bine, atunci să vedem dacă mai găsim ceva pe care nu o să-l negi. Vezi, încă nu ne-ai spus întregul adevăr.

Hansen păru surprins.

— Ce a mai rămas?

— Faptul că nu ai încetat vreodată să fii pirat. Faptul că tu eşti persoana de care mi s-a vorbit odată, şi asta de către

un om din echipajul lui Anton, la puţin timp după duelul meu cu Dingo. Faptul că tu eşti aşa-zisul Şef. Dumneata, Hansen, eşti creierul piraţilor de pe asteroizi.

Răspunsul total.

Hansen sări de pe scaun şi rămase aşa. Respiraţia lui ieşi greu printre buzele desfăcute.

Amiralul, şi el la fel de uimit, strigă:

— Pe Galaxie, omule! Ce înseamnă asta? Vorbeşti serios?

— Aşează-te, Hansen, şi să încercăm să-i dăm de capăt. Să vedem cum sună asta. Dacă mă înşel, trebuie să apară o contradicţie pe undeva. Totul începe cu Anton care a debarcat pe Atlas. Anton era un om inteligent şi capabil, chiar dacă era destul de ciudat. Nu a avut încredere în mine şi în povestea mea. Mi-a făcut o fotografie tridimensională (asta nu era un lucru greu de făcut fără ca eu să nu observ) şi a trimis-o Şefului pentru instrucţiuni. Şeful a crezut că m-a recunoscut. Cu siguranţă, Hansen, dacă tu ai fi şeful, toate se leagă, pentru că, de fapt, când m-ai văzut în carne şi oase chiar m-ai recunoscut. Şeful a trimis înapoi un mesaj spunând că trebuia să fiu omorât. Pe Anton l-a amuzat să facă asta trimiţându-mă într-un duel cu Dingo. Dingo avea instrucţiuni clare să mă ucidă. Anton a recunoscut asta în ultima noastră conversaţie. Apoi, când m-am întors, având cuvântul lui Anton că dacă supravieţuiesc o să mi se acorde şansa să intru în organizaţie, a trebuit să preiei tu comanda. Am fost trimis pe asteroidul tău.

Hansen izbucni:

— Dar asta e nebunie curată. Nu ţi-am făcut nici un rău. Te-am adus înapoi pe Ceres.

— Da, aşa este, şi ai venit şi tu cu mine. A fost ideea mea de a intra în organizaţia piraţilor să aflu ce se întâmplă din interior. Ai avut şi tu aceeaşi idee şi chiar ai obţinut rezultate mai bune. M-ai adus pe Ceres şi ai venit şi tu. Ai aflat cât de nepregătiţi suntem şi cât de mult subestimăm organizaţia piraţilor. Asta însemna că poţi merge înainte cu

toată viteza. Raidul de pe Ceres are acum sens. Îmi imaginez că ai luat cumva legătura cu Anton. Subetericele de buzunar sunt destul de răspândite iar coduri destul de inteligente pot fi oricând elaborate. Ai ieşit pe coridoare nu ca să lupţi cu piraţii, ci să te alături lor. Nu te-au omorât, te-au „capturat”. Dacă povestea ta ar fi fost adevărată, atunci ai fi fost un informator periculos pentru ei. Ar fi trebuit să te distrugă imediat ce ai fi apărut în bătaia puştii. Dar ei nu ţi-au fac ut nici un rău. În loc de asta, te-au trimis pe nava-amiral a lui Anton, şi te-au luat cu ei pe Ganymede. Nici măcar nu erai legat sau sub supraveghere. A fost perfect posibil pentru tine să te mişti în linişte în spatele lui Anton şi să-l ucizi. Hansen strigă:

— Dar am tras în el. De ce l-aş fi omorât dacă aş fi fost cine spui tu că sunt?

— Pentru că era un maniac. Era gata să mă lase să-l lovesc mai degrabă decât să se predea sau să se ferească. Aveai planuri mai mari şi nu aveai nici o intenţie să mori pentru a-i satisface orgoliul. Ştiai că dacă îl vom opri pe Anton să contacteze Ganymede nu însemna decât o întârziere. Atacând mai târziu, Ganymede am fi provocat oricum războiul. Apoi, continuându-ţi rolul de ermit ai fi găsit o şansă să scapi şi să-ţi reiei vechea identitate. Ce însemna viaţa lui Anton şi pierderea unei nave în comparaţie cu toate astea?

— Ce dovadă ai la tot ce ai spus? Întrebă Hansen. Nu sunt decât presupuneri! Unde e dovada?

Amiralul, care se uitase de la unul la altul în tot acest timp, intră şi el în joc.

— Uite ce e, Starr, omul ăsta e prizonierul meu. O să obţinem adevărul de la el.

— Răbdare, domnule amiral. Ora mea nu a trecut… Presupuneri, Hansen? Să mergem mai departe. Am încercat să ajung înapoi la asteroidul tău, Hansen, dar tu nu ai avut coordonatele, fapt destul de ciudat, cu toată explicaţia ta destul de bine gândită. Am calculat o serie de

coordonate din traiectoria pe care am mers de la asteroidul tău spre Ceres, iar rezultatele îmi indicau coordonate în zona interzisă, loc în care asteroizii nu se pot afla dacă-şi urmează cursul lor natural. Din moment ce eram sigur de corectitudinea calculelor mele, mi-am dat seama că asteroidul tău era tot acolo unde fusese prima dată, în ciuda cursului natural al lucrurilor.

— Şi? Şi ce-i cu asta? Interveni amiralul.

— Vreau să spun că un asteroid nu trebuie să meargă pe orbita lui dacă este destul de mic. Poate avea motoare hiperatomice şi-şi poate părăsi orbita la fel ca şi o navă spaţială. Cum altfel îţi explici apariţia unui asteroid în zona interzisă?

Hansen ripostă vehement:

— Dacă spui tu nu e neapărat nevoie să fie şi adevărat. Nu ştiu de ce-mi faci asta, Starr. Mă testezi? E o şmecherie?

— Nu e nici o şmecherie, domnule Hansen, spuse Lucky. M-am întors pe asteroidul tău. M-am gândit că nu o să-l muţi prea departe. Un asteroid care se mişcă are destule avantaje. Nu contează de câte ori este detectat, de câte ori îi sunt notate coordonatele, observatorii şi cei care vor să-l urmărească pot fi îndepărtaţi doar printr-o mişcare în afara orbitei. Totuşi, a mişca un asteroid presupune şi unele riscuri. Un astronom aflat la un telescop care l-ar observa din întâmplare în acel moment, s-ar putea întreba de ce un asemenea asteroid se mişcă în afara eclipticei sau în zona interzisă. Sau, dacă e mai aproape, s-ar putea întreba de ce ar avea un asteroid jeturi de reactoare la un capăt, îmi închipui că deja îl mai mutaseşi o dată pentru a te întâlni cu nava lui Anton şi pentru ca eu să pot fi lăsat pe el. Eram sigur că nu-l vei mai muta prea departe aşa de repede. Aşa că m-am întors şi am căutat printre asteroizii din vecinătate pe unul care ar avea aceeaşi mărime şi formă. L-am găsit. Am găsit un asteroid care era de fapt o bază, o fabrică, şi un depozit în acelaşi timp, iar la suprafaţa lui am auzit zgomot

de motoare superatomice în stare să-l mute prin spaţiu. O piesă importată de la sirieni, presupun.

— Dar ăla nu era asteroidul meu, spuse Hansen.

— Nu? Eu l-am găsit pe Dingo acolo. Se lăuda că nu a avut nici o nevoie să mă urmărească; că ştia unde mă duc. Singurul loc spre care ştia că mă îndrept era asteroidul tău. Din asta am tras concluzia că asteroidul tău şi cel pe care se află baza piraţilor este de fapt unul şi acelaşi.

— Nu! Nu! Strigă Hansen. Amiralul are dreptate. Există mii de asteroizi cu aceeaşi formă şi mărime ca al meu, şi nu sunt responsabil pentru orice remarcă făcută de un pirat.

— Iată o altă dovadă care s-ar putea să fie mai convingătoare pentru tine, continuă Lucky. Pe baza piraţilor între două stânci era o vale plină de conserve folosite.

— Conserve folosite! Strigă amiralul. Pe Galaxie, ce legătură are cu asta, Starr?

— Hansen depozita conservele folosite într-o vale de pe asteroidul lui. Nu-i plăcea ca stânca lui să fie acompaniată de propriul ei gunoi. De fapt probabil că nu vroia ca ele să-i înconjoare asteroidul şi să-i dezvăluie poziţia. Am văzut valea plină de conserve când am plecat de pe asteroidul lui. Le-am văzut din nou când m-am apropiat de baza piraţilor. Acesta e motivul pentru care am ales acel asteroid pentru a-l cerceta şi nu altul. Uită-te la acest om, amirale, şi spune-mi dacă te poţi îndoi că am spus adevărul.

Faţa lui Hansen era contorsionată de furie. Nu mai era acelaşi om. Orice urmă de bunăvoinţă dispăruse.

— Bine. Şi ce dacă? Ce vrei?

— Vreau să chemi Ganymede. Sunt sigur că tu ai condus tratativele cu ei mai înainte. Or să te recunoască. Spune-le că asteroizii se predau Pământului şi că îşi alătură forţele împotriva sirienilor dacă e necesar.

— De ce aş face-o? Mă ai pe mine, dar nu ai asteroizii. Nu poţi să-i cureţi pe toţi.

— Putem, dacă vom captura asteroidul tău. Are toate datele necesare, nu-i aşa?

— Încearcă să-l găseşti, spuse Hansen, cu o voce răguşită, încearcă să dai de el într-o pădure de stânci. Chiar tu spui că se poate mişca.

— Va fi uşor de găsit, spuse Lucky. Valea ta de conserve, ştii, nu?

— Încearcă. Uită-te la fiecare asteroid până găseşti valea. O să-ţi ia un milion de ani.

— Nu. Doar o zi sau două. Când am părăsit baza piraţilor, m-am oprit doar atât cât să incendiez valea plină de conserve cu o rază de căldură. Le-am topit şi apoi le-am lăsat să se transforme prin îngheţ într-o bucată de metal deformată şi strălucitoare. Asteroidul nu are atmosferă care să le ruginească suprafaţa, aşa că ea rămâne ca şi porţile metalice folosite ca puncte de plecare într-un duel cu arme reactive. Când întâlneşte lumina solară trimite reflexii în fascicule focalizate. Tot ce are de făcut Observatorul de pe Ceres este să caute un asteroid de zece ori mai strălucitor decât ar trebui să fie în raport cu mărimea. I-am pus să înceapă cercetările chiar înainte de a pleca să interceptez nava lui Anton.

— E o minciună.

— Da? Cu mult înainte de a ajunge la Soare am primit un mesaj subeteric care includea o fotografie. Uite-o!

Lucky o scoase de sub sugativa de pe birou.

— Punctul luminos înconjurat este chiar asteroidul tău.

— Crezi că mă poţi speria?

— Ar trebui. Navele Consiliului deja au aterizat pe el.

— Ce? Strigă furios amiralul.

— Nu mai era timp de pierdut, domnule, spuse Lucky. Am găsit apartamentele lui Hansen şi la celălalt capăt am găsit tunelul care îl conecta cu baza piraţilor. Am aici câteva documente subeterizate care conţin coordonatele principalelor baze, Hansen, şi chiar şi câteva din fotografiile bazelor. Dovada grăitoare, Hansen, nu-i aşa!

Hansen se prăbuşi. Gura i se deschise iar sunete lipsite de coerenţă îi ieşiră din gură.

— Am trecut prin toate astea, Hansen, pentru a te convinge că ai pierdut, spuse Lucky. Ai pierdut complet şi definitiv. Nu ai mai rămas decât cu viaţa ta. Nu-ţi fac nici o promisiune dar, dacă faci ce spun eu, poate vei reuşi să o salvezi. Vorbeşte cu Ganymede.

Hansen se uita neajutorat la propriile degete. Amiralul vorbi plin de furie:

— Consiliul a curăţat asteroizii? Au făcut-o deja? Nu s-au consultat cu amiralitatea?

— Ce ai de spus, Hansen? Întrebă Lucky.

— Ce mai contează acum? O să chem Ganymede, spuse el.

Conway, Henree şi Bigman erau la spaţioport pentru a-l întâmpina pe Lucky când se întoarse pe Pământ. Toţi cinară împreună în Camera de Sticlă aflată la cel mai înalt nivel al localului Planet Restaurant. Pereţii camerelor erau făcuţi din sticlă curbată şi transparentă şi puteau astfel privi luminile calde ale oraşului care păleau în câmpiile de dedesubt.

— Am avut noroc că membrii Consiliului au fost capabili să ajungă în bazele piraţilor mai înainte ca aceasta să devină o treabă a armatei. Acţiunea militarilor nu ar fi rezolvat complet problema, spuse Henree.

Conway aprobă şi el din cap.

— Ai dreptate. Ar fi lăsat asteroizii vacanţi pentru o nouă bandă de piraţi. Cea mai mare parte dintre aceşti oameni nici nu ştiau că luptă alături de sirieni. Erau mai degrabă oameni normali aflaţi în căutarea unei vieţi mai bune decât cea pe care o duceau. Cred că putem convinge guvernul să-i amnistieze pe toţi, în afară de cei care au participat efectiv la raiduri, şi aceştia din urmă nici nu sunt prea mulţi.

— De fapt, continuă Lucky, ajutându-i să continue dezvoltarea asteroizilor, finanţând extinderea fermelor de enzime, aducându-le apă, aer şi energie, construim un zid de apărare pentru viitor. Cea mai bună protecţie împotriva criminalilor de pe asteroizi este o comunitate prosperă şi liniştită. În asta constă pacea.

Bigman interveni şi el cu o voce războinică:

— Nu te mai amăgi. E pace doar până când se hotărăsc sirienii să încerce din nou.

Lucky puse mâna pe faţa încruntată a micuţului şi o împinse în joacă.

— Bigman, cred că îţi pare rău că am evitat un război. Ce se întâmplă cu tine? Nu poţi să te bucuri şi tu ca restul lumii?

— Auzi, Lucky, ai fi putut să ne spui şi nouă mai multe atunci, zise Conway.

— Mi-ar fi plăcut, spuse Lucky, dar era necesar pentru mine ca să tratez cu Hansen singur. Erau motive personale.

— Dar când a fost prima dată când l-ai bănuit, Lucky? Ce l-a dat de gol? Vru să afle Conway. Faptul că asteroidul lui a pătruns într-o zonă interzisă?

— Ăsta a fost ultimul lucru, admise Lucky, dar mi-am dat seama că nu era nici pe jumătate ermit la o oră după ce m-am întâlnit cu el. Mi-am dat seama că era, pentru mine, mai important decât oricine din toată galaxia.

— Ce-ar fi să ne explici şi nouă asta?

Conway înfipse furculiţa în ultima bucată de friptură şi mestecă mulţumit în continuare.

— Hansen m-a recunoscut ca fiind fiul lui Lawrence Starr. Mi-a spus că s-a întâlnit cu tata odată, şi chiar s-a întâlnit. Oricum, oamenii Consiliului nu au parte de publicitate şi o întâlnire e necesară pentru a explica faptul că putea vedea asemănarea pe faţa mea. Dar recunoaşterea asta avea două aspecte ciudate. A văzut cel mai clar asemănarea când m-am enervat. Totuşi din ce mi-aţi spus, unchiule Conway şi unchiule Gus, tata se enerva destul de greu. „Zâmbăreţ” era adjectivul care i se atribuia cel mai des tatălui meu când se vorbea despre el. Şi, mai mult, când Hansen a venit pe Ceres, nu v-a recunoscut pe niciunul dintre voi. Chiar şi când v-a auzit numele n-a avut nici o reacţie.

— Şi ce e rău cu asta?

— Voi şi tata aţi fost tot timpul împreună, nu-i aşa? Cum s-ar fi putut ca Hansen să-l fi întâlnit pe tata şi să nu vă fi întâlnit pe voi doi? Şi mai mult chiar, să se întâlnească cu tata când era nervos şi în unele circumstanţe în care faţa lui a rămas bine întipărită în mintea lui Hansen, încât a reuşit să mă recunoască după douăzeci şi cinci de ani. Ar fi o singură explicaţie. Tata a fost fără voi doar în ultimul zbor spre Venus, iar Hansen a luat parte la acel măcel. Şi nici nu era acolo ca un simplu membru al echipajului. În mod normal, nici un simplu membru nu poate deveni destul de bogat pentru a fi în stare să amenajeze un asteroid şi să petreacă douăzeci de ani pentru a face o organizaţie mai mare din tot ce mai rămăsese. Trebuia să fie căpitanul navei care a atacat. Ar fi avut treizeci de ani atunci; destul de bătrân pentru a fi căpitan.

— Pe Spaţiu! Spuse Conway sec. Bigman strigă indignat:

— Şi nu l-ai împuşcat cu mâna ta?

— Cum puteam să fac asta? Aveam treburi mai importante decât o problemă personală. Da, e adevărat că mi-a ucis părinţii, dar a trebuit să fiu şi eu politicos cu el, cel puţin pentru o vreme.

Lucky duse cana de cafea la buze şi se opri pentru a se uita din nou spre oraşul de jos.

— Hansen va sta în închisoarea de pe Mercur pentru restul vieţii lui, ceea ce o pedeapsă mai mare decât o moarte uşoară. Sirienii au plecat de pe Ganymede, aşa că va fi pace. Asta e o recompensă mai mare pentru mine decât de zece ori moartea lui; şi un lucru mult mai bun pentru memoria părinţilor mei.

SFÂRŞIT